Când povestea de dragoste ți-o scrie Dumnezeu

modelul creștin de relații între băieți și fete

Eric & Leslie Ludy

Când povestea de dragoste ți-o scrie Dumnezeu

Eric & Leslie Ludy

KERIGMA
Oradea, 2006

„Dacă ceea ce cauţi sunt modalităţi practice de a pune bazele unei relaţii care să-i aducă cinste lui Dumnezeu, nu-ţi poţi permite să nu citeşti această carte."

DR. LES PARROTT ŞI DR. LESLIE PARROTT, AUTORII CĂRŢII
SAVING YOUR MARRIAGE BEFORE IT STARTS

„O carte scrisă cu sinceritate şi cu sufletul pe masă. Ia-ţi un moment pentru a căpăta o perspectivă nouă asupra adevăratei poveşti de dragoste, care este aceea după inima lui Dumnezeu."

BEVERLY LAHAYE, FONDATOR ŞI PREŞEDINTE AL
CONCERNED WOMEN FOR AMERICA

„Creativă, fascinantă, intuitivă şi inspiratoare. Dacă vrei ca în lume să fie mai puţin cu o inimă frântă sau să umpli cu dragoste adevărată o inimă aflată la începutul căutărilor, pune deoparte un exemplar din această carte."

JOE WHITE, PREŞEDINTE AL KANAKUK KAMPS

Originally published in English under the title *When God Writes Your Love Story* by Eric & Leslie Ludy.

Published by Multnomah Publishers, Inc.
204 W. Adams Avenue, P.O. Box 1720-Sisters, Oregon 97759 USA

All non-English language rights are contracted through Gospel Literature International, P.O. Box 4060, Ontario, CA 91761-1003 USA.

O.P. 2 - C.P. 16
410670 Oradea
România
Tel./Fax: (0259) 436874
E-mail: office@kerigma.ro
Web: www.kerigma.ro

Traducerea: Florin Moţiu
Stilizarea, tehnoredactarea şi coperta: Cornel Ţicărat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LUDY, ERIC & LESLIE
Când Dumnezeu îţi scrie povestea de dragoste /
Eric & Leslie Ludy
Oradea: Kerigma, 2005
p. 242; 20,5 cm
ISBN 973-86698-6-3

2

Romanian edition.

Tuturor celor care tânjesc să cânte cântecul mai dulce

Cuprins

trei
ÎN AȘTEPTAREA POVEȘTII DE DRAGOSTE

patru
ÎNDULCIND POVESTEA DE DRAGOSTE

cinci
DESCOPERIND O POVESTE DE DRAGOSTE SCRISĂ DE DUMNEZEU

Leslie

ÎN CĂUTAREA DRAGOSTEI ADEVĂRATE

„Cred că ar fi mai bine să ne despărţim", zise el încet. Erau cuvintele de care mă temeam de luni de zile. „Aş vrea să mai cunosc şi alte fete".

Cu degetele tremurânde am apucat strâns cordonul receptorului şi am reuşit să nu izbucnesc în plâns, cu toate că plămânii îmi erau gata să explodeze. A urmat o pauză lungă, apăsătoare, în care el a aşteptat să răspund. Singura mea consolare era că nu-mi putea vedea faţa. Eram foarte palidă. Dacă el s-ar fi aflat cu mine în cameră momentul acela cumplit, n-aş fi fost în stare să ascund devastarea ce mi se citea pe faţă.

Coşmarul devenise realitate... din nou. Ceea ce începuse ca o relaţie frumoasă, plăcută, inocentă, devenise treptat o încurcătură complicată de emoţii şi pasiuni, numai pentru a se sfârşi brusc, acum când focul se stinsese. Durerea ascuţită ce-mi străpungea inima cu cruzime era atât de intensă încât abia mai puteam să respir. Cumva, totuşi, cu un strop de demnitate, am reuşit să închei convorbirea telefonică. Am aşezat receptorul în furcă şi am simţit cum mă învăluia un nor

întunecat de disperare, revărsând fără milă asupra minții mele descumpănite un torent violent de sentimente de respingere și lipsă de speranță.

Se terminase. Încă o dată, mă așteptau o noapte de nesomn și agonie și ore de plâns până aveau să-mi sece lacrimile. Încă o dată, aveam să cunosc singurătatea aceea dureroasă, disperată, a intrării într-o cameră plină de străini—fără o mână de care să mă țin, fără un braț puternic care să mă cuprindă tandru și să-mi dea siguranță. Încă o dată, eram singură.

Câți ani am tânjit după dragostea adevărată și am căutat-o cu ardoare? Câte nopți am stat trează, visând la o poveste de dragoste frumoasă—o relație care să dureze și care să *nu* se termine cu o inimă zdrobită?

Făceam sacrificii incredibile în încercarea de a mă agăța cumva de orice relație de scurtă durată în care ajungeam să fiu implicată. Dăruiam părți din mine oricărui băiat care apărea în viața mea—părți din inima mea, din sentimentele mele și chiar din trupul meu. O dată însă ce băiatul se sătura de mine, inima mea fragilă devenea obiect de joacă pentru el, după care o dădea la o parte nepăsător. Și chiar dacă eu eram cea care punea capăt relației, durerea inimii zdrobite era inevitabilă. De fiecare dată mă simțeam ca și cum ceva de mare preț era smuls cu violență din lăuntrul meu.

Tânjeam să fiu iubită și plăcută. Toată viața am visat să trăiesc o poveste de dragoste perfectă. Undeva însă în mijlocul ciclului nesfârșit al idilelor trecătoare, visul acesta al meu s-a spart în țăndări, așa cum s-a spart și inima mea.

Am apelat la alții pentru sfaturi. Cei din generația mai în vârstă mă sfătuiau așa cum se pricepeau ei, însă sfaturile lor erau atât de rupte de realitatea lumii mele, încât nu-mi foloseau la nimic. Ca și creștină, am ascultat cu atenție învățăturile liderilor bisericii și am încercat să urmez întru totul regulile creștine cu privire la relațiile dintre băieți și fete. Regulile acelea însă nu m-au protejat deloc împotriva relațiilor care au sfârșit toate, fără excepție, prin a mă lăsa cu inima zdrobită.

Când m-am întors spre cei din generația tânără, am descoperit că

eram cu toţii în aceeaşi barcă: un şir nesfârşit de idile superficiale şi ieftine, care nu durau şi care ne răneau emoţional şi ne lăsau lipsiţi de siguranţă. De fapt, durerea pe care o trăiam eu era mică în comparaţie cu cea prin care treceau mulţi dintre prietenii mei.

Într-o noapte, stând întinsă în pat, m-am pomenit rostind în inimă o rugăciune disperată.

„Doamne, unde eşti Tu în toate astea?", am strigat în inima mea. „Eu sunt copilul Tău. Tu ştii că inima mea tânjeşte după ceva frumos. Am căutat şi continuu să caut iubirea adevărată. Oare să fie posibilă în lumea asta întunecată, plină de pofte, perversiune şi păcat, o poveste de dragoste curată, perfectă? Are măcar rost să îndrăznesc să visez la ceva mai mult decât la dragostea asta ieftină, superficială, lipsită de sens, pe care am cunoscut-o până acum?"

Aşa m-am rugat, şi în momentul următor am simţit o atingere blândă, tandră, în inimă. Dintr-o dată am înţeles că nu aceea era viaţa pe care Dumnezeu dorea să o trăiesc şi că El avea ceva cu mult mai bun pentru mine. Era ca şi cum Dumnezeu Însuşi îmi reamintea, spunându-mi, *Eu sunt Autorul dragostei adevărate. Eu sunt Creatorul poveştii de dragoste.*

În momentul acela am simţit în duhul meu o provocare tăcută. Era ca şi cum Dumnezeu ar fi stat acolo, înaintea mea, blând, cu lacrimi de dragoste nemărginită în ochi, şoptindu-mi, *Ai căutat iubirea adevărată în felul tău, urmându-ţi propriile căi. Dar căile Mele nu sunt căile tale. Vreau să scriu o poveste frumoasă, doar pentru tine, dar mai întâi trebuie să-mi încredinţezi stiloul acestui domeniu preţios al vieţii tale. Ce spui, Mă laşi să-ţi scriu Eu povestea de dragoste?*

Nu la mult timp după noaptea aceea plină de lacrimi şi lipsită de speranţă, a început călătoria mea. O călătorie de neuitat. O călătorie în care aveam să descopăr ceva ce înainte nici nu-mi imaginam că putea exista—frumuseţea de neegalat a unei poveşti de dragoste scrise de Dumnezeu. Mai mult din disperare decât cu încredere, L-am invitat pe Creatorul universului să fie centrul vieţii mele de dragoste. M-a dezamăgit El? Din contră! Aveam să descopăr curând că Prietenul meu cel mai credincios, Cel care mă iubea mai mult decât puteam

înțelege, avea un plan pentru viața mea de dragoste, un plan a cărui frumusețe avea să mă lase fără cuvinte.

Nu știu dacă voi putea vreodată reda în cuvinte minunea copleșitoare a ceea ce înseamnă ca povestea de dragoste să ți-o scrie Dumnezeu. Tot timpul cât a durat povestea mea de dragoste cu Eric, am fost conștientă că Acela care care ne îndruma fiecare pas, ne călăuzea fiecare conversație, picta fiecare apus de soare și ne veghea cu un zâmbet era *Dumnezeu*. Idilele ieftine, de imitație, pe care le trăisem până în acel moment, pur și simplu nu se puteau compara cu acel fel nou de dragoste pe care-l descoperisem. Eram zilnic uimită că am putut să trec de la suferință, confuzie și compromisuri în relații, la un vis devenit realitate. Descoperisem o dragoste divină care nici chiar în basme nu putea fi întâlnită, prin simplul fapt de a-I fi încredințat lui Dumnezeu stiloul cu care se scria povestea vieții mele și de a-L fi lăsat pe El să scrie fiecare capitol. El era cu adevărat interesat de acest domeniu al vieții mele. Și avea și un plan! După cum are unul și pentru tine.

Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite.

PSALMUL 18:30

Cartea aceasta conține un mesaj care îți poate schimba viața pentru totdeauna. Te rugăm să ni te alături, lui Eric și mie, în această călătorie de neuitat pe care Dumnezeu ne cheamă să o facem pentru a descoperi ce înseamnă ca povestea de dragoste să ți-o scrie El. În cuprinsul acestei cărți am încercat să împărtășim cât mai sincer posibil experiențe și trăiri din viața noastră. Când însă a fost cazul, am schimbat denumirile unor locuri și le-am descris altfel decât arată ele în realitate, schimbând de asemenea și numele unor persoane pentru a le proteja identitatea.

În timp ce citești această carte, poți plânge cu noi, poți râde cu noi, poți râde *de* noi, poți chiar să te mânii pe noi—dar sperăm că ne vei însoți până la ultimul capitol și că vei descoperi ceva ce depășește

tot ceea ce ai visat vreodată. Speranţa şi rugăciunea noastră este ca în urma lecturii acestei cărţi să descoperi secretul dragostei adevărate. O poveste de dragoste scrisă de Dumnezeu.

Cartea aceasta *nu* este una de reguli cu privire la ce să faci sau să nu faci într-o relaţie cu un băiat sau cu o fată. Şi nu este nici un ghid complet despre cum să trăieşti ca şi celibatar.

Ea este, mai degrabă, o invitaţie pentru *tine*. Cel care te cunoaşte mai bine decât te cunoşti tu însuţi şi care te iubeşte mai mult decât poţi pricepe vrea să *te* ia într-o călătorie.

Călătoria aceasta este pentru oricine caută frumuseţea dragostei adevărate şi de durată, dragostea în forma ei cea mai pură, şi care este dispus să facă tot ceea ce este necesar pentru a o găsi. Ea este pentru oricine a făcut greşeli, indiferent dacă au fost mici sau mari, şi care spune, „Pentru mine e prea târziu să mai descopăr *acest* fel de dragoste". Este o călătorie pentru oricine care a ajuns obosit de acelaşi scenariu vechi al relaţiilor fizice şi lipsite de orice semnificaţie şi scop.

Călătoria aceasta este pentru oricine are curajul să viseze la ceva dincolo de surogatele de dragoste, ieftine şi diluate, pe care ni le oferă cultura noastră, respingându-le pentru un alt fel de dragoste, infinit mai bună. Călătoria aceasta este chiar şi pentru sceptici, care se îndoiesc că o asemenea dragoste ar putea exista.

Indiferent unde te afli, ce faci sau ce ai făcut, *invitaţia aceasta este pentru tine*. Înaintea ta stă Însuşi Autorul oricărei iubiri adevărate şi El te întreabă blând, *Nu vrei să Mă laşi să-ţi scriu Eu povestea de dragoste?*

Dacă te vei încrede în El suficient încât să-I încredinţezi stiloul vieţii tale, vei porni într-o călătorie la capătul căreia vei ajunge să fii dezgustat pentru totdeauna de dragostea la care te cheamă lumea. Este o călătorie în care vei descoperi dragostea adevărată, pură, aşa cum Autorul ei a conceput-o să fie.

unu

DORINȚA DUPĂ O POVESTE DE DRAGOSTE

Destăinuirea aceasta nu făcu altceva decât să ne sporească şi mai mult interesul şi uimirea, pentru că nici unul dintre noi nu avea habar cine era Sandra.

„E o tipă de tipă?", întrebă pe un ton rugător Brad Pitt, alias Mike din Wyoming.

Dar, gata cu vorbele! Cu o rapiditate de bionic, Kevin îşi scoase portofelul. Peste câteva momente, cu toţii examinam o fotografie a „tipei secolului", după cum ne-o prezentă cu nedisimulată mândrie pseudo-Tom Cruise.

„Uaaau!", se auzi din colţul mesei unde Brad Pitt şi Leo DiCaprio (Wayne din Denver) discutau cu privire la liniile superbei tipe din fotografie.

„Eu cred că are un nas enorm", murmurară două dintre supermodelele din jurul mesei.

Eu continuam să-mi ciugulesc plăcinta cu carne.

Veni rândul lui Barbie nr. 2, ce şedea lângă Top Gun, să-i bată inima cu putere în timp ce era supusă interogatoriului. Fotografia tipei lui Kevin fu dată la o parte în strigăte de „Hai, fetiţo, fă paşi!" din partea Barbiilor şi în mormăituri dezaprobatoare cu privire la gâtul ei cam subţire din partea Kenilor, Brad Pittilor, Leo DiCapriilor şi Tom Cruisilor.

După o săptămână în care trebuise să afişăm un comportament de sfinţi în faţa celor mai mici din tabără şi să fim superspirituali când ne aflam în preajma liderilor taberei, era timpul să ne relaxăm— timpul să lăsăm adevăratele pasiuni ale vieţii să iasă la suprafaţă. Vreau să spun că în adolescenţa târzie şi în jurul vârstei de douăzeci de ani nu poţi cânta foarte multe cântece spirituale înainte de a avea nevoie de o infuzie de dragoste de modă veche!

În urmă cu un an, ceea ce mă aprindea cu adevărat erau discuţii ca aceasta. Îmi plăcea să mă laud prin tabere cu viaţa mea amoroasă şi să exagerez vorbind despre tipa *mea*, bineînţeles cea mai tipă de tipă din câte existau, într-un fel care să-i facă pe toţi băieţii invidioşi şi pe fete nesigure. Puteai spune orice, pentru că nimeni nu avea cum să verifice dacă ceea ce spuneai era adevărat.

Astfel de conversaţii despre dragoste făceau deliciul meu, dar ceva

se schimbase în Eric Ludy [alias Pee-Wee Herman în *acest* grup (personaj de film, întruchipându-l pe fraierul total – n.tr.)]—ceva important. Ceva ce m-a făcut să doresc să mă bag sub masă când toate acele priviri iscoditoare s-au îndreptat spre mine.

Nu voi uita niciodată momentul acela. Mă aflam acolo, înţepând cu furculiţa o gogonea înţepenită în colţul tăvii, cu mintea ţipându-mi fără încetare, *Vă rog, nu mă întrebaţi... vă rog, nu mă întrebaţi.* Ei bine, m-au întrebat.

„Eric, să te-auzim acum pe tine. Cum stai cu dragostea, pe cine-ai mai cucerit, cu cine te vezi."

Toţi ochii aceia, albaştri, de culoarea smaraldului sau căprui, clipeau către mine în aşteptare. Mi s-a pus un nod în gât.

„Ăăă... eu...", am început eu să mormăi. Palmele îmi erau transpirate. Limba îmi era uscată şi groasă, de parcă aş fi avut o radieră în gură. În cele din urmă, Pee-Wee Herman grăi. „Ăăă, eu... ăăă, de fapt... eu aştept vremea lui Dumnezeu."

Să fiu sincer însă, ceea ce am spus nu s-a auzit atât de clar cum tocmai ai citit. Ultima parte a propoziţiei a fost o mormăială sută la sută, ceva cam de felul, „'Ştept 'remea 'lu 'Mnezeu".

Sperasem să răspund rapid, iar ei să treacă mai departe la Elle MacPherson, care şedea lângă mine, absolut liniştită şi având deja pregătită în mână o fotografie a unui tip de tip. *Planul meu însă a avut exact efectul invers!* Au devenit chiar şi *mai* interesaţi!

„*Cred* că n-am înţeles ce-ai spus, Ludy!", mă provocă Tom Cruise sarcastic. „A fost numele unei fete sau mâncarea ta chinezească favorită?"

După ce hohotele de râs s-au mai potolit, am început din nou, de data aceasta ceva mai clar.

„Ştiu că acest lucru poate suna ciudat, dar am decis că nu-mi voi mai da inima nici unei fete până când Dumnezeu nu-mi va arăta că aceea va fi soţia mea!"

De multe ori mi-am dorit să fi putut fi mai elocvent, să-mi fi putut impresiona mai mult audienţa prin ceea ce am spus şi prin felul în care am făcut-o, audienţă care acum mă privea cu gurile întredeschise. Cred însă că Dumnezeu dorea să înţeleg că eu aveam de

urmat o cale diferită, prin care nu urmăream să capăt aprobarea Kenilor şi a Barbiilor acestei lumi, ci pur şi simplu să arăt că Îl respect şi că Îl iubesc pe El.

A urmat un moment de tăcere. Peste colţul acela de restaurant în care ne aflam noi s-a aşternut liniştea, în vreme ce toţi ochii erau aţintiţi asupra gogonelei pe care eu o ciopârţeam fără milă.

„E... *interesant*!", remarcă cu stânjeneală supermodelul Kayla, cu o privire ce trăda o mare neîncredere.

„O, ia mai *scuteşte-mă*! Ludy, cum te aştepţi să cunoşti o fată bună, cu care eventual să te şi căsătoreşti, dacă nu cauţi?", interveni Leonardo, acompaniat de un cor de „da-uri" şi „exact-uri" venit de la toţi cei din jurul mesei.

După un moment de tăcere în care m-am gândit cum să răspund, am inspirat adânc şi am spus, „Cred că dacă Dumnezeu vrea să mă căsătoresc—încă o inspiraţie adâncă—El îmi va alege viitoarea soţie".

Un nor întunecat se aşeză peste întregul grup şi din el începu să toarne nedumerire şi şoc sub forma unor feţe fantomatice şi a unor ochi daţi peste cap. Mi-am ridicat privirea de la gogoneaua mea torturată şi am descoperit un deget arătător lung, osos, îndreptat spre mine, cam la treizeci de centimetri de nasul meu. Kevin îşi folosea degetul la fel cum îşi folosea Clint Eastwood pistolul. Nu trăgea ca să mutileze—trăgea ca să *ucidă*! Faţa bronzată al lui Kevin căpătă o nuanţă de un roşu aprins, în vreme ce buzele îi tremurau de parcă ar fi fost un vulcan gata să erupă. În cele din urmă, după trei secunde lungi, a erupt.

„Nu sunt deloc de acord cu tine", izbucni el, cu degetul arătător ţintindu-mi în continuare nara dreaptă. „Dumnezeu nu vrea să stăm degeaba şi să nu facem nimic altceva decât să-L batem la cap cu privire la un lucru ca *ăsta*!"

Predica lui pasională fu însoţită de câteva „amin"-uri din grup. Kevin continuă. „Cred că Dumnezeu vrea ca *noi* să alegem", zise el, „după care El binecuvântează alegerea *noastră*!" Făcu o pauză, după care încheie fulminant: „Datorită unui creştinism prostesc ca al tău suntem noi creştinii priviţi ca nişte orfani lipsiţi de ajutor! E absolut

ridicol să crezi că lui Dumnezeu I-ar păsa într-atâta de viaţa *ta* de dragoste!"

Degetul îi mai rămase în aer câteva secunde, după care îl coborî încet, ca şi cum ar fi spus, *Dacă mai dai vreun semn de viaţă, trag din nou*!

Pentru conversaţia lor mai mult decât interesantă, eu am fost atunci cea mai mare nenorocire. Dacă vrei să storci tot sucul dintr-o conversaţie despre viaţa amoroasă, adu-L pe *Dumnezeu* în discuţie. În ce mă priveşte, comisem păcatul de neiertat pentru un supraveghetor de tabără, şi puteam vedea asta din privirile tuturor celor din jurul mesei.

Până la vârsta la care mă aflam atunci, întotdeauna mă înţelesesem bine cu oricine. Ştiam cum să devin unul din mulţime şi să nu supăr pe nimeni. Eram atent să spun ce trebuie pentru a evita dezacordul şi disputa. Eric Ludy nu fusese niciodată cunoscut pentru curajul său... a, cu excepţia situaţiilor în care era vorba despre Denver Broncos (echipă de fotbal american – n.tr.). Când însă era vorba de lucruri care contau *cu adevărat*, eram un mare fricos! Acesta a fost unul dintre primele momente din viaţa mea în care îmi amintesc că am rămas statornic lângă ceva în care credeam [şi care nu era portocaliul şi albastrul (culorile echipei Denver Broncos – n.tr.)].

Ca o ironie însă, eu nici măcar nu ştiam exact despre ce vorbeam. Cu numai douăsprezece luni înainte, şi eu aş fi fost *cu totul împotriva* a ceea ce tocmai spusesem. În ultimul an însă, Dumnezeu mă provocase să aplic creştinismul meu în *fiecare* domeniu al vieţii mele. Era oare ridicol să cred că Dumnezeu ar fi îndeajuns de interesat de viaţa mea de dragoste încât să mă călăuzească în acest domeniu şi să-mi dea o soţie?

M-am aşezat mai bine pe scaun, am străpuns pentru o ultimă dată gogoneaua şi am vorbit. „Tot ce ştiu", am spus, „este că de fiecare dată când am încercat să-mi aleg *eu însumi* o prietenă, s-a dovedit în cele din urmă că aveam gusturi *oribile*".

În alte împrejurări ar fi chicotit cu toţii, dar acum situaţia era un pic prea serioasă pentru aşa ceva.

Toţi ochii erau larg deschişi, şi la fel şi urechile, când am

concluzionat, „Kevin, dacă Dumnezeu ar alinia în momentul ăsta zece fete în fața mea și mi-ar zice, ‚Alege, Eric', aș cădea cu fața la pământ înaintea Lui și I-aș spune, ‚Doamne, Tu mă cunoști mai bine decât mă cunosc eu însumi... *Alege Tu!*'"

În afară de mine, pariez că nici unul dintre cei prezenți atunci acolo nu-și amintește momentul. Probabil pentru ei cuvintele mele nu au fost decât niște aiureli ale unui lunatic pe nume Ludy. Pentru mine însă momentul acela a fost unul decisiv. A fost ca și cum Dumnezeu m-ar fi întrebat, „Fiule, cât de serios ești când spui că vrei să te încrezi în Mine?"

Așa că atunci și acolo, în fața acelor tipe de tipe și tipi de tipi, Dumnezeu m-a provocat în mod oficial să-I încredințez Lui „stiloul" vieții mele. Vreme de douăzeci de ani scrisesem eu cu acel stilou, însă acum, peste o plăcintă cu carne de pui și o gogonea ciopârțită, îl dădeam marelui Autor, pentru a-L lăsa pe El să-mi scrie povestea de dragoste. O poveste minunată.

Eric

ÎN CĂUTAREA UNUI CÂNTEC MAI DULCE

tânjirea unei generații după o altfel de dragoste

Revenirea mea acasă în 1988 a fost un dezastru. Eram în ultimul an de liceu și un nebun pus pe șotii, profitând de credulitatea mea, m-a convins că în octombrie va reveni Isus și că va fi sfârșitul lumii.

Parcă te aud zicând, „Și l-ai crezut?" Hm... mi-ar place să arunc vina pe sistemul educațional pentru a nu mă fi învățat să-mi folosesc mintea. Dar... asta e! L-am crezut!

Dat fiind faptul că nu mai erau decât câteva săptămâni până la distrugerea totală a lumii, trebuia să-mi pun ordine în priorități. Până la petrecerea de revenire acasă mai era vreo lună și multe dintre fete erau încă disponibile.

N-am de gând să mai fiu atunci pe-aici, îmi spuneam, pe măsură ce se scurgeau săptămânile. Problema însă era că nu doar săptămânile treceau, ci și ocaziile de a-mi găsi pentru petrecerea cu pricina o fată, ca toți ceilalți băieți. Lucrul acesta, în sine, n-ar fi fost o problemă, dacă *toate* fetele disponibile în octombrie, *după ce Isus avea să vină și să plece, n-ar fi plecat și ele*!

Dar, asta e, viața trebuie să meargă mai departe. Petrecerea se putea da și fără bătrânul Eric, care, ca întotdeuna, nu avea o prietenă. A intervenit însă o mică mare problemă. Nebunii mei de colegi, răi ca întotdeauna, mi-au jucat o festă și m-au numit în comisia care se ocupa de organizarea petrecerii. Bănuiesc că și-au spus că un Pee-Wee Herman avea să fie cireașa de pe tortul miresei pentru tot acel grup format din jucători de fotbal, toți macho unul și unul. N-aveam încotro, *trebuia* să particip! Și trebuia să-mi găsesc și *o prietenă*!

Am găsit o fată într-un orășel vecin, prietena unui prieten. Fata a fost de acord, chiar dacă după oarece insistențe, să facă pereche cu mine în seara petrecerii. Înainte însă de a-și da acordul, a vrut să fie sigură de un anumit lucru, așa că mi-a spus, „Faptul că voi fi perechea ta deseară înseamnă atât și nimic mai mult. Sper că înțelegi!"

Era o brunetă creață, foarte parfumată, însă nu foarte atrăgătoare. Prima greșeală pe care am făcut-o a fost să uit de ea vreme de aproape o oră în timpul petrecerii. Iar a doua greșeală mi-a cam pecetluit soarta pentru seara aceea. Eu însă eram inocența întruchipată. Am început, bâlbâind, să vin cu fel de fel de scuze pentru lipsa mea de sensibilitate. Pentru că, vezi tu, eu nu doar că uitasem de ea aproape o oră în seara aceea; uitasem complet că *există*. Mi-a adus aminte de ea o fată care a venit la mine și m-a informat, „LouAnn e furioasă pe tine!"

Am întrebat-o cu inocență, „Cine-i LouAnn?"

Așa că acum, bolovanul de mine, fără un dram de minte, încercam să o conving cât era ea de importantă pentru mine.

„LouAnn", îi spuneam, încurcându-mă după fiecare cuvânt, „ești o fată super! Ești deosebită pentru mine!"

La auzul ditirambei mele, un pufăit de dezgust i-a ieșit pe nări. Mi-am dat seama atunci că pentru ea aproape că nu mai existam. În următoarele câteva minute, amicii mei au început să se adune în jurul nostru și conversația s-a înviorat. S-au făcut câteva glume și râdeam cu toții. Toți, mai puțin LouAnn. Unul dintre amicii mei, Darren, a început o discuție despre nume și înfățișare, și cu toții chicoteam când se descoperea o asemănare între numele unuia dintre noi și înfățișarea lui. Pentru mine ăsta a fost semnalul. Ca un Don Juan scânteietor ce eram, mi-am întors privirea spre frumoasa mea brunetă

şi i-am spus, „E cam hazliu, dar nu mai ştiu, ţi-am spus că am primit o pisică pe care-o cheamă LouAnn?!"

Răspunsul ei a fost oricum numai drăgăstos nu. Ochii i-au devenit de un verde neon cum nu mai văzusem până atunci şi nici de-atunci înainte. A urmat apoi să-mi spună la revedere, lucru pe care l-a făcut cu gheara cea mai potrivită pentru starea de spirit în care se afla (ori doar îmi imaginez episodul ăsta?). Mi-a răspuns, „Da? Eu am un pechinez jigărit pe care-l cheamă Eric!"

Faţa frumoasă a dragostei

Cei mai mulţi am eşuat sau eşuăm lamentabil în poveştile de dragoste pe care le-am trăit sau le trăim. Aproape toţi am trecut prin starea aceea îngrozitoare care însoţeşte destrămarea unei relaţii.

Cum spunea şi Joel, un prieten de colegiu, într-o sâmbătă seara, după ce o dăduse iar în bară, „Ştiu să încep o relaţie, însă nu ştiu s-o păstrez".

Problema *aceasta*, din nefericire, nu e doar a lui Joel de la etajul al treilea al Baker Hall (Joel, care, în treacăt fie spus, e tot singur şi acum). În generaţia noastră, problema aceasta e una de proporţii epidemice.

Şi apoi e Margo din Minnesota. Pe Margo n-o impresionează prea mult soarta lui Joel. Îmi spunea ea, „Chiar mi-aş dori să am *ocazia* de-a strica o relaţie cu un băiat!"

Indiferent dacă te identifici cu Joel sau cu Margo, sau cu nici unul dintre ei, îţi garantez că te vei identifica cu sentimentele lui Katie, o studentă în ultimul an la colegiu, care a meditat mult la acest subiect. „Eric, tu trebuie să înţelegi", a exclamat Katie, „vreau ca viaţa mea de dragoste să fie una *frumoasă*!"

Katie reprezintă sentimentele unei întregi generaţii flămânde după dragoste, o generaţie înţărcată în spiritul educaţiei pro-prezervative şi anti-SIDA. Noi *cunoaştem* biologia dragostei, dar nu cunoaştem „faţa frumoasă" a ei.

Dacă suntem sinceri cu noi înşine, trebuie să recunoaştem că cei

mai mulți dintre noi, pe la vârsta de șaisprezece ani, am ajuns la concluzia că „fața frumoasă a dragostei" e ceva întâlnit doar în filmele de la Hollywood, cu actori ca Tom Hanks și Meg Ryan. Tot bla-bla-bla-ul cu „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți" e pentru idealiști și visători, nu pentru realiști și gânditori critici.

Acum, aș vrea să știi de la bun început că nu vreau să *trec* drept doctor în relații de dragoste. Parcă o aud pe Leslie acum, „Asta așa e, are dreptate!" (Am însă și eu momentele mele bune!)

M-am format în aceeași cultură în care te-ai format și tu. Am crescut cu *The Dukes of Hazzard* și m-am jucat cu Slinky. Am purtat Levi's mulați și încălțăminte Nike ca albastrul din acuarelele pentru copii. Eram în școala elementară când se părea că America a rămas fără petrol, în primul an de liceu când am descoperit mai mult petrol decât aveam înainte, și tocmai absolvisem liceul când am bombardat Irakul, așa încât să nu mai rămânem încă o dată fără petrol.

Știu în ce lume trăiești, pentru că și eu trăiesc în ea. Și cu toate că nu mă pot lăuda cu un doctorat în probleme de dragoste, cred că am un mesaj care îți poate transforma radical concepția pe care o ai cu privire la viața de dragoste. Dacă te identifici, fie și oricât de puțin, cu generația noastră flămândă după dragoste, vei putea să simți puțin din gustul raiului pe pământ, citind în paginile care urmează despre o față frumoasă a dragostei, care există, crede-mă, *cu adevărat*.

Dacă mi-ai cunoaște povestea vieții, s-ar putea să te întrebi ce mă califică să-ți vorbesc despre această față frumoasă a dragostei. Adesea mă întreb eu însumi exact același lucru. Ca să o spun de la început, domeniul acesta al relațiilor cu persoanele de sex opus nu era nici pe departe cel mai tare punct al meu. Încă din zilele când nu eram decât un puber de treisprezece ani cu fața plină de coșuri, mă întrebam ce-ar atrage-o pe o fată la mine. Probabil tu nu te afli și nu te-ai aflat niciodată într-o stare care să te facă să-L rogi pe Dumnezeu ceva de felul, „O, Doamne, Dumnezeule, ai milă și nu speria lumea cu fața mea!" Dacă însă ai fost sau ești într-o astfel de stare, vreau să te asigur că știu exact ce simți.

Am avut și eu perioada mea dificilă din viață, când am fost

bălălău, ochelarist, cu proteză dentară, şi când eram încadrat de către toate femeile binevoitoare din viaţa mea la categoria „piele şi os", având o disperată nevoie de una din mesele lor. Îmi amintesc cum am încercat Selsun Blue (varianta multivitaminizată) în lupta împotriva nenorocitelor de părticele de epidermă de culoare albicioasă împrăştiate prin toată freza mea. Bineînţeles, când fratele meu mai mic, Marky, a găsit sticluţa albastră ascunsă sub patul meu, a început să-l imite pe Frank Sinatra şi să-mi cânte, în octombrie, *White Christmas* în variantă de serenadă, încât mai că nu mi-a venit rău auzindu-l.

Nimeni nu mă poate acuza că nu ştiu ce înseamnă să simţi că eşti urât. Îmi amintesc cum, în perioada de vârf a pubertăţii fiind, am fost fotografiat gratuit de către cei de la Olan Mills. Băieţii de-acolo mi-au plătit, numai să iau cu mine fotografia gratuită, ca nu cumva aceasta să ajungă din greşeală în catalogul lor de reclamă.

Da, şi mai ştiu şi ce înseamnă să fii singur. Cu adevărat singur! De fapt, înţeleg cât se poate de bine amestecul toxic de singurătate şi dorinţă sexuală, care îţi creează senzaţia că inima ţi-e prăjită la un foc de tabără dogoritor, ca o pastă de nalbă.

Ştiu ce înseamnă să-ţi doreşti să îmbrăţişezi pe cineva, să ai pe cineva care să se sprijine tandru de tine, pe cineva care să se îngrijească de nevoile tale, într-un fel romantic. Ştiu ce înseamnă să-ţi doreşti pe cineva cu care să împarţi viaţa, poate de multe ori agitată, dragostea pasională, îmbrăţişarea caldă. Ştiu ce înseamnă să tânjeşti după „faţa frumoasă a dragostei".

Cum am mai spus, revenirea acasă în 1988 a fost un dezastru. Nimic n-a fost frumos! (Încă mă cuprinde o senzaţie de incomfort ori de câte ori în jurul meu se discută despre pechinezi.) Ziua nunţii însă, din 1994, a fost cu adevărat incredibilă! Undeva între revenirea aceea acasă şi luna de miere, întreaga mea înţelegere cu privire la dragoste s-a schimbat. Şi în acel proces am descoperit ce anume lipseşte din conceptul pe care generaţia noastră îl are în ce priveşte dragostea. Am descoperit faţa frumoasă a dragostei. Şi am găsit-o într-un loc cu totul neaşteptat!

Pasiunea și banca de biserică

Crescând în biserică, am ajuns să cred că tot ceea ce-mi doream era într-un fel sau altul rău pentru creşterea mea spirituală. „SĂ NU FACEŢI ASTA, SĂ NU FACEŢI CEALALTĂ!“, tuna pastorul de la amvon, în vreme ce eu, pe ultima bancă din biserică, visam cu ochii deschişi la Suzie McFroughal cea sexy de la Hank's Burger Barn. În cea mai mare parte a vieţii mele am crezut că *Dumnezeu* era Cel care punea cele mai mare piedici în calea experimentării de către tineri a pasiunii şi fiorilor dragostei. Şi, fără să stau prea mult pe gânduri, aş fi trimis la plimbare pe oricine ar fi încercat să mă convingă că Dumnezeu trebuie să aibă un cuvânt mai greu de spus în povestea mea de dragoste. Toate acele „să nu“-uri severe cu care se părea că El era deosebit de grijuliu să mă bombardeze erau absolut destul, mulţumesc!

Vreme de mulţi ani din viaţa mea, m-am luptat să găsesc cuvintele potrivite care să exprime frustrările mele agonizante. Eram tânăr şi în sufletul meu se ducea o luptă permanentă între cerinţa de a asculta de toate acele „să nu“-uri ale lui Dumnezeu şi dorinţa pe care o aveam în mine de a-mi împlini pasiunile şi dorinţele senzuale.

Nu am putut reda tot chinul prin care am trecut în anii aceia decât în momentul în care am dat peste o legendă grecească, pe care o redau în continuare. Dacă şi tu ai încercat fără succes să amesteci „pasiunea“ cu „banca de biserică“, există mari şanse să simţi că mesajul ascuns al acestei poveşti-greceşti-în-interpretarea-lui-Ludy ţi se adresează în mod special.

Chemările cântării celei dulci
(inspirată din „Odiseea" lui Homer)

Pe puntea corăbiei, căpitanul Ulise parcă domina totul în jur cu statura lui impozantă. Soarele de după-amiază licărea pe oglinda apei, în vreme ce el, cu eleganţă şi demnitate, păşea încoace şi încolo

pe punte. Fiecare mişcare a lui Ulise era urmărită cu atenţie de cârmaciul care muncea din greu pentru măcar o privire aprobatoare a nobilului său căpitan.

„Ţine-o tot aşa!“, tună Ulise, cu o voce care parcă umplu aerul sărat.

„Am înţeles, căpitane!“, răspunse cârmaciul cu hotărâre.

După ce dădu această comandă, căpitanul îşi întoarse privirea aprigă înspre tribord, unde la orizont începea să se vadă uscatul. Nici ţipetele pescăruşilor de deasupra, nici pleoscăitul ritmic al valurilor ce se spărgeau de corabie nu reuşeau să-l distragă pe Ulise de la gândurile despre ceea ce putea urma. În aer plutea mirosul aventurii şi totul era exact cum îi plăcea lui Ulise. La un moment dat însă, o voce îl smulse din reverie.

„Căpitane!“

Nobilul conducător se-ntoarse repede şi ceea ce văzu era un marinar îngrijorat, cu privirea tulburată şi buzele tremurându-i de groază.

„Căpitane!“, strigă acesta din nou, cu groaza întipărită pe faţă.

„Linişteşte-te“, îi porunci Ulise. „Trageţi răsuflarea şi spune-mi ce te sperie aşa.“

Întreg echipajul se opri din activitate şi se adună în jurul celor doi să audă ceea ce se anunţa a fi o discuţie extrem de interesantă.

„Of... noi... oh“, se bâlbâi el. „Ăă... căpitane... of...“

Ulise îl apucă de guler, îl trase până la câţiva centimetri de fruntea lui încruntată şi-i porunci, „Hai, băiete, dacă ţii la viaţa ta, vorbeşte!“

Lucrurile se lămuriră în momentul următor, când ofiţerul secund, împietrit de groază, ridicând un deget tremurând şi arătând spre nord, bâlbâi, „Sirenele, căpitane!“

Faţa lui Ulise se încordă şi un oftat de îngrijorare putu fi auzit pe întreaga corabie. Sirenele se aflau acolo, chiar în faţa lor, gata să-şi înceapă cântecul cu care să-i fermece pe marinari pentru ca aceştia să-şi îndrepte corabia drept către stânci. Cântecul sirenelor era atât de dulce, de ispititor, că nici un bărbat normal nu-i putea rezista. Ulise trebuia să acţioneze rapid—*cât timp mai putea gândi limpede.*

„Sirenele astea diabolice nu ne vor învinge!“, spuse el echipajului

cuprins de groază. „Chiar aşa! Muzica lor încântătoare, dulce, melodioasă, nu-şi va face cale către urechile noastre. Sus inima, băieţi, corabia noastră nu se va zdrobi astăzi de stânci."

Dar chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Ulise simţi că mintea începe să i se împăienjenească. Era atras ca de un magnet de dorinţa de a auzi măcar un vers din legendarul cântec al sirenelor.

Dacă am încerca să ocolim stâncile? NU!, se mustră singur. *NU! Asta îşi spun toţi căpitanii care trec pe-aici. Toţi* cred *că pot rezista, dar apoi îşi pierd luciditatea şi urmăresc cântecul acesta dulce până ce-şi găsesc moartea între colţii stâncilor, în vreme ce sirenele îşi bat joc de ei de sus. NU!*

Ulise se îndreptă în grabă spre prora corăbiei, se întoarse şi strigă să audă întreg echipajul:

„Noi nu suntem decât oameni, şi de-aceea nu putem rezista promisiunii din cântecul sirenelor că vom ajunge să ne bucurăm de dragostea lor dulce. Sirenele au prins în capcana cântecului lor toate corăbiile ce au trecut înaintea noastră pe-aici, şi de fiecare dată acestea s-au zdrobit de stâncile pe care stau ele. De data asta însă, prietenii mei, nu va fi aşa! Noi nu vom cădea pradă ispitei lor; ba mai mult, nici măcar nu ne vom lăsa ispitiţi!

„Vreau ca fiecare marinar să ia din această ceară de albine şi să-şi înfunde cu ea urechile, ca să nu poată auzi nimic. Iar pe *mine*, legaţi-mă de catarg!"

Marinarii priviră unul la altul, uluiţi.

„M-aţi auzit bine", strigă Ulise din nou. „Legaţi-mă de catarg! Şi legaţi-mă strâns şi bine!"

Cu soarele dogorind cu putere deasupra capetelor lor, marinarii, disciplinaţi, se împrăştiară pe corabie să execute ordinele lui Ulise. Abia terminară de îndesat ceara în urechi şi să-şi lege căpitanul de catarg, că dulcele şi fermecătorul cântec de dragoste al sirenelor începu să umple uşor văzduhul. Era un cântec care, plin de pasiune şi frumuseţe, învăluia corabia care plutea pe mare aşa cum focul cald învăluie mâinile reci într-o zi de iarnă.

Nici unul dintre marinari nu era afectat de cântecul sirenelor— nici unul, în afară de Ulise, care, legat de catarg, nu avea ceară în

urechi care să nu-l lase să audă muzica. În Ulise, pasiunea se dezlănţui cu toată puterea. „Dezlegaţi-mă!", urla el în agonie. „Vă rog, dezlegaţi-mă! Vă poruncesc să mă dezlegaţi... vă rog, vă rog mult, dezlegaţi-mă."

Echipajul însă nu-l putea auzi. Pe deasupra, Ulise le poruncise să nu-i citească de pe buze. Cântecul se auzea tot mai clar şi era tot mai frumos, iar Ulise gemea tot mai tare de atâta dorinţă fizică. Începu apoi să ţipe ca un nebun după cineva care să se supună ordinelor lui şi să îndrepte corabia înspre sursa acelei muzici atât de dulci şi care îi stârnea atâtea pofte. Îşi ameninţă echipajul cu spânzurătoarea, că-i dă hrană ciclopilor, şi cu alte asemenea forme de tortură, însă urechile lor erau surde la orice sunet, inclusiv la ameninţările lui. În timpul acesta, corabia aluneca pe lângă coasta stâncoasă a sirenelor, pentru ca, în cele din urmă, să se depărteze suficient de aceasta încât marinarii să nu mai audă cântecul.

Ulise, epuizat şi cu faţa roşie după atâta zbatere, fu, în sfârşit, dezlegat şi căzu grămadă pe puntea corabiei.

„De ce?", gemu el cu puterea ce-i mai rămăsese. „De ce se pare că lucrurile pe care mi le doresc cel mai mult în viaţă duc la distrugerea mea? De ce mi se interzice ceva atât de frumos? Catargul m-a salvat azi de la a urma acel cântec dulce, dar mortal, al sirenelor!"[1]

Să arzi legat?

Pot spune că ştiu ce-a îndurat Ulise. Am crescut fiind învăţat cum „să mă leg de catarg" pentru a putea rezista cântecului ispitelor, care îmi bombarda urechile cu volumul dat la maximum. Am auzit toate predicile despre focul şi pucioasa care îi aşteaptă pe cei care ajung între colţii „stâncilor morţii". Am parcurs toate manualele despre cum să rabzi să arzi legat, ba chiar şi unul cu titlul „Cum să-ţi stabileşti traseul astfel încât să nu auzi sau să nu vezi vreodată o sirenă".

De asemenea, de câteva ori am sărit peste cal în perioada aceea

oribilă a pubertății, care părea că nu se va termina niciodată. Eram un fel de Houdini, cu dexteritatea mea de a reuşi să dezleg frânghia cu care eram legat de catarg şi să mă fac nevăzut fără ca vreunul din Garda Națională să-şi dea seama. Însă nu numai că eram un magician când era vorba să descopăr posibilități de a ieşi din strânsoarea frânghiei, dar eram şi ca un copil de doi ani care conduce o semiremorcă atunci când trebuia să-mi conduc corabia departe de stânci. Devenisem un profesionist de înaltă clasă în arta fină de a produce stricăciuni serioase corăbiei.

Ca şi cei mai mulți băieți, am crescut şi m-am format în vestiarul băieților. Singurul subiect de conversație de care atmosfera de-acolo era întotdeauna suprasaturată îl transformase într-un spațiu educațional prin excelență. Având-mi dulapul lipit de cel al lui Donny Lucero, în doar două minute am învățat mai mult despre sexualitate decât am făcut-o în *două ore* de prelegere ştiințifică pe care mi-a ținut-o tata în seara în care m-a luat într-un tur cu VW-nul nostru de culoarea bananei şi în care mi-a vorbit despre Subiect.

Aveam o dorință nebună în mine de a avea o prietenă, o persoană pe care să o iubesc şi care să mă iubească, cineva cu care să pot fi intim. Diferența dintre sfaturile lui Donny Lucero şi cele pe care le primeam de la pastorii mei cu privire la acest subiect era şocantă. Pariez pe zece dolari că ghiceşti ale cui sfaturi le preferam.

Îmi doream să cunosc nemijlocit *tot* ceea ce-mi spunea Donny. Doream să înțeleg toate acele lucruri, şi *nu* doar la modul teoretic! Problema era că ori de câte veneam la biserică şi mă aşezam pe banca mea, auzeam negreşit acelaşi lucru: SĂ NU... urmat de o listă întreagă de lucruri. Însă toate acele „să nu"-uri nu treceau dincolo de urechea tânărului cu hormonii inflamați care eram şi care căuta ochiuri prin care să iasă din frânghie astfel încât în mod accidental-voit să-şi piloteze corabia dragostei cât se putea de aproape de stânci.

Dacă tot ce spun îți sună oarecum cunoscut, probabil că la cei douăzeci de ani pe care îi ai te scufunzi într-o mare adâncă şi ai ajuns să ai mai multă apă în barcă decât câtă este în afara ei. Probabil că eşti atât de frustrat, atât de tare te dor rănile provocate de flăcările în care arzi legat, atât ți-e de silă să mai asculți ce isprăvi şi cuceriri a

mai făcut Donny Lucero *al tău*, încât următorului care va veni la tine cu un „să nu" *îi vei pocni una* drept în figură!

Cui dintre noi îi place să ardă legat cu o frânghie? Dar oare este vreo altă cale care să ne ferească de zdrobirea de stânci? Din fericire, povestea *nu* se sfârşeşte aici. Legenda grecească spune că şi altă corabie a trecut prin acelaşi loc. Iar căpitanul acelei corăbii a răspuns sirenelor altfel decât a făcut-o Ulise.

Cântecul mai dulce

Nu mult în urma corabiei lui Ulise, venea o altă corabie. Marinarii de pe aceasta au înţeles pericolul care îl reprezentau sirenele şi stâncile pe care şedeau acestea.

„Căpitane Orfeu", strigă entuziasmat ofiţerul secund, „peste puţin timp se va auzi cântecul sirenelor!"

La auzul veştii, întreg echipajul se înveseli, iar marele Orfeu zâmbi. De jur-împrejurul punţii, vocile marinarilor răsunau pline de bucurie. Acea parte a călătoriei după care tânjiseră până atunci era atât de aproape! De fapt, printre corăbieri se aflau câţiva care se alăturaseră echipajului *doar* ca să audă cântecul.

Cu un zâmbet de cunoscător, viteazul căpitan luă cutia frumos ornamentată pe care i-o întinse un mus. O deschise şi scoase din ea nepreţuitul instrument, în timp ce întreg echipajul se adună în jurul lui, aşteptând cu răsuflarea tăiată. Apoi, cu o graţie de prinţ, ridică instrumentul deasupra capului într-un gest de biruinţă, moment în care corăbierii izbucniră în aclamaţii şi strigăte de bucurie.

„Cântă, căpitane!", îl îndemnă vesel cârmaciul.

„Hai, mare căpitan Orfeu, cântă!", strigă cu entuziasm ofiţerul secund.

Toţi ochii marinarilor erau aţintiţi asupra lui Orfeu, eroul lor. Căpitanul Orfeu luă poziţia potrivită şi începu să cânte cu măiestrie o muzică desăvârşită, aşa cum ureche de om nu mai auzise până atunci. Toţi membrii echipajului până la unul se pierdură în reveria cântecului.

Nu după mult timp, coasta sirenelor se pierdu la orizont şi maestrul muzician sfârşi cântecul pe care el însuşi îl compusese. Nici un om de pe corabie nu fusese ispitit de cântecul sirenelor. De fapt, nici unul nu-l băgase în seamă. Cu toate că muzica sirenelor fusese ispititoare şi dulce, marele Orfeu cântase pentru echipajul lui... *un cântec şi mai dulce.*[2]

O melodie diferită

Pentru aceia dintre noi care au petrecut ani de zile legaţi de catarg, ca şi pentru aceia dintre noi care n-au rezistat ispitei şi s-au zdrobit de stânci, e timpul să ne începem călătoria înspre o melodie diferită.

În generaţia noastră flămândă după dragoste, ne e foarte greu să credem că „faţa frumoasă a dragostei" există cu adevărat. Adevărul este însă că Hollywood-ul *nu se apropie nici măcar pe departe* de acel fel de dragoste care e vie şi reală în inima lui Dumnezeu. Această dragoste este „cântecul mai dulce". Şi când şi tu vei auzi acest cântec mai dulce, vei vedea că este de zece mii de ori mai minunat decât tot ce ţi-ai imaginat.

Când ne-a creat, Dumnezeu a pus în noi dorinţa după tovărăşie. El ne-a conceput să ne dorim cu *intensitate* intimitatea—spirituală, emoţională şi, da, *chiar* şi fizică. El a pus în noi aceste dorinţe nu ca o formă de tortură, ci ca şi cel mai desăvârşit dar pe care a putut să ni-l dea. Întocmai cum un iubit îşi arată dragostea iubitei lui oferindu-i tandru un trandafir delicat şi înmiresmat, la fel şi Iubitul sufletului nostru ne-a dăruit această delicată şi minunată capacitate de a dărui şi primi dragoste. Şi o dată ce devenim conştienţi de acest adevăr, descoperim şi faptul că El, care a plăsmuit dragostea, vrea să ne înveţe şi cum să o descoperim în toată plinătatea ei.

Aşa că, pentru toţi aceia dintre voi care, în această generaţie, visaţi la ceva veşnic dulce şi care aproape că v-aţi mistuit tot arzând legaţi, Dumnezeu vă aşteaptă cu nerăbdare să săriţi în corabia Lui, ca astfel să vă poată cânta acel „cântec mai dulce".

Un pas mai departe

Cuibăreşte-te într-un fotoliu mare şi moale, în faţa unui foc ce trosneşte, şi ia-ţi Biblia. Biblia ta cea vrednică de încredere. Deschide-o la cartea numită Cântarea cântărilor. Dacă vei citi această carte cu intenţia de a descoperi mai mult despre natura Dumnezeului tău din ceruri, atunci nu se poate să nu ajungi să înţelegi că El este cel mai mare Romantic.

Eric

CINE ESTE CĂPITAN PE CORABIA DRAGOSTEI TALE?

punând temelia unei povești de dragoste scrise de Dumnezeu

Să zicem că vrei să zidești o casă. Dacă ai minte, nu vei zidi casa pe nisip. Orice constructor înțelept va săpa mai întâi un șanț adânc în care va turna beton. Și Isus spune că așa trebuie să se zidească o casă, când, în Matei 7, vorbește despre constructorul „înțelept" și despre cel „nebun". Și asta pentru că dacă se vrea ca o casă să reziste furtunilor vieții, fie acestea spirituale sau tropicale, trebuie să aibă o fundație. Același lucru este adevărat și cu privire la viața de dragoste!

Te invit să mă însoțești într-o mică aventură în țara betonului! Ceea ce-ți propun nu este extraordinar de romantic (culoarea cenușie nu are nimic romantic în ea), însă este extraordinar de important. Citind următoarele câteva pagini, s-ar putea chiar să te întrebi, *Ce-or fi având a face toate astea cu viața mea de dragoste*?

Ei bine, ai răbdare și du lectura până la capăt, și vei descoperi că lucrurile despre care îți vorbesc privesc *întru totul* viața ta de dragoste. De fapt, după cum vom explica mai departe în această carte, ele sunt chiar cele care formează viața ta de dragoste! Sunt temelia obținerii

oricărui succes în relaţii. Pentru a fi pregătit să te relaţionezi la o persoană de sex opus, trebuie mai întâi să înveţi cum să te relaţionezi la Cel care *a creat* sexul opus.

Lasă ca aceste cuvinte să pătrundă adânc în inima şi în mintea ta, pentru că dacă le pierzi, vei pierde cheia secretă cu care poţi descuia uşa către acel „cântec mai dulce". Iar acea „faţă frumoasă a dragostei" după care tânjeşti, va rămâne pentru totdeauna doar un basm—ceva ireal, ceva la care nu poţi ajunge.

Cum începe o poveste de dragoste mai dulce

Una dintre cele mai mişcătoare relatări consemnate în istoria creştinismului este cea despre apostolul Andrei, unul din cei doisprezece ucenici ai lui Isus. Andrei a fost adus înaintea guvernatorului Egeas să dea socoteală pentru faptul că predica fără încetare mesajul controversat al lui Isus. Guvernatorul l-a ameninţat, „Dacă nu încetezi să predici acest mesaj al lui Isus şi această cruce, te voi crucifica şi pe tine pe una!"[1] Nu ştiu ce ai fi făcut tu într-o asemenea situaţie, dar eu unul cred că n-aş fi stat prea mult pe gânduri şi aş fi răspuns, „Nici o problemă! Vrei să-mi ţin gura? Poftim: am tras fermoarul! Mi-am închis gura! De ce să nu uităm toată această poveste despre cruce sau cum îi mai spui?"

Andrei însă nu s-a înfricoşat, ci a răspuns liniştit, „Mărite guvernator, n-aş predica despre slava crucii lui Hristos dacă n-aş fi gata să şi mor pe o astfel de cruce!"

Andrei a fost imediat luat şi crucificat. A fost legat fără milă de două grinzi de lemn puse în cruce, după care instrumentul acela de tortură a fost ridicat în poziţie verticală, ca astfel răstignitul să sfârşească de o moarte înceată şi chinuitoare. Vreme de trei zile, Andrei a atârnat acolo, într-o suferinţă cumplită, predicând în tot acel timp mesajul triumfător al lui Isus şi al crucii Lui, până când, în sfârşit, a fost luat acasă să fie cu Cel pe care L-a iubit mai mult decât propria-şi viaţă.

Nu ştiu ce-ai putea spune tu, dar eu n-am văzut niciodată aşa ceva!

Vreau să spun, o asemenea dragoste pentru Hristos, o asemenea dispoziție de a renunța la viață! Când am auzit pentru prima dată această istorisire, eram creștin de aproape douăzeci de ani și în minte începuseră să mi se strecoare îndoieli serioase cu privire la acuratețea unora dintre aceste povești legendare despre credință.

Dacă asta înseamnă să-L urmezi pe Hristos, cum se face că până acum nu am văzut pe nimeni să trăiască în felul acesta?, mă întrebam în mintea mea, mică atunci, poate cât un bob de mazăre.

În vremea aceea, obișnuiam să iau de bun tot ce auzeam la școala duminicală. Și asta pentru că persoana care ne spunea toate acele lucruri era apreciata învățătoare de școală duminicală, domnișoara Puddlemeister. Cum putea să greșească *domnișoara Puddlemeister*? Ceva însă m-a determinat să nu mai accept ce ni se spunea. Probabil noua mea atitudine avea ceva de-a face cu lipsa de coloană vertebrală a multor persoane din viața mea care se numeau creștini. Sau probabil ajunsesem la acea etapă din viața mea când nu mă mai mulțumeam cu simpla „acceptare" a lucrurilor, dorindu-mi să cunosc eu însumi, *nemijlocit*, ceea ce credeam.

Orice va fi fost, în mintea mea s-a strecurat micul șoricel al cinismului. Iar acel mic rozător enervant începuse să alerge încoace și încolo și să-mi roadă inocența și credința copilărească. Cu toate că părinții mei și domnișoara Puddlemeister îmi dădeau o învățătură bună, am început să mă îndoiesc că o asemenea dragoste fără margini pentru Isus ar putea exista și că Isus ar fi cu adevărat Cineva pentru care oamenii să fie gata să moară.

Acest șoricel al cinismului este ceva foarte obișnuit în generația noastră. În cazul celor mai mulți dintre noi, el roade puțin câte puțin din chiar conceptul de Dumnezeu, anume cine este El și cine vrea El să fie în viața noastră. Ceea ce am înțeles eu însă a fost că Dumnezeu este *real*, indiferent dacă *eu* credeam sau nu aceasta. Și în ziua în care am recunoscut acest lucru, enervantul meu șoricel a fost prins într-o capcană de șobolani de dimensiuni industriale!

Bătrânul român

Într-o zi, fratele meu mai mic, Marky, mi-a arătat o casetă video pe care a început să o laude, zicând, „Eric, pe caseta asta e cel mai incredibil lucru pe care l-ai putea vedea sau auzi vreodată!“ Dacă l-ai cunoaşte pe fratele meu, ai înţelege de ce, la început, mi-am dat ochii peste cap. Lui Marky i se mai spune şi Marele maestru în exagerări. Şi nu i se spune aşa doar pentru că mai umflă câteodată adevărul. Adică vreau să spun că atunci când Marky accentuează un anumit lucru, lucrul acela ajunge în cele din urmă să fie întins şi lăţit *de-a binelea*! El e Marky care, după ce mâncase nişte ciuperci delicioase, spunea, „Am murit şi am ajuns în rai, unde ciupeam corzile unei harfe alături de Sfântul Petru“. Sau, care, după ce vizionase filmul *Iubita*, spunea, „Nimic nu mi-a mişcat inima mai mult în toţi aceşti douăzeci şi trei de ani ai mei pe planeta asta“.

Aşa că acum, Marele maestru în exagerări flutura prin faţa ochilor mei o casetă video despre care, după aspectul exterior, n-ai fi zis că e cine ştie ce, asigurându-mă că ceea ce era înregistrat pe ea putea fi cel mai incredibil lucru pe care l-aş fi putut auzi sau vedea *vreodată*. Ei bine, cu toate că mi-e greu să admit că Marele maestru în exagerări mai poate avea şi dreptate, când a apăsat pe butonul de pornire, ceea ce am văzut a fost cu adevărat incredibil!

Pe ecran a apărut un bătrân slăbit, cu faţa plină de riduri. Nu voi uita niciodată tremurul vocii acelui om când a început să vorbească. Trupul îi părea obosit şi marcat de semnele vizibile ale bătrâneţii, însă în ochi i se puteau citi un foc şi o blândeţe cum nu mai văzusem până atunci.

Cu toate că, fiind fratele mai mare, ar fi fost de aşteptat poate să reacţionez cu indiferenţă la ceva ce-l entuziasma pe fratele meu mai mic, n-am putut să nu mă las captivat. Realmente sorbeam de pe buzele acelui om cu faţa plină de riduri fiecare cuvânt pe care îl spunea, de parcă mi-ar fi spus codul secret cu care puteam deschide misterele universului. Aş putea spune însă că, într-un fel, chiar a făcut acest lucru!

În toţi anii de până atunci în care mă formasem şi continuam să

mă formez ca şi creştin, ochii mei nu văzuseră ceva mai de vrednic de respect, urechile mele nu auziseră ceva mai dulce şi blând, şi inima mea nu arsese mai disperată să-L cunoască pe Isus mai mult!

„Scumpul meu Isus!", spunea el, cu ochii ridicaţi spre ceruri.

Aproape că aşteptam ca Dumnezeu să coboare chiar în acel moment şi să-l ia acasă la El. Cum de se putea abţine Păstorul sufletelor să strângă la piept cu toată dragostea un aşa îndrăgostit de El? Aşa cum Îi vorbea lui Dumnezeu, sfântul acela albit de ani părea un copil. Era diferit de predicatorii pe care îi auzeam la amvoane şi de vorbitorii energici de la radio. Cuvintele lui îmi pătrundeau în inimă. Era ciudat de blând şi, dacă aş putea spune aşa, chiar frumos. Părea chiar că, în timp ce-l ascultam, se apropiase foarte mult de mine şi acum mă cuprindea într-o îmbrăţişare caldă.

În ochi, cu care priveam aspru şi bărbătesc de obicei, îmi apăruseră lacrimi, ascultându-l cum vorbea, cu mici întreruperi, despre marea lui Iubire. Spunea lucruri pe care le mai auzisem înainte, dar ceea ce-mi atingea sufletul era blândeţea cu care le spunea. Vorbea despre viaţa lui în România sub dictatura comunistă, despre dedicarea lui totală lui Isus, despre refuzul de a renunţa la credinţa lui, despre cei paisprezece ani pe care îi petrecuse în închisoare şi despre tortura îngrozitoare care o suferise acolo.

Îmi amintesc cum mi-am dorit atunci să am şi eu ceea ce avea acel om. *Nu, nu*-mi doream anii de închisoare şi tortura pe care le suferise el, ci-mi doream comoara aceea scânteietoare din *lăuntrul* lui. Avea omul acela ceva ce eu, ca să fiu sincer, nici măcar nu ştiam că există. Ceea ce pentru mine ar fi fost iadul pe pământ, pentru el se părea că fusese cea mai dulce binecuvântare. Ba chiar spunea despre cei care-l torturaseră că erau oameni pe care „învăţase să-i iubească". Nu m-am mai îndoit atunci nici o clipă că ceea ce radia din el era o comoară adunată în urma unor suferinţe groaznice.

După ce termină şi pe ecranul televizorului nu se mai vedeau decât purici, amândoi am rămas tăcuţi, ca şi cum ar fi fost o lipsă de reverenţă să spunem ceva. După câteva minute, Mark s-a întors către mine şi mi-a zâmbit cu o expresie de parcă ar fi zis, „Ţi-am spus eu!". Am şoptit singurul cuvânt ce mi-a venit atunci pe buze: „Uau!"

Multă vreme de-atunci încolo nu mi l-am putut scoate din minte pe omul acela scump. Îmi doream să am ceea ce avea el mai mult decât îmi dorisem până atunci orice altceva în viaţă. Omul acela Îl iubea pe Dumnezeu aşa cum Îl iubise şi apostolul Andrei care mersese la moarte pentru El. Dumnezeul lui era real, tangibil şi viu, nu doar un dumnezeu mort de pe paginile vreunei cărţi de religie.

Ceea ce am simţit atunci a fost o bucurie de negrăit, o dragoste de nestins şi o pace care depăşea orice pricepere. Am înţeles însă că pentru toate acestea trebuia plătit un preţ.

Ceea ce cânta omul acela era acel „cântec mai dulce"! Era aproape ca şi cum mi-ar fi dat partitura. O doream cu disperare; doream să fie cântată în inima şi în viaţa mea. Numai că nu eram sigur dacă eram gata să plătesc preţul pentru a o primi.

Acel bătrân român renunţase la tot, inclusiv la viaţa lui, pentru a auzi măcar câteva acorduri sublime ale acelui „cântec mai dulce". *Eu* la ce eram gata să renunţ?

Când aveam nouăsprezece ani şi eram în anul întâi la colegiu, corabia mea s-a ciocnit frontal de corabia lui Dumnezeu. În cazul în care nu ştii, atunci când te ciocneşti de Dumnezeul cel viu, poţi fi sigur că în urma impactului fiecare centimetru pătrat al corabiei vieţii tale se va înnoi.

Creştinism pentru laşi demascat

Nici prin cap nu-mi trecea că s-ar putea să mă ciocnesc frontal de corabia lui Dumnezeu. Ba chiar credeam că lucrurile mergeau destul de bine. La şcoală aveam note bune, la masă eram manierat... aveam chiar şi o igienă personală bună! Ce putea să nu fie în regulă?

OK, recunosc că aveam o mică problemă de atitudine. Când aveam cincisprezece ani, am fost învăţat de Blake, cel mai bun prieten al meu pe vremea aceea, cum să păşesc ţanţoş.

„Nu! Nu, aşa!", îmi zicea Blake. „Ridicatul bărbiei, privitul de sus, vorbitul răstit şi păşitul fudul trebuie să le faci pe toate *în acelaşi timp*, nu una după alta!"

N-am învăţat peste noapte, dar pe la nouăsprezece ani eram aproape un expert în arta asta.

„Numele meu e Ludy", ziceam, cu cea mai profundă şi calmă voce de care eram în stare, „Eric Ludy". Şi în fundalul vieţii mele auzeam fără întrerupere, ai ghicit, muzica lui Bond. James Bond.

Dacă m-ai vedea acum, poate n-ai crede, dar eram un tip tare! *Tare de tot*!

O, eram creştin! Să nu mă înţelegi greşit! Atâta doar că în varianta mea de creştinism nu trebuia să ştie nimeni că sunt creştin. Eram chiar ceea ce se cheamă un tip moral. Nu beam (doar câteva înghiţituri, din când în când, acolo), nu fumam, nu înjuram şi eram încă (hm!) virgin! Acum, n-a existat suflet viu căruia să-i fi spus chestia asta cu „virginitatea" mea când aveam nouăsprezece ani, aşa că socoteşte-te privilegiat. Hai să fim sinceri aici. În cultura noastră, să fii un macho care vorbeşte numai printre dinţi, asudă şi nu cere sfaturi de la nimeni, dar care *să nu fi cucerit încă nici o femeie*, nu înseamnă bărbăţie, ci să fii din Ţara proştilor sau a blegilor (sau şi din una şi din cealaltă).

Pentru mine Isus Hristos nu reprezenta nimic mai mult decât o asigurare în caz de incendiu (bănuiesc că ştii la ce fel de incediu mă refer). Când eram de cinci ani am aflat ce trebuia să fac ca să fiu sigur că nu ajung în iad. La fel ca majoritatea oamenilor pe care-i cunoşteam, nici eu nu doream să sfârşesc *acolo*!

„Trebuie *să crezi,* Eric!", îmi spuneau toţi creştinii din viaţa mea. „*Să crezi* că Isus a plătit pe cruce preţul pentru păcatele tale. Eric, El a suferit şi a murit în locul tău."

Aşa se face că micul Eric, îmbrăcat în pijamaua lui favorită, portocalie şi cu ursuleţul Winnie pe ea, mânjit cu roşu de la îngheţată până la urechi, spunea candid, „*Cled*".

Credeam! Credeam că, în urmă cu două mii de ani, un tip pe nume Isus fusese ţintuit în cuie pe o cruce. Că Isus acela luase asupra Lui toate păcatele mele şi că astfel puteam fi sigur că nu voi sfârşi în iad. *Credeam* toate astea, OK?

Dar dacă asta însemna creştinism, cum se făcea că nu eram cu nimic diferit de oricare altă persoană care avea moravuri, note, maniere şi igienă bune?

Ei bine, ciocnește-te de Dumnezeu și vei afla cum se făcea! Ceea ce nu înțelegeam la vremea aceea era că creștinismul însemna mai mult decât doar să crezi un lucru sau altul. Exista în creștinism ceva electrizant de frumos ce eu nu cunoșteam. Era acel „cântec mai dulce", iar eu, cu toate că nu știam, mă aflam totuși pe punctul de a-l descoperi.

Cartea aceea care a dat totul peste cap!

Citeam o carte atunci când corabia lui Dumnezeu s-a ciocnit de a mea. Era o carte pe care sora mea, Krissy, mi-o făcuse cadou de Crăciun, când eram în anul întâi de liceu.

„O carte?", am zis cu uimire. „E o *carte?*"

Acestea au fost cuvintele pe care le-a auzit familia mea. În sine însă îmi ziceam, *Cine știe ce tâmpenie de carte o mai fi și asta... O aiureală...*

Sora mea se pricepea să-mi ofere cadouri frumoase. O minge când am împlinit unsprezece ani, o cămașă care să-mi scoată în relief mușchii și ceva pastile energizante când am împlinit șaisprezece. Câteva din cadourile care mi-au plăcut cel mai mult le-am primit de la sora mea. Și acum ce cadou îmi făcea? O tâmpenie de carte.

„Cred că are să-ți placă!", a fost tot ce mi-a spus.

„Tâmpenia" aceea de carte nu mi-a ieșit din gând vreme de o lună, țipând parcă în tot acel timp la mine de pe raft, „Citește-mă! Ești analfabet, sau ce ai?"

Nu voi regreta niciodată momentul când, în sfârșit, am deschis *Fără compromis: Viața și moștenirea lui Keith Green* și am început să o citesc. Din momentul acela, viața mea n-a mai fost niciodată aceeași. Cartea era despre un om pornit în căutarea Adevărului. Îl căutase peste tot. În religii orientale, în tot felul de culte și, în cele din urmă, în creștinismul biblic. Și l-a găsit! L-a găsit în Isus Hristos!

Îmi amintesc că m-am gândit atunci, „Bine, dar *eu* Îl cunosc pe Isus Hristos!"

Nu-L cunoșteam însă cum Îl cunoscuse acel om! El a înțeles că Isus dăduse *totul* pentru el, și că acum *cel mai mic* lucru pe care îl

putea face în schimb era să-I dea înapoi la rândul lui *totul* lui Isus.

Până atunci eu nu-I dădusem *nimic* lui Isus. Dumnezeul universului Își dăduse viața pentru mine, și eu nici măcar o dată nu mă gândisem care ar trebui să fie răspunsul meu față de cea mai mare jertfă din istoria lumii.

În seara aceea, căzut pe genunchi, am plâns. Și I-am spus Creatorului vieții mele, Iubitului sufletului meu, că din acel moment avea acces nelimitat la viața lui Eric Winston Ludy.

Se poate spune că Dumnezeu Se îmbarcase pe corabia mea. Era corabia al cărei căpitan fusesem eu *dintotdeauna*, însă acum apăruse o dilemă cu privire la cui îi revenea acest post. Întotdeauna eu fusesem cel care dădea ordinele, stabilea itinerariul, hotăra când trebuia frecată puntea și ce detergent să se folosească. Altfel spus, corabia avea numele *meu* înscris pe ea! Fusese dintotdeauna corabia *mea*!

În felul Său blând însă Dumnezeu S-a mutat în cabina căpitanului.

Îmi amintesc că I-am spus ceva de felul, „OK! Fă-Te comod. Schimbă covorul, tapetul, fă tot ce vrei aici. Eu mă mut în cabinele *mele* de sub punte".

În cazul în care nu știi, o definiție foarte simplă a creștinismului ar suna cam așa: Eu *ies*, Dumnezeu *intră*. Sau, mai detaliat, cum mi-a spus Dumnezeu mie: *Eric, ești gata să-Mi încredințezi Mie cârma acum? Dacă Eu sunt Căpitanul, urmează să facem câteva schimbări. Și, Eric, schimbări se vor face nu doar în cabina căpitanului.*

Protejându-mi mândria tip Ludy

Cioc, Cioc! El îmi bătea la ușă! Coborâsem în cabinele *mele* de sub punte și închisesem ușile în urma mea. Nu înțelesesem exact ce voise să spună prin „nu doar în cabina căpitanului".

Ceea ce mai trebuia încă să înțeleg era că atunci când Isus Hristos preia conducerea vieții cuiva, El nu se mulțumește doar cu cârma și cu coridoarele; El (și aici poate că și tu simți un nod în gât) vrea *întreaga* corabie!

Cioc, cioc! Bătăile în ușă continuau. Prima încăpere în care El

dorea să intre era una în care, după mine, nu avea ce să schimbe sau să repare. *Cioc, cioc!* În timp ce El continua să bată, m-am întrebat de ce ar fi Dumnezeu interesat de o cameră atât de murdară şi urât mirositoare. Pe partea din afară a uşii agăţasem o tăbliţă pe care se putea citi „Mândria lui Ludy". În camera aceea aveam „înfumurarea" pe care o învăţasem de la Blake, vocea mea profundă de bas, atitudinea mea „cool", şi chiar freza mea îmbibată cu gel.

Dacă Dumnezeu punea stăpânire pe camera aceea, ştiam că pentru mine ar fi urmat chestia aceea cu Ţara proştilor. Dacă mi-ar fi luat toate acele ingrediente care mă făceau să fiu „cool", tot ce mi-ar mai fi rămas ar fi fost... eu însumi, aşa cum eram *cu adevărat*! Şi gândul acesta mă speria!

„Doamne", ţin minte că am spus, încercând să mă opun, „dacă intri în camera asta, voi ajunge să arăt ca un idiot!"

În momentul acela am avut o sclipire de geniu.

„Doamne", am spus, „s-ar putea să mă vadă cineva şi să spună că arăt ca un idiot; cineva care mă cunoaşte şi ştie că sunt *şi* creştin. Şi cred că nu vrei să se întâmple aşa ceva, nu? Pentru că nu *Ţi*-ar face deloc cinste!"

Ai avut vreodată ocazia să-ţi dai seama că Dumnezeu nu pierde *niciodată* o dispută?

În felul Său blând, Dumnezeu m-a lăsat să înţeleg că, dacă ar fi fost vreodată preocupat de reputaţia Sa, n-ar fi ales pe cineva ca *mine* să-L reprezinte. Asta în primul rând. În al doilea rând, dacă ar fi urmărit popularitatea, nu S-ar fi lăsat să atârne gol pe o cruce, între doi tâlhari.

Eric, mi-a spus El, *neputinţele şi eşecurile tale sunt solul în care am ales ca tăria şi puterea Mea să se manifeste din plin în viaţa ta* (2 Corinteni 12:10, traducere parafrazată).

Cioc, cioc, în continuare

Cioc, cioc! Se părea că imediat ce deschideam o uşă, El şi începea să bată la alta. *Cioc, cioc!*

„Doamne! Ştiu că eşti afară“, am zis din spatele uşii cu numărul doi, bine zăvorâtă, „însă tocmai ţi-am dat scumpa mea mândrie tip Ludy. N-ai putea să mai baţi şi la uşa altcuiva?“

Cioc, cioc!

Camera cu numărul doi era vopsită toată în portocaliu şi albastru, având pe un perete un poster în mărime naturală a lui John Elway (jucător al echipei Denver Broncos – n.tr.). Era camera în care veneam ca să mănânc fulgi de porumb şi să ţip. Pe uşa acelei camere atârna o tăbliţă pe care scria, „Atenţie! Înăuntru e un Bronco-maniac turbat!“ Pentru un motiv sau altul, Dumnezeu voia să intre şi în camera aceea!

Cioc, cioc!

Aproape toate visele mele erau în portocaliu şi albastru (culorile echipei Denver Broncos – n.tr.). Trăiam pentru Denver Broncos. Ba încă nu de puţine ori în ultimii ani fusesem gata să şi mor pentru ei. (Pentru confirmare şi detalii nu trebuie decât să răsfoieşti puţin revista Sports Almanac.)

Eric, mi-a spus Dumnezeu, *dacă îţi pui încrederea în oameni, ei te vor dezamăgi; dacă însă te încrezi total în Mine, Eu NICIODATĂ nu te voi dezamăgi!*

Sau cum obişnuia mama să-mi spună în anii aceia, „Eric, dragul meu, dacă strigi atât de tare pentru Denver Broncos, nu crezi, scumpul meu, că ar trebui să strigi şi mai tare pentru Isus?“

Cuvintele acelea nu-mi făceau niciodată cea mai mare plăcere, când aveam şaisprezece ani şi scandam enervant, „El-Way! El-Way!“ Însă ceva se schimba în mine şi pentru prima dată am înţeles că Isus *era* mai vrednic de strigătele mele de admiraţie decât John şi că *El* merita primul loc în inima mea.

Camera asta nu!

Cioc, cioc!

„Nici gând!“, am strigat din spatele uşii cu numărul trei, în timp ce mai trăgeam un zăvor. „Doamne, tocmai Ţi-am dat reputaţia mea şi pasiunea mea pentru Broncos; n-ai nici un motiv să baţi la uşa *asta*!“

Cioc, cioc!

„Doamne! Ocupă oricare altă cameră vrei, dar pe asta lasă-mi-o mie, Te rog!“, am insistat eu.

Cioc, cioc!

Pe tăbliţa atârnată pe partea din afară a uşii acelei camere era scris, „Relaţii cu persoane de sex opus“.

Dacă există un singur lucru în viaţă la care suntem siguri că Dumnezeu nu se pricepe, acela este dragostea. În ce mă priveşte, în anii aceia n-aveai nici o şansă să mă vezi fiind idiotul care să-I încredinţeze lui Dumnezeu viaţa lui de dragoste şi să sfârşească aidoma lui Robinson Crusoe—acel tip de individ cu o barbă lungă şi albă care naufragiază pe insula pustie a celibatului. O, nu! Şi mai ştiam şi că, dacă Dumnezeu nu va rândui să rămân burlac, mi-ar fi putut face ceva *chiar mai rău*. Ar fi pus pentru veci lângă mine... FIARA!

Mergeam la biserică şi ştiam ce fel de oameni o frecventau. Erau acolo nişte persoane amuzante care şedeau pe băncile bisericii. Şi dacă Dumnezeu le iubea pe *acele* persoane, atunci probabil că mi-ar fi cerut şi mie să iubesc pe una dintre ele!

Cioc, cioc!

Ştiu ce-ţi spui (şi ce-mi spui) acum în gând: *ERIC, NU-L LĂSA ÎNĂUNTRU!*

Şi spui asta pentru că ştii că dacă *eu* Îl las să intre, s-ar putea să nu prea te mai poţi opune şi să-L laşi şi tu să intre în camera de acest fel *a vieţii tale*. Sincer să fiu, m-am luptat mult cu această decizie. Nu că m-aş fi luptat mai puţin pentru camera cu „mândria de tip Ludy“ sau pentru valoroasa încăpere a „Bronco-maniacului“, dar camera aceasta avea ceva deosebit de celelalte două. Camera aceasta nu era doar o parte a vieţii mele; ea *era* viaţa mea. Vreau să spun că dacă lui Eric Ludy i se lua şi ce era în această cameră, nu-i mai rămânea cine ştie ce.

Au trecut săptămâni, cu acelaşi *cioc, cioc!* la uşă, zi şi noapte. Îmi amintesc că mă întrebam, *Eric, de ce nu ai încredere în El*? În cele din urmă am înţeles că lipsa mea de încredere se trăgea de la faptul că nu-L *cunoşteam* cu adevărat.

Dacă aş fi putut privi măcar o secundă în inima de tată a lui Dumnezeu—măcar *o secundă*—aş fi văzut cât de drag îi eram! Dacă

aş fi înţeles cât de interesat era de ceea ce era cel mai bine pentru mine, I-aş fi deschis uşa larg fără să mai stau pe gânduri.

Îmi era însă dificil să mă încred în El, pentru că nu-L cunoşteam. Nu-I cunoşteam natura şi nici caracterul. El însă mă crease şi mă cunoştea chiar mai bine decât mă cunoşteam eu însumi. De ce atunci nu-I spuneam, „Doamne, nu doar în *această* cameră vreau să intri, ci şi în toate celelalte zece pe care le mai am!"

Dacă tânjeşti după ceva mai mult decât relaţii de tipul loveşte-şi-fugi, după ceva frumos şi semnificativ în viaţă, atunci am să ţi-o spun fără ocolişuri: Trebuie să renunţi la poziţia de căpitan în viaţa ta şi să te încrezi în El! Trebuie să renunţi la puţinul pe care îl deţii acum pentru a câştiga ceva infinit mai mult şi mai de preţ. Trebuie să dai drumul cârmei şi să-L laşi pe *El* să conducă.

După multe săptămâni, am descuiat uşa. A fost cel mai riscant lucru pe care l-am făcut în viaţa mea. Îmi amintesc cum, în genunchi şi cu ochii în lacrimi, I-am spus lui Dumnezeu, „Doamne, cred că ştii ce faci!"

Apoi, încă nesigur, am făcut un angajament faţă de Căpitanul meu.

„Sunt gata să Te las să faci orice vrei în acest domeniu al vieţii mele!" Am înghiţit puternic în sec, apoi am continuat. „Sunt gata, Dumnezeule atotputernic, să rămân *necăsătorit*! Şi, Doamne, dacă într-o zi vei vrea să mă căsătoresc, fie ca următoarea fată pe care o voi curta şi căreia îi voi da inima să fie cea pe care *mi-o vei arăta Tu* că va fi soţia mea!"

Rănit de dragul cerului

Isus a spus odată celor ce-I erau cei mai apropiaţi:

> Sunteţi binecuvântaţi când nu mai aveţi alte opţiuni şi când tot ce mai puteţi face este să vă încredeţi în Dumnezeu. Pentru că doar atunci când înţelegeţi că aveţi nevoie de Dumnezeu puteţi cunoaşte nemăsurata Lui măreţie şi bunătate.
>
> Sunteţi binecuvântaţi când vă sunt luate lucrurile care vă sunt cele mai dragi. Pentru că doar atunci puteţi fi îmbrăţişaţi

cu blândeţe de către Acela care vă este cel mai drag. (Matei 5:3-5, traducere parafrazată)

Isus a rostit aceste cuvinte în limba greacă. Şi sensul cuvântului grecesc *binecuvântare* este acela de „fericire supremă".

Isus Însuşi ne-a dat cheia cu care să deschidem cufărul cu comori în care se află păstrată partitura acelui „cântec mai dulce". Îţi aminteşti că am spus mai înainte că există ceva mai bun când vine vorba de dragoste, dar că acest ceva mai bun se găseşte într-un loc unde nu te aştepţi deloc? Ei bine, locul acesta este *Dumnezeu Însuşi.* Iar ca să găsim acest „ceva mai bun", trebuie „să ne încredem în Dumnezeu" şi „să ne fie luate lucrurile care ne sunt cele mai dragi". Sau, altfel spus, trebuie să fim dispuşi să devenim vulnerabili prin *a ne încrede în El* dacă vrem să găsim siguranţă şi satisfacţie *în El.* Trebuie să fim gata să renunţăm la lucrurile mici pe care le avem, pentru a câştiga marile bogăţii şi fericirea supremă pe care ni le oferă El. Şi mai trebuie să-L lăsăm pe El la cârmă, dacă vrem să auzim acel cântec mai dulce.

Acel „ceva mai bun" îl găseşti atunci când te goleşti de tine însuţi, Îi transferi Lui conducerea, renunţând astfel la viaţa ta, la tot ce ţi-e drag şi încredinţându-I Lui *totul.* Făcând astfel, vei fi îmbrăţişat cu blândeţe de către marele Muzician al universului, care-ţi va cânta o muzică special compusă pentru tine.

Să renunţi nu e uşor pentru nici unul dintre noi. Isus însă spune foarte clar că, pentru a putea merge acolo unde merge El şi a fi parte a planului Său minunat, trebuie să ne lepădăm de noi înşine, să ne luăm crucea în fiecare zi şi să-L urmăm (Luca 9:23, traducere parafrazată).

O traducere mai directă ar suna cam aşa: „Dacă nu glumeşti când spui că vrei să Mă urmezi, atunci trebuie să mori în fiecare zi faţă de modul *tău* de a face lucrurile, să-Mi încredinţezi Mie cârma şi să Mă laşi pe Mine să-ţi conduc corabia! A, şi încă ceva, Eric. Aceasta înseamnă să-ţi pot conduce corabia oriunde cred Eu că e bine! Ai încredere în Mine! Te iubesc mai mult decât ai putea înţelege vreodată, şi Mă gândesc tot timpul la ce e mai bine pentru tine!"

Unul dintre eroii mei este un om pe nume Jim Elliot. Omul acesta

nu numai că m-a inspirat în povestea mea de dragoste cu Leslie, dar este un model pentru mine în ce priveşte totala sa abandonare în mâna Căpitanului său, Isus Hristos. Am citit cuvintele lui la câţiva ani după jertfa sa care a mişcat o lume întreagă, când a murit ucis de mâinile indienilor Auca pe care încerca să-i evanghelizeze. El spunea:

> Nu este nebun acela care dă ceea ce nu poate ţine, ca să câştige ceea ce nu poate pierde.[2]

Pentru a descoperi adevărata viaţă, Isus spune că trebuie să renunţi la cea pe care o ai (vezi Luca 9:24; Ioan 12:25). Acelaşi lucru e adevărat şi în ce priveşte viaţa ta de dragoste. Dacă doreşti cu adevărat ca într-o zi să descoperi „faţa frumoasă a dragostei", trebuie mai întâi să cunoşti nemijlocit „faţa dureroasă" a acesteia. Turnarea betonului nu este cea mai impresionantă parte a construirii unei case, însă este partea *esenţială.* Acelaşi lucru e adevărat şi în ce priveşte „construirea" unei poveşti de dragoste.

Pentru ca Dumnezeu să-ţi poată scrie povestea de dragoste, trebuie mai întâi să deţină stiloul tău. Şi pentru a conduce corabia dragostei tale spre portul unei poveşti de dragoste cum nu întâlneşti nici în basme, este nevoie să fie El cârmaciul. După cum le spunea Isus odată celor ce-L urmau: „Trebuie să vă încredeţi în Mine zi de zi, încredinţându-Mi Mie totul, inclusiv sângele care vă curge prin vene şi răsuflarea din plămâni, lăsându-Mă să fac totul cum cred de cuviinţă. Dacă vreţi să vă alăturaţi Mie, trebuie să Mă lăsaţi să conduc" (Luca 9:23, traducere parafrazată).

Dacă vrei să ajungi să auzi vreodată „cântecul mai dulce" pe care Dumnezeu îl scrie pentru tine, atunci trebuie ca mai întâi să-I deschizi uşa lui Isus şi să-L laşi să conducă *aşa cum vrea El.* Şi mai trebuie să te încrezi în El că, fiind autorul dragostei, ştie cum să scrie o astfel de poveste frumoasă!

Şuvoaiele luaseră cu ele şi casă şi moară, tot ce săracul om avea pe lume. Aşa cum stătea însă, privind la distrugerea care-l înconjura, după ce apele se retrăseseră, frânt şi

descurajat, observă ceva strălucind pe malul spălat de ape. „Pare a fi aur", zise el. Era aur. Şuvoiul care-l transformase în cerşetor îl făcea bogat.[3]

HENRY CLAY TRUMBULL

Un pas mai departe

Cu multe mii de ani în urmă, într-o împrejurare dramatică, trei tineri au rămas fermi în credinţa lor în Dumnezeu şi, ca rezultat, o naţiune a fost schimbată. Deschide-ţi Biblia la capitolul 3 din Daniel şi citeşte relatarea aceasta. Ia apoi un instrument de scris şi o coală de hârtie şi, într-un duh de rugăciune, notează domeniile din viaţa ta unde este nevoie de renunţare din partea ta.

Leslie

UMĂR LA UMĂR CU AUTORUL POVEȘTII DE DRAGOSTE

urmând un Tată credincios, nu o formulă greșită

Întâlnirea cu prima prietenă a lui Eric

În momentul în care am aflat de la un student japonez la relații internaționale că în japoneză ,Ludy' înseamnă tâmpit, ar fi trebuit să-mi dau deama că mă așteptau zile nu tocmai ușoare.

Întotdeauna am sperat că bărbatul cu care mă voi căsători va avea un nume respectabil, cum ar fi Smith sau Jones. N-a fost să fie însă! Ludy *nu* este un nume de familie obișnuit. (Pentru noi acum Japonia e o țară interzisă, în care nu putem intra decât, eventual, incognito.) Iar Eric Ludy cu siguranță nu este un personaj „obișnuit". Și cum ar putea fi cu un nume ca *ăsta*? După cum probabil ai ghicit, aventura noastră împreună de până acum a fost oricum numai obișnuită nu! Ca s-o spun pe față, m-am căsătorit cu un bărbat specializat în producerea de momente jenante. Și fiind soția lui, vreau-nu vreau, trebuie să gust și eu, alături de el, din jena care nu o dată urmează unor astfel de momente!

Îmi amintesc cum într-o zi, după primele cinci luni de fericire maritală, în timp ce trebăluiam prin bucătărie, am auzit din întâmplare o convorbire telefonică între Eric și cineva sus-pus de la facultatea

de medicină a unei mari universităţi. Eric intenţiona să urmeze facultatea aceea pentru a deveni medic, şi discuta cu şeful de catedră despre programă.

„OK", l-am auzit pe Eric răspunzând, „înţeleg că aveţi nevoie de numele şi adresa mea pentru a mi le trimite, da? Perfect! Mă numesc Eric Ludy. Se scrie L-O-O-D-Y".

Am intrat imediat în panică, dându-mi seama că Eric tocmai îşi pronunţase greşit numele de familie pentru a fi notat de către unul dintre viitorii lui profesori de la medicină.

„Nu!", aproape că am ţipat din bucătărie, fără să mai pot spune nimic altceva.

Când strigătul meu i-a ajuns la urechi, Eric, dându-şi seama de gafa pe care o făcuse, s-a corectat repede. Aşa că profesorul a auzit următoarele: „Eric Ludy. Se scrie L-O-O-D-Y... of, staţi, nu, am vrut să spun de fapt L-U-D-Y!"

Prima cerinţă a cursului: Să ştii să-ţi pronunţi numele! Nu mai e nevoie s-o spun, Eric *nu* s-a dus la facultatea de medicină. Nu ştii niciodată când sau cum îţi apar în viaţă astfel de momente hotărâtoare pentru cariera ta.

În loc însă de a urma facultatea de medicină, mi s-a alăturat şi împreună am intrat în lucrare—în aceea de a provoca generaţia noastră să-şi încredinţeze viaţa de dragoste lui Dumnezeu. Unii dintre cei care mă cunosc spun că încă de la vârsta de cinci ani acesta era visul vieţii mele. Ei... nu. Nu a fost. Iar ceea ce voi spune în continuare confirmă aceasta.

Una dintre primele ocazii în care am vorbit în public a fost la o mare conferinţă de tineret. Îmi amintesc cum, văzând toată acea sală plină de adolescenţi nu tocmai curaţi, pletoşi, cu pantalonii lor largi şi părul prins în coadă, aproape că am fugit prin uşa din spate.

Doamne, îmi amintesc că am spus în gând, *eu am plătit deja tributul adolescenţei! Cred că pedeapsa de a trece o dată prin adolescenţă a fost suficientă! De ce vrei să mă mai bagi o dată în bârlogul ăsta cu indivizi în care urlă hormonii?*

Mă imaginam ridicându-mă în faţa acelei mulţimi de tineri—care, toţi, erau ori tolăniţi pe scaune, cu braţele încrucişate, ori îşi aveau

picioarele şi braţele încurcate cu cele ale unei persoane de sex opus în îmbrăţişări mai mult sau mai puţin pasionale—şi spunându-le: *„Hei, tinerilor! Daţi-vă viaţa de dragoste lui Dumnezeu! Nu vi se pare că aşa ceva sună extraordinar?!"*

Ba da, cum să nu!

Ei bine, cumva, printr-o minune, am rămas vii în urma acelei întruniri. (Cred că asta datorită vestelor antiglonţ pe care le-am purtat.) Spre surprinderea mea, cei prezenţi au ascultat. Ba chiar au răspuns mesajului! Şi aşa a început aventura noastră de neuitat de a încerca să ajungem cu „faţa frumoasă a dragostei" la inimile generaţiei noastre flămânde după iubire.

Să fii vorbitor în public ŞI să fii căsătorită cu un colecţionar avid de momente jenante este o combinaţie interesantă. Toţi sunt cu ochii pe tine tot timpul. „Uuaaau, priviţi-o. Intră în baie! Haideţi să vedem ce face acolo!" Crede-mă, exact aşa ceva mi s-a întâmplat mie... şi nu doar o singură dată.

La una din întâlnirile de acest fel, Eric a spus celor prezenţi că avea obiceiul să-şi sărute perna când era adolescent! Acum, stai puţin! Dacă el vrea să-şi pună sufletul pe tavă, astfel ca toţi cei care-l ascultă, inclusiv câinii lor, să-i cunoască cele mai adânci secrete, e treaba lui. Singura problemă însă este că atunci când eşti căsătorit, problema lui e şi problema ta! La fel de bine aş fi putut şi eu să-mi sărut perna!

Bineînţeles, le-a plăcut destăinuirea. Orice lucru mai puţin onorabil care se află despre vorbitor e aur curat!

A doua zi era duminică şi am fost invitaţi să vorbim la serviciul de dimineaţă. Îl iertasem deja pentru chestia aceea cu sărutatul pernei şi totul era de domeniul trecutului. Eric aştepta ca pastorul să-l prezinte înainte de a urca pe podium, aşa că între timp se uita peste notiţe, revăzând câteva din punctele cheie. Nici unul dintre noi nu se aştepta la „şocul secolului".

De pe podium, pastorul a privit în jos spre noi cu un zâmbet cald pe faţă. O faţă care, nu ne-am dat seama atunci, ascundea ceva. Apoi a anunţat: „Ne bucurăm mult că Eric şi Leslie sunt împreună cu noi şi îi invităm să ne aducă mesajul pe care îl au din partea lui Dumnezeu".

Eric s-a uitat la mine, eu la el, şi am zâmbit amândoi.

Pastorul continuă, „Şi, ca să le arătăm aprecierea noastră, avem o surpriză pentru ei. Ieri seară, târziu, în ultima cursă care ne aducea de la Denver, am cunoscut-o pe *prima* prietenă a lui Eric!"

CE?! PRIMA PRIETENĂ A LUI ERIC? Dezgustător! Nici să n-o văd! Oamenii ăştia sunt nişte idioţi!, ţipam înlăuntrul meu, afişând însă un zâmbet larg pe toată faţa.

Lângă mine, Eric îşi scăpase pe jos notiţele şi era pe punctul să facă un atac de cord. Nici măcar nu-şi mai putea aminti cine fusese prima lui prietenă! Faţa lui însă, în stilul vorbitorului perfect, reflecta calm şi încredere senină.

Pastorul ne-a mai fiert câteva minute, după care a zis, „Şi-acum să o cunoaştem cu toţii pe prima prietenă a lui Eric. Haideţi să-i urăm un călduros bun-venit".

Apoi, în timp ce noi ne ţineam respiraţia, s-a aplecat puţin sub podium, de unde a scos... o pernă. Întreaga sală a izbucnit în râs. Nici până în ziua de azi glumele despre sărutatul pernei nu au încetat. Ba chiar avem acasă o cutie poştală mare pe care stă scris „Corespondenţa Clubului de Pupători-de-pernă Anonimi". Extraordinară idee ai avut, Eric, să spui întâmplarea aceea neînsemnată. Ea ne va urmări de-acum înainte pentru restul zilelor noastre!

Da, sunt câteva obstacole în calea a ceea ce facem: glumele cu sărutatul pernei, privirile celor morţi de curiozitate care mă urmăresc în baie şi ciudata animozitate cu care am rămas faţă de prima prietenă a lui Eric (încă mă străduiesc să nu mai fiu geloasă). În ciuda însă a tuturor acestor lucruri, mi-a plăcut şi continuă să-mi placă la modul adevărat călătoria noastră oricum-numai-normală-nu. Şi există un motiv pentru care suport toate aceste momente jenante, doar ca să împărtăşesc generaţiei mele acest mesaj de o importanţă vitală: Nu cu prea mult timp în urmă, şi viaţa *mea* a fost schimbată pentru totdeauna de adevărul lui simplu...

Planul meu nu-atât-de-perfect

Ca tânără creştină care navigam după placul meu prin apele întunecate ale ieşitului la întâlniri, credeam că pe Dumnezeu nu-L interesa

prea mult viaţa mea de dragoste, mulţumindu-Se doar să Se asigure că „nu mergeam prea departe". Eram nebună după băieţi de pe la vârsta de şapte ani, aşa că încă de atunci părinţii mei au vrut să fie siguri că voi respecta modelul „creştin" de ieşit la întâlniri. Cu ani înainte de a mi se permite în mod oficial să-mi încep „cariera de ieşit la întâlniri", memorasem cele „două reguli ale modului creştin de ieşit la întâlniri".

Regula nr. 1: Să nu ai relaţii sexuale înainte de căsătorie.

Regula nr. 2: Asigură-te că ieşi la întâlniri numai cu persoane care îţi împărtăşesc credinţa şi valorile.

În mintea mea îmi spuneam că, atât timp cât respectam acele două reguli, puteam lua, fără să mă tem prea mult că o puteam da în bară, propriile mele deciziile cu privire la băieţii cu care să mă întâlnesc, când şi cum să mă întâlnesc cu ei, ba chiar cu care să încep o relaţie serioasă. Doream cu sinceritate să ascult de Dumnezeu în acel domeniu al vieţii mele şi să fac lucrurile „corect". În mintea mea însă, cu toate că poate nu aş fi recunoscut, eram hotărâtă să mă bucur cât mai mult posibil de viitoarea mea viaţă amoroasă, fără însă a-mi compromite standardele creştine. Nu credeam că lucrul acesta va fi greu. Înainte chiar de a începe liceul, îmi şi imaginam ce bine vor merge lucrurile în acel domeniu al vieţii mele în următorii câţiva ani.

„Abia aştept să încep să ies la întâlniri!", le spuneam prietenelor mele la petreceri la care aproape că muream de plictiseală. „Vreau să mă simt bine, să mă distrez, şi pentru asta am să ies la întâlniri în timpul liceului, la colegiu, voi merge la toate petrecerile şi la jocurile de fotbal, şi mă voi întâlni cu cât mai mulţi băieţi."

Să nu mă înţelegi greşit. Ştiam că într-o zi îl voi întâlni pe „băiatul potrivit" şi că, într-un apus de soare, ne vom pierde împreună în zare pentru a trăi fericiţi apoi pentru totdeauna. Aşa ceva însă avea să se întâmple peste *ani de zile*! Cu siguranţă nu înainte să mai înaintez în vârstă şi nici înainte ca viaţa să-şi mai fi pierdut ceva din farmecul ei. Pe lângă asta, eram sigură că, o dată ce soţul meu avea să intre în viaţa mea, voi uita orice relaţie cu alt băiat ce o voi fi avut vreodată. Între timp, tot ce conta era să mă distrez.

Aşa că, nerăbdătoare, am intrat în relaţii temporare, una după alta,

încercând să menţin cât mai ridicat numărul băieţilor cu care mă întâlneam şi mergând la toate dansurile, petrecerile şi meciurile de fotbal care se organizau.

Pe măsură însă ce treceau anii, îmi era tot mai clar că visele mele inocente din copilărie aveau să rămână doar vise. Viaţa îmi era goală. Pe dinafară păream a fi o tânără creştină care putea fi chiar dată model, sigură pe sine, cu o viaţă de dragoste trăită într-un mod matur şi după voia lui Dumnezeu. Lucrurile însă nu erau aşa cum păreau. De unde la început îmi puneam speranţa şi încrederea în relaţia mea cu Hristos, acum mă agăţam cu disperare de orice relaţie care apărea în viaţa mea, în încercarea de a-mi găsi siguranţă şi un scop în viaţă. Viaţa mea de ieşit la întâlniri devenise identitatea mea. Disperată, mă implicam emoţional în orice relaţie, parcă fără să văd că toate celelalte de dinainte se sfârşiseră prost. Suferinţa cu care rămâneam în urma ruperii unei relaţii, indiferent cât de serioasă ori de superficială fusese aceasta, m-a făcut să cobor tot mai mult standardul meu „creştin" şi să îndulcesc regulile cât mai mult posibil, astfel încât, cumva, să rămân cât mai mult timp cu orice băiat care intra în viaţa mea. Lucrul acesta însă nu a dat niciodată rezultatul dorit. Compromisurile pe care le făceam mă aplecau tot mai mult sub povara vinovăţiei şi mă aduseseră în pragul depresiei.

Visam să trăiesc o poveste de dragoste perfectă, ca-n basme. Îmi imaginam o viaţă de dragoste fericită şi lipsite de grijuri, cum vedeam în filmele alb-negru la televizor. Nu ştiam însă că tot ciclul acela de idile trecătoare avea şi o faţă urâtă: inevitabila frângere a inimii, durerea sufletească şi compromiterea valorilor mele spirituale.

Îmi amintesc cum am ţinut cu dinţii la relaţia mea cu Brandon, un jucător de baschet pe care am reuşit să pun mâna după ce l-am cunoscut la un meci. Prietenia noastră întâmplătoare şi flirtul de început s-au transformat la scurt timp într-o idilă serioasă, pasională. Mă simţeam în siguranţă ori de câte ori Brandon mă cuprindea tandru cu braţul pe după umeri şi intram într-o încăpere plină de necunoscuţi.

Vreme de vreo opt luni relaţia noastră a fost puternică, după care el a început să-şi dea seama că mai erau şi alte fete interesate de el. Şi nu doar atât, ci tinerele acelea erau gata să şi facă sex cu el. Încercând încă

să respect regula nr. 1 privitoare la relațiile dintre tinerii creștini, i-am spus lui Brandon că nu pot merge „până la capăt“ cu el. La început a acceptat ușor această condiție. Ba chiar mi-a spus că, fiind și el creștin, era de acord cu decizia mea cu privire la abstinență până la căsătorie. Tot mai des însă îi surprindeam privirea oprindu-se interesată asupra fetelor care-l priveau seducător, adresându-i o invitație deschisă. Puteam întrevedea deja sfârșitul relației noastre. În disperare de cauză, am coborât standardele în privința purității mele cât de mult a fost posibil, oferindu-i lui Brandon cât de multe „favoruri fizice“ se putea. Nu mi-a fost însă de nici un folos. La scurt timp totul s-a sfârșit, iar el și-a dăruit dragostea alteia, făcându-se că nici măcar nu mă mai cunoștea. Timp de un an împărtășisem totul, pentru ca acum să nu mai fim decât doi străini.

Așa arăta tiparul obișnuit al vieții mele amoroase. Fiecare încercare se sfârșea cu o inimă frântă și cu vise năruite. De fiecare dată mă simțeam folosită și pângărită. Planul perfect pe care mi-l făcusem cu atâta grijă cu privire la cariera mea amoroasă se spărgea în țăndări. Înainte chiar de a termina liceul, mă simțeam de parcă aș fi trecut prin cinci divorțuri. Nu mai aveam încredere în nimeni. Nu mai știam cine sunt, și de fapt nici nu-mi mai păsa.

Încredințându-I lui Dumnezeu stiloul

Spune-I lui Dumnezeu că ești gata să I te oferi
și El îți va dovedi că este
tot ceea ce ai visat vreodată despre El că ar putea fi.[1]

OSWALD CHAMBERS

În cele din urmă, n-am mai putut. Plângând cu suspine pentru starea nenorocită în care mă aflam, am strigat către Dumnezeu, „De ce mi se întâmplă toate astea? Duc o viață morală, ascult de poruncile Tale și totuși sunt atât de nenorocită! De ce nu binecuvântezi acest domeniu al vieții mele? Respect regulile creștine—și totuși sunt atât de nefericită. Încerc să fac tot ce pot mai bine, dar toate îmi ies pe dos!

Dacă mai continuu aşa, voi ajunge o handicapată înainte de a împlini douăzeci de ani!"

În momentul următor mi-am simţit inima atinsă cu blândeţe. Dumnezeu încerca să-mi atragă atenţia, să-mi deschidă ochii asupra unui adevăr care mi-ar fi putut schimba viaţa. Dacă momentul acela ar putea fi redat ca o conversaţie a mea cu Dumnezeu, ar suna cam aşa:

Leslie, crezi că Eu ştiu cu cine te vei căsători şi că te pot conduce astfel încât într-o zi să întâlneşti persoana potrivită?

„Bineînţeles că cred aceasta, Doamne, dar ce are asta a face cu ceea ce mi se întâmplă aici şi acum?"

Şi, Leslie, mai crezi şi că Eu sunt Dumnezeul întregii creaţii? Eu te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însăţi şi sunt pe deplin în stare să-l aduc pe acest bărbat în viaţa ta la vremea şi în felul în care voi hotărî Eu... şi pentru asta nu am nevoie de ajutorul tău.

Pentru prima dată înţelegeam că interesul lui Dumnezeu pentru viaţa mea de dragoste nu se limita la a Se asigura că respectam câteva reguli. El voia să Se *implice*! Ba mai mult de-atât, voia să fie El Cel care să-mi scrie povestea de dragoste... *fără ajutorul meu*!

Când am înţeles asta, am fost cuprinsă de sentimente amestecate. Mai întâi, am simţit brusc îndoială şi teamă. Chiar putea Dumnezeu să facă asta fără ajutorul meu? Cu toate că până atunci o dădusem în bară în ce privea viaţa mea de dragoste, eram încă sigură că înţelegeam mai bine cum stăteau lucrurile cu aspectele mai frumoase ale vieţii—cum ar fi dragostea, sexul, relaţiile cu băieţii şi căsătoria—decât cineva atât de bătrân (şi aproape sigur demodat) ca Dumnezeu! Dacă El ar fi stricat totul? Mă imaginam punându-mi încrederea în Dumnezeu pentru tot ce privea acest important domeniul al vieţii mele, doar ca să sfârşesc îmbrăcată într-o rochie lungă şi gri, fiinţă părăsită privind afară pe fereastră şi irosindu-şi viaţa într-un balansoar. Fără prieteni, fără să fiu sunată sau să sun pe cineva, într-un cuvânt, fără viaţă. Aveam să mă căsătoresc abia la nouăzeci şi trei de ani, şi atunci cu un bărbat pisălog, pe care nu l-aş fi suportat. Ar fi urmat patru ani groaznici de viaţă împreună, după care aş fi murit.

Privind acum înapoi, râd la astfel gânduri. Toate acestea se întâmplau înainte să aflu cât de „romantic" putea fi Dumnezeu! De-aş fi ştiut numai ce planuri făcuse în ce mă privea... Nu m-aş mai fi îndoit nici o secundă!

Un alt sentiment pe care l-am avut a fost unul de uşurare. Încercam de-atâta vreme să fac ca lucrurile să meargă în acest domeniu al vieţii mele şi purtam povara de a mă baza doar pe mine însămi. *Dacă mă mărit cu o persoană nepotrivită? Dacă nu voi întâlni niciodată băiatul potrivit? Cum voi şti care e persoana potrivită? Dacă voi face o greşeală şi-mi voi ruina întreaga viaţă?* Îngrijorări de felul acesta m-au însoţit în mod constant de-a lungul anilor. Acum însă Dumnezeu mă invita să-I dau Lui toate aceste temeri—şi să-L las pe El să-mi conducă şi să-mi călăuzească fiecare pas. Nu mai trebuia să port povara aceea; o puteam lăsa cu totul în mâna Sa! Ce eliberare! Dar oare nu era prea frumos ca să fie adevărat? *Chiar* mă puteam încrede în El?

În ziua aceea am simţit provocarea pe care mi-o adresa: Eram gata să mă încred suficient în El încât să las totul în mâna Sa? Avea El să joace un rol activ în acest domeniu al vieţii mele? Avea El să mă conducă şi mă călăuzească? Dar şi mai mult mă preocupa întrebarea: Avea El să mă ducă acolo unde *nu* voiam să merg? (scenariul cu balansoarul şi cu soţul pisălog îmi dădea coşmaruri!).

Timp de câteva zile am trecut prin intense frământări lăuntrice. În vreme ce, potrivit standardului creştin, eu urmam fără îndoială calea lui Dumnezeu, respectând regulile cât mai bine posibil, în adâncul sufletului trebuia să recunosc că de fapt nu Dumnezeu deţinea controlul în acest domeniu al vieţii mele, ci eu.

Să renunţ la acest control mi se părea imposibil. Şi totuşi, o şoaptă blândă în inima mea îmi spunea că, dacă doream să fiu vreodată cu adevărat fericită şi împlinită şi să nu-mi mai distrug viaţa, El, şi nu altcineva, trebuia să se afle în centru. Decizia de a mă încrede total în El cu privire la tot ce însemna viaţa mea de dragoste era probabil cea mai grea dintre toate deciziile pe care a trebuit să le iau până atunci.

În cele din urmă am capitulat, la insistenţele îndemnului blând din inima mea. Am îngenuncheat lângă patul meu şi m-am rugat,

„Doamne, domeniul acesta e unul la care îmi este atât de greu să renunț în favoarea Ta. Doresc cu disperare să rămână sub controlul meu și să fac lucrurile așa cum vreau eu. Văd însă că Tu îmi ceri să-l las în mâinile Tale, să deții Tu controlul asupra lui. Așa că Ți-l dau Ție. Indiferent ce vei alege să faci cu el, chiar de ar fi ceva ce eu n-aș face niciodată, fiind vorba de mine, Ți-l dau Ție. Fă cu mine ce dorești. Sunt a Ta."

Povestea mea de dragoste scrisă de Dumnezeu a început în acel moment. Dumnezeu a luat stiloul din mâna mea tremurândă și a început să scrie cea mai incredibilă poveste care s-ar putea imagina vreodată. Nu, viitorul meu soț nu mi-a bătut la ușă chiar în acel moment. Dar din ziua aceea, Dumnezeu a început să-mi vindece durerile provocate de greșelile mele, să mă modeleze și să mă pregătească pentru *adevărata* dragoste. Înainte ca Eric să apară în viața mea, Dumnezeu avea de așezat câteva pietre de temelie acolo.

Verificarea priorităților

Motivul pentru care unii dintre noi sunt niște creștini atât de slabi este că nu avem un Hristos Atotputernic. Avem atribute și experiențe creștine, dar nu suntem dedicați total lui Hristos.[2]

Oswald Chambers

Așadar, I-am dat lui Dumnezeu stiloul pentru a-mi scrie povestea de dragoste. Ce a însemnat însă aceasta pentru mine din punct de vedere practic, al vieții de zi cu zi? Mă aflam la apogeul „carierei mele de relații amoroase" și nu aveam nici cea mai mică intenție să mă căsătoresc curând. Trebuia să pun capăt ieșitului la întâlniri? Să nu mă mai împrietenesc cu băieți? Și cum aș fi știut care este momentul când Dumnezeu voia să încep o relație? Și când adulții, care pe toate le știu, mi-ar fi pus infama întrebare, „Leslie, spune-ne, ai un băiat serios cu care te vezi?", ce le-aș fi putut răspunde? Ce voia Dumnezeu să fac?

În săptămânile și lunile care au urmat deciziei mele de a-I încredința lui Dumnezeu controlul asupra acestui domeniu al vieții mele, un alt

mesaj blând şi-a făcut drum către inima mea, prin aceeaşi şoaptă lină a lui Dumnezeu. Şi mesajul acela suna cam aşa: Leslie, nu mai încerca să Mă zideşti pe Mine în viaţa ta, ci zideşte-ţi viaţa ta în jurul Meu.

Era adevărat. Încercam „să-L potrivesc pe Dumnezeu în viaţa mea" rugându-mă în fiecare dimineaţă, citindu-mi Biblia în fiecare seară şi mergând la biserică duminică de duminică. Cu toate acestea însă El nu era centrul vieţii mele de zi cu zi. Ceea ce făceam eu de fapt era să-I acord câteva minute din când în când. Înţelegeam astfel, în cele din urmă, că dacă nu aveam să o las mai încet şi să fac un efort real să-L caut pe El în loc să fiu atât de preocupată doar de ambiţiile proprii, avea să-mi fie greu să cunosc voia Lui cu privire la oricare alt domeniu al vieţii mele.

Aşa că am început o călătorie la capătul căreia speram să ajung să-L cunosc pe Creatorul meu. Şi, te rog să mă crezi, nu eram deloc sigură ce urma să se întâmple. Şi lucrurile nu puteau sta altfel, din moment ce decisesem că viaţa mea nu se va mai învârti în jurul a fel de fel de activităţi sociale, prieteni şi relaţii amoroase, şi-I spusesem lui Dumnezeu, „Doamne, vreau să las toate acestea deoparte şi Tu să devii centrul vieţii mele". Nu că toate acele lucruri erau în mod necesar rele, însă Dumnezeu îmi cerea să-mi pun priorităţile în ordine. Ajunsesem să fiu atât de acaparată de relaţiile mele amoroase şi de viaţa mea socială încât nu mai puteam auzi clar vocea lui Dumnezeu.

Cum spune Elisabeth Elliot în cartea ei *A Chance to Die* (despre viaţa lui Amy Carmichael), „Preocupările fetelor de şaptesprezece ani—privind felul cum arată, îmbrăcămintea, viaţa socială—nu se schimbă mult de la o generaţie la alta. În fiecare generaţie însă par să existe câteva, puţine, care aleg altceva. Amy Carmichael a fost una dintre acestea".[3] Acum, Dumnezeu mă chema şi pe mine să fiu una dintre acele „câteva". Nu ştiam însă cum.

Dacă asta vrei de la mine, Doamne, va trebui să mă ajuţi, I-am spus încet.

Şi a făcut-o! A venit la mine exact unde mă aflam şi m-a învăţat despre El. Am învăţat cum să-L iubesc cu toată inima, să-L caut cu seriozitate, să-I ascult vocea zi de zi şi să mă îndrăgostesc de Cuvântul Lui. A fost cea mai fascinantă perioadă din viaţa mea! Lumea nebună,

plină de agitație, din care veneam a început să mi se pară incredibil de goală. În fiecare zi descopeream tot mai multe despre cine era El și cine dorea să devin eu. Am început un jurnal—pe care îl țin și în ziua de azi—în care îmi notam dorințe, temeri și rugăciuni către Dumnezeu. Notam de asemenea tot ce simțeam că mă învăța El, fie prin Scriptură, fie printr-un îndemn blând adresat inimii mele. Acum, când recitesc acele notițe, sunt uimită de cât de credincios a fost El în a așeza fiecare detaliu al vieții mele la locul lui, la timpul potrivit.

Da, am pierdut câțiva prieteni (care, oricum, nici nu-mi fuseseră prieteni adevărați). Și da, am pierdut din popularitate. Ce am câștigat însă în schimb a fost de neprețuit: pe Isus Hristos, ca dragoste a mea dintâi, cel mai bun Prieten al meu.

S-ar părea că această parte a poveștii despre mine nu are prea mult de-a face cu relația mea cu Eric. *A avut însă de-a face, și încă în mod esențial.* Două sunt motivele pentru care faptul de a-L fi lăsat pe Hristos să aibă acest loc în viața mea a constituit temelia poveștii mele de dragoste cu Eric.

1. Pentru a avea speranță, bucurie și siguranță, am învățat să mă bazez pe relația mea cu Hristos, renunțând la a mai încerca să găsesc acele lucruri într-o relație amoroasă. Oricât de mult ar semăna Eric cu Făt-Frumosul viselor mele, el tot numai om rămâne (lucru pe care din când în când mai trebuie să i-l amintesc!). Dacă aș fi intrat în relația cu el așteptând să mi se împlinească toate nevoile sentimentale, aș fi fost dezamăgită. Și asta pentru că nu eram pregătită să încep acea călătorie care m-ar fi dus la căsătoria cu el, fiind nevoie mai întâi să învăț să-mi găsesc speranța și siguranța doar în Isus.
2. Isus Hristos a rămas în centrul relației mele cu Eric. Isus Hristos era pasiunea inimii mele, când l-am întâlnit pe Eric Ludy. Isus Hristos era și pasiunea inimii lui Eric. Ca rezultat, am ajuns prieteni datorită iubirii noastre comune pentru Domnul. Cu cât petreceam mai mult timp împreună, cu atât ne apropiam mai mult de Dumnezeu, unul prin celălalt. Ori de câte ori descopeream un nou adevăr în Cuvântul lui Dumnezeu, de-abia așteptam să-l împărtășesc cu Eric. Am petrecut ore întregi vorbind despre Dumnezeu și despre credința noastră. Iar când am început să avem

unul față de celălalt sentimente mai adânci decât simpla prietenie, Dumnezeu ne-a călăuzit fiecare pas pe măsură ce ne îndreptam spre o relație de dragoste. Și El a rămas în centru.

Uneori într-o relație putem fi atât de prinși în sentimentele noastre pentru cealaltă persoană, încât să-L înghesuim pe Dumnezeu într-un colț. Astfel, relația în cauză devine un haos emoțional, noi ajungem dezorientați, și ne tot întrebăm de ce nu ne oferă Dumnezeu mai multă călăuzire, când de fapt în tot acest timp El este acolo, așteptând să-L lăsăm să treacă din nou pe primul loc în inimile noastre. Doar atunci când El este într-adevăr pe primul loc în viețile noastre suntem pregătiți pentru o poveste de dragoste scrisă de Dumnezeu.

Nu e vorba de o formulă

Chiar și după ce ne-am pus viața de dragoste în mâna lui Dumnezeu, e atât de ușor să revenim la căutarea unei „formule magice“ care să rezolve totul. Nici nu mai știu de câte ori mi s-au pus întrebări de felul, „Este greșit să ies la întâlniri?“ sau „Ce trebuie să faci când crezi că ai întâlnit persoana potrivită pentru a-ți fi partener de viață?“

La toate acestea răspund, „Întreabă-L pe *Dumnezeu*!“

Cu un astfel de răspuns, tinerii devin adesea frustrați și spun, „L-am întrebat și nu mi-a dat nici un răspuns!“

În urmă cu aproape doi ani, Jana, o studentă plină de viață, aflată în primul an de facultate la o universitate din California, a luat decizia de a-I încredința lui Dumnezeu stiloul poveștii ei de dragoste. Problema este că de atunci Jana nu a primit nici o călăuzire în acest domeniu al vieții ei și acum este mânioasă pe Dumnezeu.

„Pur și simplu nu înțeleg“, se plânge ea. „Când I-am cedat lui Dumnezeu controlul asupra acestui domeniu al vieții mele, am așteptat să mi-l scoată în cale pe Făt-Frumos. Toate relațiile însă pe care le-am avut de-atunci s-au terminat *tot* prost. De ce nu Se implică Dumnezeu? De ce nu face o minune în acest domeniu al vieții mele?“

Știind însă care este viața de zi cu zi a Janei, îmi este clar că, deși ea a încercat să-I cedeze lui Dumnezeu controlul, totuși niciodată nu

şi-a reorientat viaţa astfel încât aceasta să aibă în centru relaţia ei cu El. Ea aşteaptă ca El să-i răspundă, fără să-L caute însă deloc. Ideea ei de „a-L căuta" se reduce la cinci minute de citire a unui text din Biblie, o dată pe săptămână, acolo unde se deschide Cuvântul Lui, absolut la întâmplare. Nu primeşte nici o călăuzire divină, aşa că îşi continuă drumul voioasă, convinsă că dacă Dumnezeu vrea să-i vorbească îi va trimite un mesager ceresc sau un fulger de lumină care să-i indice direcţia bună.

Invitaţia pe care I-o facem lui Dumnezeu de a lua El stiloul să scrie capitolele poveştii noastre de dragoste implică o contribuţie şi din partea noastră—nu doar o rugăciune când şi când, nu doar încercări anemice de a găsi vreun răspuns deschizând Biblia la întâmplare din când în când. Noi trebuie să-L căutăm zilnic, să-L punem tot timpul pe primul loc în viaţa noastră, să căutăm să-L cunoaştem mai mult.

Probabil nu-ţi va vorbi printr-un fulger de lumină şi nici nu-ţi va scrie un mesaj pe cer, dar, pe măsură ce vei ajunge să-L cunoşti cu adevărat, pe El şi Cuvântul Lui, vei înţelege ce doreşte de la tine. Pentru aceasta e nevoie să depui efort. Nu e uşor. Numai aşa însă vei ajunge să descoperi acel „cântec mai dulce".

N-ar fi frumos să putem scrie o carte intitulată *Zece paşi pentru a avea o poveste de dragoste perfectă*, în care să dăm nişte instrucţiuni infailibile şi aplicabile la toată lumea despre ce şi cum trebuie să se facă?

Lui Dumnezeu însă Îi pasă prea mult de noi ca să ne dea o formulă. El vrea să ne încredem în El pentru călăuzire şi direcţie. Vrea să Se implice nemijlocit în fiecare detaliu, în fiecare pas pe care îl facem pe acest drum. În momentul în care ne-am baza pe o formulă, am pierde întreaga frumuseţe care este în povestea de dragoste scrisă de Dumnezeu. Eric şi cu mine am întâlnit mulţi tineri care încearcă cu disperare să facă totul „aşa cum trebuie", urmând un set de reguli pentru a ajunge să aibă o relaţie după voia lui Dumnezeu. De obicei însă tinerii aceştia, oricât de mult ar încerca, rămân pe mai departe nefericiţi, frustraţi şi deprimaţi.

Să nu mă înţelegi greşit. Există porunci clare şi indiscutabile pe care Dumnezeu ni le dă în Scriptură referitor la acest domeniu al

ca, teoretic, să le „încalc". Cu toate că încă eram în spatele gardului pe care îl ridicasem, trăiam o viaţă de durere şi disperare.

Sarah, o blondă drăguţă cu înclinare spre melodramă, a avut o experienţă situată la cealaltă extremă. Provenea dintr-o biserică cu reguli excesiv de stricte şi precise cu privire la relaţiile dintre băieţi şi fete. După cum spune ea, „Erau atât de multe reguli pe care trebuia să le respecţi, încât trebuia să ai o listă cu ele lipită pe oglinda de la baie ca să ţi le aminteşti pe toate".

La biserică, Sarah l-a întâlnit pe John, „evlaviosul-pasional-cu-zulufi-fermecători" şi, în cele din urmă, au simţit amândoi că Dumnezeu îi călăuzea înspre căsătorie. Au respectat toate regulile, literă cu literă. Din afară, cu atâta supraveghere strictă şi atâtea principii călăuzitoare, se părea că nu exista nici o posibilitate ca tinerii noştri să cadă în păcat. Nu li se permitea niciodată să rămână singuri împreună, nici să aibă vreun contact fizic, şi părinţii lor erau implicaţi de aproape în orice decizie care privea relaţia lor.

Sarah îşi aminteşte, „Eram atât de siguri că urmam calea cea bună, încât credeam că eram imuni la păcat".

Regulile însă nu i-au ferit de ispită, şi într-o zi Sarah şi John au ajuns în pat. Ea a rămas însărcinată, aşa că au fost nevoiţi să se căsătorească imediat. Şi-au dezamăgit familiile, biserica şi pe ei înşişi, dar au învăţat o lecţie de mare preţ: Indiferent ce şi cât de multe reguli ne facem, acestea nu duc automat la o relaţie după voia lui Dumnezeu. *Doar încrederea în Tatăl nostru credincios şi dorinţa mai presus de orice de a-I fi plăcuţi în tot ceea ce facem va avea ca rezultat sigur o poveste de dragoste frumoasă!*

Corvoadă sau alegere?

Ne dăruim lui Dumnezeu aşa cum El ni S-a dăruit nouă, fără nici o socoteală prealabilă. Consecinţele unei astfel de dăruirii nu ne interesează, pentru că viaţa noastră este absorbită de El.[4]

OSWALD CHAMBERS

Îți amintești cum, copil fiind, părinții te puneau la tot felul de munci „de rob“ prin casă? Bunăoară, când te înhămau la jugul acela greu al curățeniei în bucătărie după cină. Dacă mi te asemeni cât de cât, probabil n-ai fost prea entuziasmat să îndeplinești sarcina aceea groaznică și, probabil, te-ai și plâns tot timpul cât ai făcut ce ți s-a spus. Replica mea preferată era acuzația sfâșietoare, „Mă tratați ca pe Cenușăreasa!“, în timp ce mă sprijineam dramatic de mătură, având o privire de câine bătut și oropsit, de parcă eram pe punctul să leșin de epuizare. (Strigătul meu patetic după milă nu a părut niciodată să sensibilizeze inima părinților mei.)

Indiferent însă cât de mult urai respectiva corvoadă, o făceai oricum. De ce? Pentru că știai care erau consecințele dacă nu ascultai. Părinții nu te-ar mai fi lăsat să te dai cu bicicleta sau te-ar fi trimis în camera ta. Teribile amenințări! Ca și mine, probabil făceai minimul necesar, doar ca să fie treaba făcută, și întrebai mereu, „Nu pot să plec?“, până ce, într-un sfârșit, erai eliberat din închisoarea torturii muncii în bucătărie.

Acum încearcă să-ți amintești altceva. În copilărie, cu toții avem momentele noastre angelice. Pentru unii ca mine astfel de momente sunt rare, însă ele totuși *există*. Într-un moment sau altul, probabil și tu ai trecut printr-o experiență similară scenariului următor.

Părinții tăi au ieșit împreună pentru o seară. Bucătăria era un haos, însă nimeni nu ți-a cerut să faci curat. Ți-a venit ideea extraordinară de a face ceva „special“ pentru Mami și Tati. Așa că te-ai apucat de lucru (din proprie inițiativă!) și ai spălat vasele. Însă nu numai că le-ai spălat cum se spală de obicei, dar le-ai făcut să sclipească de curate ce erau! Ba chiar ai șters polițele și ai măturat. (Acum, asta *chiar* înseamnă să mergi o milă în plus!) De-abia ai așteptat să vină părinții tăi acasă și să observe ce ai făcut. Când au sosit și au exclamat, „Cine-a făcut curățenie în bucătărie?! E extraordinar!“, inima ți s-a umflat de mândrie. Îți amintești acel sentiment? Ai muncit *cu mare plăcere*. Curățenia în bucătărie nu a mai fost o corvoadă, ci un lucru pe care l-ai făcut cu bucurie. De ce? Pentru că nu ai fost motivat de o regulă, ci de dragostea pentru părinții tăi.

Când ascultarea de Dumnezeu este o corvoadă pe care suntem

„obligați" să o facem, aceasta devine o trudă iar noi ne plângem tot timpul. Dumnezeu devine Marele-Nu-Bucuriei care încearcă să ne facă viața mizerabilă.

Când însă reușim să înțelegem cine este Dumnezeu cu adevărat și luăm deciziile motivați de o dragoste puternică pentru El, găsim bucurie și plăcere în ascultare. Ba chiar suntem gata să mergem și mila aceea în plus pentru El!

Despre ce este vorba de fapt

Ca și creștini, avem nevoie de o nouă înțelegere cu privire la implicarea lui Dumnezeu în acest domeniu al vieții noastre. Indiferent dacă ești dintre aceia care au crescut sub îndemnul „Încearcă să nu faci sex înainte de căsătorie", sau cu o carte de nici tu nu mai știi câte pagini de reguli pentru relații, ambele abordări te lipsesc de bucuria de a trăi frumusețea căii lui Dumnezeu.

Îți amintești întrebarea aceea infamă pe care cei mai mulți dintre noi o puneam la serile de tineret? *Cât de departe este prea departe?* Întrebare care, decodificată, ar suna cam așa: „Cât de departe pot să merg fără să-L supăr pe Dumnezeu?" Dar hai să începem să ne punem o altă întrebare: „Cât de departe pot să merg pentru a-I produce bucurie Tatălui meu ceresc în acest domeniu al vieții mele?"

O dată ce ajungi să-ți cunoști Regele într-un mod personal, o dată ce Isus Hristos devine centrul și pasiunea vieții tale, nu este greu deloc să-ți pui această întrebare, deoarece ea izvorăște dintr-o inimă plină de o dragoste copleșitoare pentru Domnul. Dacă întrebi sincer, „Doamne, cum să trăiesc astfel încât să Te bucuri de mine?", El, cu blândețe, îți va arăta cum, în fiecare zi. În nici un caz nu-ți va cere și nu te va obliga să faci o muncă de rob. Pentru că atunci când Îl iubești, când Îl iubești cu adevărat, poți spune împreună cu psalmistul David, „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule" (Psalm 40:8).

Dumnezeu ne-a creat pe toți ca individualități și are un plan unic și special pentru viața fiecăruia dintre noi. Nu încerca să găsești o formulă. Dacă ești gata pentru o poveste de dragoste de neuitat, începe

prin a descoperi zi de zi bucuria unei astfel de povești cu Regele regilor. Și să înceapă aventura!

Un pas mai departe

Trăia odată, în vremurile din vechime, un om care se încredea în Dumnezeu atât de mult încât a fost gata să renunțe la cea mai scumpă comoară, atunci când Dumnezeu i-a cerut-o. Lucrurile uimitoare care s-au întâmplat ca rezultat al acestei încrederi a lui au fost minunate! Relatarea despre această încredere a lui în Dumnezeu a rămas în istorie drept una dintre cele mai extraordinare povești despre dragoste, ascultare și dăruire a tot ce ar putea avea mai scump un om! Deschide Biblia la Geneza, capitolul 22, și citește această istorisire care a avut un impact profund asupra a milioane de oameni de-a lungul secolelor. Lasă-L pe Dumnezeu să-ți vorbească blând inimii și să te învețe cum să descoperi acel nivel profund de încredere și dăruire în umblarea ta cu El.

doi

PREGĂTINDU-TE PENTRU O POVESTE DE DRAGOSTE

Eric

IUBEȘTE CU ADEVĂRAT

despre a-ți iubi viitorul partener de viață înainte chiar de a-l cunoaște

Dac-o să fac burtă?

Dragostea se maturizează o dată cu dezvoltarea unei relații, sau cel puțin așa ar trebui să se întâmple. Îmi amintesc cum m-a cuprins gelozia și cum am devenit dintr-o dată supraprotector față de Leslie, când unul cu o înfățișare a la Kirk Cameron i-a preluat comanda într-o pizzerie. Îmi amintesc și nesiguranța pe care am simțit-o când un tip bine făcut, cu păr cârlionțat, a intrat în biserică și s-a așezat pe scaun, la câteva rânduri distanță în fața ei. M-am uitat la bicepșii mei (erau atât de mici încât împreună abia dacă făceau cât unul) și numai bine nu m-am simțit. Dragostea imatură întotdeauna compară, se plânge și se simte în nesiguranță.

Din nefericire, în multe relații libertatea și siguranța care pot fi găsite într-o viață de dragoste matură rămân nedescoperite.

„Eric", m-a întrebat timidă Leslie într-o zi, „care au fost fetele cu care te întâlneai?"

„Les", i-am răspuns jenat, „nu vreau să discutăm despre *ele*! Să discutăm despre *noi*!"

Era cu vreo șase luni înainte de ziua nunții, și dragostea noastră încă

nu suficient de matură se confrunta cu un caz serios de ceea ce se putea numi tristețea „celibatarului-fără-o-părere-prea-bună-despre-sine".

„Erau frumoase?", a continuat Les să mă iscodească.

„Of, nu. Nu!", i-am răspuns, dornic să termine o dată cu întrebările acelea. După care am rostit sus și tare, cu o licărire în privirea mea plină de dragoste, „Erau urâte!" (Notă pentru toate fostele mele prietene care citesc cartea aceasta: Vă rog să nu mă urâți pentru ce am spus. Nu prea am avut de ales.)

„Ce tip de personalitate aveau? Ce culoare avea părul lor? Cât de înalte erau? Cât de grăsuțe erau?" Eram bombardat cu întrebare după întrebare.

Dacă n-ai avut niciodată o astfel de conversație, crede-mă, nu e ușor deloc. Dar deloc! Seara în care am avut această memorabilă conversație cu Leslie am numit-o solemn „seara în care rufele mele murdare au fost întinse la vedere".

Cu lacrimi în ochi, am mărturisit fetei pe care o iubeam mai mult decât pe oricine în această lume că inima mea nu fusese dintotdeauna a ei. Felul în care trăisem era o dovadă puternică în acest sens. I-am spus, atât de detaliat cât am putut amândoi suporta, cum în trecut, fără să-mi pese, nu mă gândisem la nevoile *ei*, căutând să mi le împlinesc doar pe ale mele. Am plâns, ne-am îmbrățișat și iar am plâns. Timp de zece minute, simțind durerea celor spuse, am rămas amândoi tăcuți și îmbrățișați, în vreme ce lacrimile ne curgeau pe obraji și lama ascuțită a regretelor se răsucea în inima mea. Apoi, blând, ea s-a dat înapoi și mi-a întors fața înspre ea, așa încât să-i pot vedea ochii umezi, și mi-a spus atunci cele mai dulci și mai vindecătoare cuvinte pe care urechile mele le-au auzit vreodată.

„Eric", mi-a șoptit delicat, cu glăsciorul ei gingaș, „te iert!"

Mi-a atins obrazul cu mâna și cu buze tremurânde mi-a spus, „Eric, *te iubesc!* Tu ești eroul meu, Făt-Frumosul meu și nobilul meu cavaler în armură strălucitoare! Iar eu am ales să te iubesc exact așa cum scumpul meu Isus mă iubește pe mine!"

Sunt în lumea asta oameni care cred că „o duc bine". Ei nu știu însă ce înseamnă să trăiești cu adevărat până nu primesc o dragoste

ca *aceasta*. Eu n-am meritat o asemenea dragoste, dar iubirea vieții mele a ales să mi-o dea.

Să fii primit și îmbrățișat necondiționat este un lucru apoape de neconceput. Cultura noastră ne învață să iubim *condiționat*. Iubim atât timp cât ne „simțim" iubiți; iubim atât timp cât iubitul sau iubita noastră ne împlinește nevoile; iubim atât timp cât el sau ea arată bine pe dinafară.

La câteva zile după seara aceea a „rufelor mele murdare", mi-a venit mie rândul să am un acces de tristețe a „celibatarului-fără-o-părere-prea-bună-despre-sine". Tocmai făcusem o vizită împreună cu Leslie unui vechi prieten de-al ei. Se întâmpla ca respectivul să fie viril, macho și multitalentat. Toată după-amiaza m-am comparat cu el, în timp ce gânduri cum că nu m-aș ridica la nivelul lui mi se mișcau prin cap ca o minge de ping-pong: *Poate că ar fi un prieten mai potrivit pentru Leslie decât sunt eu. Poate că ei îi place mai mult de el decât de mine. Poate că eu nu sunt suficient de bun pentru o ființă atât de dulce și perfectă cum e Leslie.*

Cum spuneam, dragostea imatură e bună când e vorba de comparații și smiorcăieli. Ceea ce am descoperit este că una dintre cele mai bune căi de a te maturiza în dragoste este să o primești în forma ei cea mai de neînțeles și nediluată.

I-am împărtășit temerile mele lui Leslie, în vreme ce priveam podeaua cu o expresie de câine bătut.

„Eric", m-a întrebat râzând Leslie, „cum ai și putut să te gândești la așa ceva?"

Am ridicat doar din umeri, fără să-i răspund.

„Eric, trebuie să știi că eu *nu vreau pe nimeni altcineva*. Nici măcar nu-mi trece prin cap așa ceva! Nu vreau să îmbătrânesc alături de Dirk". [Dirk the Dork (Dork=tâmpitul – n.tr.) îi spuneam pe atunci individului, cu afecțiune.] „Vreau să îmbătrânesc alături de *tine*!"

Am crescut fiind permanent atent la felul cum arătam, la freză, la felul cum mă îmbrăcam, cum pășeam, la voce (pe care mi-o doream întotdeauna profundă, de bas), chiar la mirosul plăcut pe care țineam să-l am. Trudeam neobosit să-mi mențin o „imagine perfectă", de teamă că nu voi fi acceptat de o fată frumoasă. Îmi era teamă că, dacă

nu voi ajunge cât mai aproape posibil de modelul „Ken", nu voi fi niciodată vrednic de dragostea unei fete.

Şi acum iată-mă acolo, ani mai târziu, dându-mi seama de totala mea nevrednicie de dragostea unei fete, însă, cu toate acestea, acceptat şi iubit de o fată. Acum întrebarea se punea, era posibil să pierd dragostea ei, dacă pierdeam ceea ce o atrăsese la mine în primul rând?

„Chiar dacă vei face burtă şi vei cheli, eu tot te voi iubi, Eric! Tu nu poţi pierde dragostea mea, pentru că ceea ce simt eu pentru tine nu este o dragoste pe care eu am nevoie să o simt—este o dragoste pe care am ales-o!"

Apoi Leslie mi-a oferit o ilustraţie deosebit de sugestivă privind felul de dragoste pe care ea alesese s-o aibă pentru mine. „Eric, chiar dacă ai avea un accident groaznic şi ai ajunge imobilizat într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieţii tale, şi când aş privi faţa ta nu aş mai recunoaşte pe omul cu care m-am căsătorit... eu te-aş iubi exact la fel!"

Uau! (Erau cuvintele ei o dovadă că avusesem gusturi bune sau ce?) Şi aceasta era o dragoste pe care cei mai mulţi oameni o caută însă nu o găsesc pentru că o caută în locuri greşite.

Poate îţi spui, *Vreau şi eu să iubesc aşa! Dar cum aş putea, înainte să întâlnesc iubirea vieţii mele?*

Oricât de ciudat ţi s-ar părea, nu e nevoie să fii căsătorit ca să iubeşti în felul acesta. Este *foarte important* să înţelegi următorul lucru: Este greşit să crezi că nu vei începe să-ţi trăieşti viaţa de dragoste la cote înalte decât în momentul când, în sfârşit, vei fi întâlnit persoana pe care o vei fi aşteptat de atâta timp. Greşit, greşit, greşit! Dacă eşti un romantic adevărat în felul în care Dumnezeu te-a creat să fii, începe să trăieşti o astfel de viaţă chiar aici şi acum! Mergi înainte şi accelerează! Dacă eşti celibatar şi tânjeşti după o viaţă de dragoste, am pentru tine o veste bună: *Tu chiar ai o astfel de viaţă!* Momentul în care L-ai întâlnit pe Marele Iubit al sufletului tău este şi momentul în care ai început să-ţi trăieşti această pasionantă viaţă de dragoste!

Viața ta de dragoste

Dacă le tăiem creștinilor limbile pentru a nu mai putea vorbi, ei iubesc cu mâinile, cu picioarele și cu ochii, iubesc tot timpul și în orice loc, până la ultima suflare. Știe cineva cum le-am putea lua acestor nenorociți de creștini puterea de a iubi?[1]

UN GARDIAN ROMÂN CARE ȘI-A GĂSIT ATÂT ÎMPLINIREA CÂT ȘI FRUSTRAREA ÎN TORTURAREA CREȘTINILOR

Dragostea este apa de colonie a lui Hristos. Nu te poți apropia de El fără să iei și tu din mirosu-i atât de plăcut. Dragostea este și mireasma celor ce-L urmează cu adevărat pe Hristos. Și este de responsabilitatea noastră, ca urmași ai lui Isus Hristos, să intrăm cu totul sub dușul acestei iubiri. Ia capacul de pe parfum și toarnă-l peste tine. Cu cât mai puternică e aroma, cu atât mai mult lumea aceasta Îl va înțelege și-L va cunoaște pe Isus.

Isus nu S-a jucat cu cuvintele când a spus că ucenicii Lui vor fi cunoscuți după dragostea lor. Sau altfel spus, dacă cineva nu are mireasma lui Hristos, nu există nici o dovada că îi este cu adevărat devotat Lui. Dragostea este semnul distinctiv al creștinilor. Întocmai cum un agent FBI își scoate legitimația și spune „FBI!“, noi creștinii prezentăm atitudinile, acțiunile și cuvintele noastre ca dovadă că suntem ai lui Hristos.

Cei mai mulți dintre noi nu înțelegem că felul în care trăim afișează în mod clar, așa încât să vadă toată lumea, absolut totul: de la lucrurile în care credem până la cele cărora ne închinăm. Poți transmite un mesaj chiar și fără să-ți deschizi gura. Citește numai următoarea relatare.

Dragostea nu poate fi încătușată

Într-o celulă de închisoare rece și umedă zăcea un pastor cu răni sângerânde și plin de vânătăi. Era o celulă rezervată deținuților aflați pe moarte. Mai erau și alții în „celula morții“, deținuți bătuți și suferinzi,

aşteptând moartea. Iscu, pastorul, cu toate că nu mai avea putere, le vorbea celorlalţi despre frumuseţile cerului şi despre dragostea lui Isus. Trupul îi era pe pământ, însă cu mintea era deja în ceruri.

Unul dintre ceilalţi deţinuţi era un securist care îl torturase pe Iscu până aproape să-l omoare. Conducerea comunistă a ţării îşi aruncase în temniţă propriul tovarăş şi-l tortura. Acum era şi el pe moarte.

Deţinutul care a relatat această întâmplare spunea despre cele văzute, „Ca să vezi raiul nu trebuie neapărat să ajungi acolo".

Securistul, cuprins de disperare, striga în toiul nopţii, „Pastore, te rog, spune o rugăciune pentru mine. Am comis atâtea crime! Nu pot muri".

Pastorul suferind, sprijinit de alţi doi deţinuţi, s-a apropiat încet de patul celui care-l torturase. Când a ajuns la acesta, a început să-l mângâie uşor pe cap şi să-i spună, „Te-am iertat din toată inima şi te iubesc. Dacă eu, care sunt păcătos, te pot iubi şi ierta, atunci cu atât mai mult poate face asta Isus, care e Fiul lui Dumnezeu şi iubirea întrupată. Întoarce-te la El. El te doreşte mai mult decât îţi doreşti tu să fii iertat. Trebuie doar să te pocăieşti".

În celula întunecată, unde tovarăşi de fiecare zi ai deţinuţilor erau suferinţa şi deznădejdea, torţionarul a găsit cea mai caldă afecţiune şi cea mai nemeritată milă. El a mărturisit celui pe care-l torturase toate crimele pe care le comisese, după care s-au rugat împreună. Apoi cei doi bărbaţi suferinzi s-au îmbrăţişat ca doi fraţi despărţiţi de multă vreme. Cel care urâse din toată inima creştinismul, omul crud şi atât de singur, a privit drept în ochii minunaţi ai dragostei... şi s-a topit. Şi a devenit şi el un îndrăgostit de Hristos.

Amândoi au murit în noaptea aceea. În „celula morţii", cea care de obicei râdea la urmă era moartea. Acolo însă unde este dragoste, Cel care triumfă cu siguranţă este Isus.[2]

Învăţând să iubeşti

Să iubeşti în felul acesta este ceva supranatural! Noi nu putem iubi în felul acesta prin propriile noastre puteri şi nici ca rezultat al unei

hotărâri de a iubi astfel. O putem face doar dacă învăţăm de la Însuşi Marele Îndrăgostit. Şi în centrul vieţii tale trebuie să se afle exact acest fel de iubire. Esenţa acelui „cântec mai dulce" este această dragoste extraordinară. Anterior am vorbit despre importanţa încrederii în Dumnezeu. Încrederea în Dumnezeu este cheia cu care deschidem cufărul cu comori. O dată însă ce ai deschis cufărul, vei descoperi acel fel de *dragoste* care este extraordinarul secret al poveştii de dragoste cereşti.

Pentru a învăţa să iubeşti *în felul acesta*, trebuie mai întâi să te bizui pe Marele Îndrăgostit. Bizuindu-te pe El şi învăţând de la El, vei ajunge un exemplu minunat al dragostei lui Hristos, pe care-l va vedea întreaga lume.

Dumnezeu mi-a dat o soţie care-mi arată dragostea lui Hristos. Îmi place să le spun oamenilor că în fiecare dimineaţă când mă trezesc am privilegiul să văd ce înseamnă ca un om să fie asemenea chipului lui Hristos. Cu alte cuvinte, primind dragostea ei, am ajuns să înţeleg mai mult dragostea Domnului meu.

Sper că nu te va şoca prea mult ce-ţi spun acum, însă nu întotdeauna sunt un sfânt. Ştiu. S-ar putea să-ţi vină greu să o crezi. Dar e adevărat. De fapt, dacă e cineva care ştie cel mai bine lucrul acesta, aceasta e Leslie. Ea îmi cunoaşte viaţa cum nu mi-o cunosc mulţi. Despre obiceiul meu de a bombăni, despre gesturile mele egoise, ca şi despre altele de felul acesta, ea spune că aparţin „părţii mele proaste". Acum, eu nu sunt mândru că am această „parte proastă" şi adevărul e că Dumnezeu mai are încă de lucrat la mine. Doresc sincer să arăt chipul lui Hristos soţiei mele şi celor din jur în orice vreme, însă mai am momentele mele „proaste".

Sunt zile când sunt extrem de antipatic. (Sper că lucrul acesta nu e valabil în ce te priveşte.) În astfel de zile cred că ajung să spun „Îmi pare rău, Les!" cam de 273 de ori. (Ţin o evidenţă la zi.) Am însă o soţie care a ales să *nu* ţină evidenţa. Sau poate ar trebui să spun că a ales să arunce lista cu evidenţa, în loc să o păstreze. Indiferent cât am fost de nesuferit, nu s-a întâmplat niciodată în relaţia noastră să o rog să mă ierte şi ea să nu o facă. *Îmi place să fiu iubit în felul acesta!* Nu e nimic spectaculos, dar îmi dă viaţă!

Un pas mai departe

Retrage-te într-o cameră unde poți fi singur, de preferat într-un loc unde e liniște totală. Roagă-L pe Dumnezeu să descopere inimii și minții tale dragostea uriașă pe care o are pentru tine. Deschide apoi Biblia la Luca 23 și 24. Imaginează-ți că n-ai mai citit niciodată înainte această uimitoare relatare. Îmbracă-te cu o haină evreiască și ia-ți un accent de evreu. Însoțește-L pe Isus de-a lungul acestei scurte narațiuni. Încearcă să simți praful sub picioare și să auzi strigătele mulțimii orbite de ură. Încearcă să simți durerea Lui, să înțelegi agonia Lui și, mai ales, să accepți dragostea de neînțeles pe care o are *pentru tine*! În final, privește în ochii Lui blânzi, în ceasul acestei cumplite suferințe prin care trece, și dă-I voie să te întrebe, „Copilul Meu, ești gata să Mă urmezi și să iubești *în felul acesta*?"

Leslie

O DRAGOSTE CARE ȚINE VEȘNIC

o dragoste care nu este doar un sentiment

Componenta pasională

Ai văzut vreodată doi oameni atât de absorbiți unul de celălalt încât stau ore întregi privind unul în ochii celuilalt, fără să țină cont de timp și spațiu și rupți complet de lumea din jur? Este lucrul care îi face pe toți cei din apropiere să glumească pe seama lor. E componenta pasională!

Cum spunea Jan, o prietenă de-a mea, despre întâlnirile cu băiatul care avea să-i devină soț, „Nu ne uitam deloc la film; ne sorbeam unul pe altul din priviri cât ținea filmul". Pasiune, nu glumă!

Ai fost vreodată atât de nebunește îndrăgostit de cineva încât să devii cu totul idiot? Când Eric și cu mine eram logodiți, eram îndrăgostiți nebunește. În cea mai mare parte a acelei perioade de șase luni am fost separați unul de celălalt de aproape două mii de kilometri și sunt atââât de fericită că nimeni n-a înregistrat conversațiile noastre telefonice din perioada aceea! (Erau pline de pasiune!)

Odată, când Eric se afla într-o călătorie, locuia într-o casă împreună cu un prieten pe nume Ryan (un burlac care nu avea nici o considerație pentru ce înseamnă să fii aprins de pasiune). Seara târziu, imediat ce

era sigur că nu-l vedea nimeni, Eric se furişa afară să mă sune. În timp ce mă copleşea cu declaraţii de dragoste exaltate, pe care le făcea cu o voce de amorezat incurabil (şi care suna ca o amestecătură între orăcăitul broscoiului Kermit şi mormăitul lui Winnie, ursuleţul de pluş), Ryan era după perete trăgând cu urechea şi crăpând de râs la auzul prostiilor pe care le debita Eric. Şi azi Ryan îl mai tachinează pe Eric aducându-i aminte de conversaţia aceea! Eric însă are pregătită o replică pentru astfel de momente: „Lasă c-o să te îndrăgosteşti şi tu! Şi să vezi atunci ce ţi-o plătesc!"

Când spunem despre o persoană că este „îndrăgostită", primul lucru care ne vine în minte este componenta pasională a relaţiei—sentimente copleşitoare de adoraţie şi devotament.

O altă flacără care ne alimentează pasiunea pentru cineva este atracţia fizică. Când suntem tineri şi fără griji, adesea ne bazăm sentimentele pe care le avem faţă de persoana pe care o iubim pe ceea ce ne spun hormonii. Când suntem atraşi fizic de cineva, ori de câte ori acea persoană intră în încăperea în care ne aflăm şi noi, focul nostru se aprinde şi scânteile sar peste tot înăuntrul nostru.

S-o recunoaştem, componenta pasională e plăcută. Şi cum ar arăta o relaţie între o ea şi un el fără acest element al pasiunii nebuneşti? Există însă o întrebare pe care toţi trebuie să ne-o punem: Este componenta pasională destul de puternică încât să ridicăm pe ea o dragoste care să dăinuie?

Au trăit fericiţi?

În cazul în care încă n-ai observat, componenta pasională poate fi instabilă. Azi eşti îndrăgostit nebuneşte de o persoană fără de care nu-ţi poţi imagina viaţa, iar mâine te miri ce ai şi putut vedea la ea. Cele mai multe dintre relaţiile mele amoroase n-au fost nimic mai mult decât un carusel de emoţii—în vârf, unde pasiunea era la culme, şi jos, unde aceeaşi pasiune dădea semne că s-ar stinge.

Un alt factor instabil este cel al frumuseţii fizice. La fel ca şi componenta pasională, atracţia fizică poate fluctua. Inevitabil, frumuseţea

se ofileşte cu timpul. Când a fost ultima dată când ai văzut un grup de bărbaţi într-o seară de vineri întorcându-şi capetele după o femeie de nouăzeci şi... de ani, şchiopătând şi sprijinindu-se într-un baston? Nu cred că ai auzit fluierături de admiraţie sau exclamaţii de „Uaaa! Ce tipă bună!" de la un grup de astfel de băieţi, unul mai potent decât celălalt. Frumuseţea nu ţine veşnic.

Lucrul acesta mă îngrijora, în anii când mă gândeam la căsătorie. *Dacă pasiunea vine şi pleacă, şi frumuseţea fizică se ofileşte cu timpul, cum puteam şti dacă iubirea noastră va dăinui?*

Grijurile acestea sunt la fel de actuale şi azi. Cine ar vrea să întâlnească pe cineva de care să se îndrăgostească până peste cap, cu care să pornească în viaţă păşind pe sub o boltă de flori, să trăiască fericiţi... după care să divorţeze? Cu toate acestea, pentru prea multe cupluri, acest basm-transformat-în-coşmar devine realitate. Divorţul este o epidemie care macină societatea în proporţii nemaiîntâlnite.

Ce e însă şi mai grav, studiile arată că rata divorţului între creştini *a depăşit-o* pe cea dintre necreştini! Citeşte în continuare! Institutul de sondare a opiniei publice George Barna a publicat recent un studiu care arată că între cei care susţin că sunt „creştini născuţi din nou" rata de divorţ este chiar mai ridicată decât între cei ce nu susţin că au o credinţă în Isus Hristos.[1]

Gândindu-ne la ce se poate întâmpla cu căsătoria în viitor, nu putem să nu ne întrebăm dacă nu vom ajunge şi noi o parte a unei asemenea statistici. Cum putem şti că povestea noastră de dragoste scrisă de Dumnezeu va dăinui o viaţă întreagă?

Răspunsul se găseşte în *felul* de dragoste pe care alegem să zidim o relaţie. Dacă zidim pe componenta pasională sau pe atracţie fizică, în mod cert ne îndreptăm spre divorţ, pentru că s-ar putea ca într-o zi să ne trezim şi să vedem că sentimentele s-au dus.

Cineva îmi spunea odată, „Ieşitul la întâlniri este o bună pregătire pentru căsătorie. Şi asta pentru că ieşind şi cunoscând de-aproape persoana cu care te întâlneşti, începi să-ţi clarifici ce-ţi doreşti de la viitorul partener de viaţă".

Oricât de mult mi-a plăcut ce mi-a spus persoana respectivă, aveam să-mi dau seama curând că ieşitul la întâlniri nu mă pregătea foarte

bine pentru căsătorie. Ba să fiu sinceră, mă pregătea pentru divorț! Din pur capriciu, intram cu toată pasiunea într-o relație, iar apoi, când toate sentimentele de început se stingeau, renunțam la relație și porneam în căutarea alteia—un ciclu constant de relații temporare. În concepția lui Dumnezeu însă căsătoria nu este ceva temporar. Și trăind în felul în care trăiam, în nici un caz nu mă pregăteam să iubesc un bărbat o viață întreagă; mă pregăteam să am un lung șir de aventuri romantice de scurtă durată, bazate pe sentimente.

Dragoste adevărată

Există o altă dragoste, la un nivel mai înalt și care este suficient de puternică încât să construiești pe ea o relație de o viață. Este aceeași dragoste pe care creștinul român a arătat-o față de persecutorul lui, în închisoare. De fapt, este aceeași dragoste pe care Dumnezeu a avut-o pentru noi când și-a jertfit unicul Fiu, dându-L să moară în locul nostru. O asemenea dragoste nu se bazează pe sentimente sau dorințe fizice. Se bazează pe o alegere. Cel care are o astfel de dragoste spune persoanei iubite, „Voi căuta întotdeauna binele tău suprem și nu mă voi preocupa în primul rând de mine. Îmi voi da viața pentru tine".

Când Eric și cu mine ne-am promis unul altuia că vom rămâne împreună toată viața—indiferent dacă el și-ar fi pierdut părul sau ar fi făcut burtă, sau dacă eu aș fi ars mâncarea de fiecare dată—am știut amândoi că vom putea ține acel angajament, pentru că se baza nu pe sentimente, ci pe o alegere.

Să nu mă înțelegi greșit, componenta pasională și atracția fizică sunt o parte plăcută și minunată a oricărei relații sănătoase. În cultura noastră însă aproape orice relație de dragoste se bazează pe sentimente și dorință fizică. Să nu ne mai mirăm atunci că atâtea cupluri ajung la divorț.

Trebuie să privim componenta pasională ca fiind doar frișca de pe tort—ingredientul care dă unei relații acea dimensiune în plus a savoarei. Însă nu acest ingredient este cel care menține o relație de dragoste. Dacă nu avem ca fundament al relației noastre o dragoste

durabilă şi o dedicare autentică faţă de partenerul nostru, nu avem nimic.

Dacă există oameni care ar trebui să ştie cum să iubească cu o dragoste durabilă, aceia ar trebui să fie creştinii. Pentru aceasta avem exemplul lui Isus Hristos Însuşi. Îl avem pe Însuşi Marele Îndrăgostit care ne dă puterea să iubim aşa cum iubeşte El! De ce atunci atât de des neglijăm să turnăm acest fel de dragoste peste acest domeniu crucial care este viaţa noastră de dragoste?

O dragoste care rezistă furtunilor

Karen şi Scott erau căsătoriţi de vreo zece ani, erau fericiţi, când s-a întâmplat ceva care le-a schimbat viaţa pentru totdeauna. Într-o dimineaţă, Scott, un om de afaceri respectat, se îndrepta cu maşina spre locul de muncă. La un moment dat, în faţă i-a ieşit un camion mare care tracta un trailer de două tone. Nu a mai putut evita impactul. Trailerul s-a răsturnat peste maşina lui, prinzându-l dedesubt. În urma accidentului, Scott a suferit o lovitură puternică la cap.

La spital, Karen a aflat că Scott avea leziuni grave pe creier. Nu putea să mai gândească şi să comunice ca un adult. Când a văzut-o pe Karen prima dată după accident, nici nu a recunoscut-o.

Au urmat săptămâni şi luni în care Karen a trebuit să se obişnuiască să-şi vadă soţul imobilizat într-un scaun cu rotile, vorbind şi comportându-se ca un copil. Trebuia să fie hrănit, spălat, îmbrăcat... nu mai era bărbatul în deplinătatea facultăţilor fizice şi psihice cu care se căsătorise.

Cei mai mulţi dintre noi n-ar fi acuzat-o nici un moment pe Karen dacă l-ar fi internat pe Scott într-un sanatoriu şi şi-ar fi refăcut viaţa. La urma urmei, el nu-i mai putea îndeplini nici una dintre nevoi, iar îngrijirea lui era pentru ea o povară enormă, acum că se afla în situaţia aceea.

Însă, cum spunea Karen, „Îmi amintesc că în ziua nunţii noastre mi-am luat un angajament faţă de Scott... şi un angajament nu se încalcă!"

Aşa că ani la rând l-a îngrijit pe Scott cu credincioşie, iubindu-l chiar şi atunci când el nu o recunoştea, ajutându-l chiar dacă el nu o putea ajuta pe ea. De atunci, Scott a făcut progrese extraordinare în ce priveşte starea lui, însă a rămas în continuare cu dizabilităţi fizice. Are tot timpul nevoie de dragostea, ajutorul şi sprijinul lui Karen, iar ea i le dă cu credincioşie. Cât de frumos şi de necrezut! Aceasta este dragoste creştină în acţiune, o dragoste ca a lui Hristos. Pe o asemenea dragoste ar trebui să se întemeieze familia creştină.

Un simplu pahar cu apă

Dragostea necondiţionată poate fi însă demonstrată la fel de bine şi în moduri mai puţin dramatice. De când m-am căsătorit cu Eric, i-am oferit o mulţime de oportunităţi să-şi testeze dragostea necondiţionată pe care o are pentru mine. M-a văzut bolnavă în pat cu un munte de batistuţe de hârtie pe podea. M-a văzut în cele mai rele momente, când, ca un copil, umblam nervoasă prin toată casa şi trânteam uşi, doar ca să ştie toată lumea că eu aveam o zi proastă. M-a văzut cu părul nepieptănat şi nemachiată când mă trezeam dimineaţa (nu e o imagine prea plăcută). Şi tot mă iubeşte!

Nu ştiu cum se face, dar se pare că ori de câte ori ne cuibărim bine în pat, după ce am stins lumina, chiar înainte de a adormi... mă apucă setea. În astfel de momente sunt mult prea comodă şi somnoroasă pentru a mă ridica din pat şi a merge să beau un pahar de apă. Prin urmare, cu cea mai imploratoare voce de care sunt în stare, îi spun iubitului meu soţ, „Eric, vreau puţină apă".

Eric nu e obligat să-mi aducă ce-i cer. Ar putea foarte uşor să pretindă că doarme sau să spună simplu, „Du-te şi bea, iubiţel". Dar nu face asta. După un buimac, „Hă? Ăă... bine", se scoală eroic din patul cald şi se împleticeşte până la bucătărie să-mi aducă mie un pahar cu apă. Fără lamentări. Fără bombăneli. O dragoste pură, necondiţionată, în acţiune..

Nu ţi-aş recomanda însă să pui la încercare dragostea necondiţionată doar pentru plăcerea faptului. (Chestia cu paharul de apă o face,

recunosc.) Pentru mine însă este minunat să ştiu că relaţia mea cu Eric se bazează pe o dragoste de felul acesta... pentru toată viaţa.

În toate zilele vieţii mele

Nu la mult timp după decizia mea de „a-I da lui Dumnezeu stiloul" să-mi scrie povestea de dragoste, am învăţat un adevăr cu privire la dragostea pentru viitorul meu soţ care mi-a schimbat dramatic felul în care trăiam.

Într-o zi citeam ca de obicei din Proverbe, cartea din care citesc zilnic câte un capitol. Se întâmpla să fie Proverbe 31—cunoscutul capitol în care ni se spune cum trebuie să fie o soţie după voia lui Dumnezeu.

Trebuie să recunosc că nu eram foarte atentă la ce citeam şi nu luam cuvintele prea în serios. La urma urmei, îmi spuneam, cele mai multe dintre lucrurile de-acolo aveau să mă privească abia după ce deveneam soţie, lucru care, în ce mă privea, nu avea să se întâmple prea curând. Brusc însă privirea mi-a căzut pe un verset şi cuvintele mi-au atras atenţia:

> Ea [soţia după voia lui Dumneze] îi face [soţului ei] bine, şi nu rău, în toate zilele vieţii sale. (Proverbe 31:12)

Stai puţin! Mintea mi-a intrat în viteză. *În toate zilele vieţii sale?* Ce voia să însemne asta? Care e femeia aceea care este soţie în *toate* zilele vieţii ei? Să fi spus versetul în cauză că o astfel de soţie face bine soţului ei... chiar şi *înainte* de a-l întâlni?

Am simţit o atingere blândă în inima mea. Şi cumva am ştiut că acesta era lucrul pe care Dumnezeu îl dorea de la mine. Să caut cel mai mare bine pentru viitorul meu soţ—*începând chiar din acel moment.*

Cum să iubesc un om pe care nu l-am întâlnit?, mă frământam în mintea mea. *Înţeleg să mă păstrez curată pentru viitorul meu soţ. Ce altceva aş mai putea face pentru el?*

Atingerea lăuntrică a continuat, obligându-mă în cele din urmă să-mi examinez modul în care trăiam. Cum abordasem până atunci

relațiile? De fiecare dată când intram într-o relație cu cineva, dăruiam acelei persoane totul: inima, sentimentele, afecțiunea, timpul și întreaga mea atenție. Fără să mai spun că, deși din punct de vedere fiziologic eram virgină, nu mă păstrasem totuși curată. Făceam în mod constant compromisuri cu standardele mele.

Cum crezi că s-ar simți viitorul tău soț, părea să mă întrebe inima, *dacă ar vedea cum te dăruiești cu tot ce ai acestor relații? Dacă te-ar vedea cum îți risipești trăirile, sentimentele, puritatea fizică—o comoară care-i aparține lui?*

M-a durut inima. Am înțeles foarte clar în acel moment că trăind în felul în care trăiam nu-mi iubeam viitorul soț. Ba nici măcar nu mă gândeam câtuși de puțin la el! Singurul lucru care mă preocupa în cel mai înalt grad era să-mi satisfac dorințele imediate. Eram copleșită de tristețe, pentru că înțelegeam tot mai clar că prin felul meu de viață dădusem din comoara lui, bucată cu bucată, fiecărui băiat cu care ieșisem la întâlniri.

„Doamne", I-am spus în ziua aceea lui Dumnezeu în rugăciune, „din ziua de azi, prin felul în care trăiesc vreau să Te onorez pe Tine și pe viitorul meu soț, și fac un angajament că de-acum înainte îl voi iubi și voi căuta cel mai mare bine pentru el".

Viața mea de dragoste a fost transformată. Cu toate că încă nu-l cunoșteam, am început să-l iubesc pe Eric, viitorul meu soț, din acel moment—să-l iubesc „în toate zilele vieții mele". Nu întotdeauna a fost ușor. Uneori a fost dureros. Și, bineînțeles, au existat o mulțime de momente când vechiul egoism încerca să se strecoare înapoi. Dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, am început să pun temelia pentru o relație de o viață, pentru că eram gata să încep să-mi iubesc viitorul soț cu o dragoste jertfitoare, o dragoste altruistă, o dragoste durabilă... o dragoste necondiționată.

Un pas mai departe

Retrage-te într-un loc liniștit. Pune ca fundal o muzică romantică și citește într-un duh de rugăciune 1 Corinteni 13. Meditează la toate

calităţile dragostei creştine adevărate, la toate trăsăturile unui îndrăgostit ceresc. Ce arde în tine: dragostea de sine sau dragostea altruistă? Eşti gata să înveţi să iubeşti jertfitor? Roagă-te şi cere-I lui Dumnezeu să te înveţe să iubeşti în felul acesta, chiar şi atunci când e dificil şi dureros.

Eric

ATINGÂND PERFECȚIUNEA LĂUNTRICĂ

o puritate care o depășește pe cea de suprafață

O lecție neprețuită de nouăzeci și unu de cenți

Hei, Eric!", striga Steve, în timp ce mă făceam comod pe unul din scaunele de la McDonald. „Bob zice că Huskerii îi bat pe Buffii ăștia ai tăi la vreo douăzeci de puncte diferență!"

„Ce?", țipam eu. „Bob, Huskerii tăi vor fi fericiți să iasă de pe Folsom Field *vii*, ce să le mai trebuiască victorie!"

Ah... viața de student! Mă copleșesc amintirile când mă gândesc la anii aceia. Parcă și acum mă văd cum, cu alți prieteni, ajungeam iar o seară de vineri când nu aveam cu cine să ies la întâlnire. Ca să mai uităm de supărare, ne îndreptam cu toții spre localul nostru favorit ca să facem praf cei vreo nouăzeci și unu de cenți pe care-i economisisem cu grijă, dându-i pe o înghețată cu ciocolată și vanilie la pahar și angajându-ne în discuții serioase, ca-ntre băieți.

Dacă ești fată și citești această carte, și vrei să afli cum „funcționează" băieții, citește în continuare. Ori de câte ori noi băieții ne adunăm într-un colț al nostru din vreun local, devenim foarte previzibili, cel puțin în ce privește conversația.

La început vorbim despre sport. Argumentăm, mormăim, asudăm,

ne încordăm, şi tot felul de lucruri ca acestea. O dată ce epuizăm această temă, începem să vorbim despre un alt subiect favorit al nostru: mâncarea!

„Ştiaţi că la Zips poţi cumpăra acum cinci cheesburgeruri cu doi dolari?"

Bineînţeles, la asta noi toţi „Uau!" şi „Ooo!"

„Da' i-auziţi aici: tocmai am cumpărat douăzeci de Top Ramens cu doi dolari la Rosauers!"

La un astfel de anunţ, noi cu toţii, „Poveşti, băiete!"

În cele din urmă acoperim toate aspectele importante privitoare la sistemul nostru digestiv şi trecem la sistemul endocrin (locul de reşedinţă al hormonilor noştri).

Cred că s-a întâmplat exact în momentul în care Bob a început să ne spună, pe un ton ridicat şi pasionat, despre „blonda superbă" din Sweeney Hall, care îi corecta eseul „Raţele şi bolile mortale". Am auzit în momentul acela o ciocănitură uşoară la uşa inimii mele.

Cioc, cioc!

Era Dumnezeu, care-mi reamintea care era poziţia Lui în legătură cu acest atât de important domeniu al vieţii mele. Trecuseră câteva luni de când Îi dădusem Lui „stiloul vieţii mele de dragoste", şi totuşi, câteodată, îmi era greu să mă încred în El.

Cioc, cioc!

Trecusem prin câteva experienţe în urma cărora ajunsesem să mă îndoiesc serios cu privire la priceperea lui Dumnezeu în domeniul vieţii de dragoste. În seara aceea de vineri însă, auzindu-L cum îmi bătea din nou la uşa inimii, mi-am reamintit nu numai că Îi încredinţasem stiloul vieţii mele de dragoste, ci şi că El îmi dăduse ceva. Îmi dăduse o speranţă minunată. Era speranţa că El îmi pregătea o persoană specială care să mi se potrivească perfect!

Cioc, cioc!

Îmi amintesc cum am început să plutesc spre ţara visării, în timp ce Bob ne spunea cum „blonda superbă" i-a atins uşor mâna după ce a găsit o greşeală gramaticală în primul rând al eseului său. Fizic eram prezent cu prietenii mei în jurul mesei de plastic, însă mintea îmi era pe altă planetă. Pentru prima dată în viaţă începeam să înţeleg

că dacă planul lui Dumnezeu pentru viaţa era să mă căsătoresc, atunci era foarte probabil că persoana cu care urma să mă căsătoresc într-o zi se afla *undeva* pe această mare planetă. Şi exact în acel moment ea făcea *ceva*! Imediat un gând extraordinar mi-a umplut mintea cu totul: *Ea exista!*

Te-ai gândit vreodată la asta? Cugetă la lucrul acesta pentru un moment. Dacă planul lui Dumnezeu este să te căsătoreşti, atunci persoana cu care te vei căsători într-o zi (asta dacă s-a născut, bineînţeles) trăieşte şi umblă pe pământ. Dacă e aşa, şi dacă ea este undeva, nu te întrebi oare ce face?

Exact acesta era şi gândul meu: *Oare ce face ea într-o seară ca asta?*

Era vineri seara şi pe cer era o lună plină superbă. M-am întrebat dacă nu cumva şi ea privea la lună şi se gândea la mine. Totul era atât de frumos. Şi atunci m-a lovit un gând.

Ar face bine să nu fie cu un băiat!

Cu ochii minţii n-am mai văzut nimic altceva decât imaginea grotescă a unui bădăran gen Val Kilmer, cuprinzând-o pe viitoarea mea soţie pe după umeri ca un şarpe şi şoptindu-i cu o voce dezgustătoare, „Nu-i aşa că e frumoasă luna, iubito?"

Apoi, ca şi cum ceea ce fusese până atunci nu fusese cel mai rău ce se putea întâmpla, mi l-am imaginat pe curcanul acela cu vorba dulce ţuguindu-şi fără nici o reţinere buzele groase şi... *sărutând-o* pe viitoarea mea soţie!

Buzele mi s-au strâmbat într-un rictus feroce şi privirea mi-a clocotit de mânie. Palma dreaptă mi s-a strâns într-un pumn în care pulsul zvâcnea nebuneşte, şi pumnul acela a pocnit palma stângă cu o forţă sălbatică. Eram gata să-l omor pe individ! Se atingea de ceva ce era numai *al meu*!

M-am bucurat că nu era nici o cameră video aţintită asupra mea în timp ce şedeam pe scaunul acela de plastic. Prietenii mei şi cu mine nu am vorbit niciodată despre întâmplarea aceea (crede-mă, nu am îndrăznit să aduc vorba). Probabil au crezut că gestul meu fusese o reacţie alergică la îngheţata pe care o serveam sau la mai ştiu eu ce. În seara aceea însă în care am aruncat suma enormă de nouăzeci şi unu

de cenţi pe ceva de care m-am bucurat doar cinci minute şi jumătate, am câştigat şi un mic adevăr nepreţuit de care mă voi bucura pentru tot restul vieţii mele.

În timp ce imaginea aceea deloc plăcută a viitoarei mele soţii şi a „impostorului" aceluia mă chinuia, la uşa inimii mele am auzit *cioc, cioc*-ul lui Dumnezeu. În momentul acela am simţit cum un braţ ca de tată mă cuprindea pe după umeri. Era braţul Lui. Cu blândeţe, cum numai El ştia, mi-a vorbit inimii.

„Eric", mi-a spus, „vrei ca tânăra care-ţi va fi soţie să se păstreze curată, nu-i aşa?"

„Te cred şi eu că vreau!", aproape că am strigat. „Vreau ca soţia mea să fie *curată*!"

„Foarte bine, Eric!", a continuat El. „Mă bucur că eşti preocupat de curăţie. Eu Însumi sunt un fan al ei!"

Şi atunci am învăţat lecţia pe care o voi ţine minte toată viaţa.

„Gândeşte-te, Eric! Dacă tu doreşti ca soţia ta să se păstreze curată, oare ea nu doreşte exact acelaşi lucru... de la tine?"

Efectul Donny Lucero

Cred că s-a întâmplat cam prin ultimul an de liceu, între o prelegere a lui Donny Lucero despre cât de uşuratice sunt fetele de azi şi o discuţie neprotocolară, la care am fost martor fără să vreau, purtată între două majorete, despre necesitatea de a se descoperi un prezervativ pentru femei, astfel încât fetele să aibă mai mult control într-o relaţie sexuală. Cred că în cele din urmă concluzia la care am ajuns a fost că în toată lumea nu exista o singură fată care să decidă să se păstreze curată pentru mine.

Am putea denumi aceasta „efectul Donny Lucero". La început, dorinţa noastră după ceva frumos este puternică. Ne dorim mult, credem şi chiar aşteptăm după acest „ceva frumos", ceva asemănător lui Moş Crăciun. În cele din urmă însă cu toţii ajungem să ne lovim de „realitate". Nu-l vedem niciodată, nu auzim niciodată despre el şi nici nu avem nici măcar cel mai mic indiciu că acest „ceva frumos"

ar exista cu adevărat. În cele din urmă, în viața noastră vine un moment în care cuvintele lui Donny Lucero sunt ultimul fir de pai care, adăugat la toate de dinainte, ajunge să frângă coloana vertebrală a crediței puternice pe care am avut-o cu privirea la existența acestui „ceva frumos".

„Adică așa...", murmurăm pe sub nas cu o grimasă de dezgust. „Ei bine, atunci n-o să păstrez eu ceva pentru cineva care nu păstrează ceva pentru mine!"

Efectul Donny Lucero m-a prins și sunt aproape sigur că te-a prins și pe tine. Pentru că mă întreb: De ce să-mi reprim dorințele atâția ani, dorințe care satisfăcute mi-ar produce plăceri dintre cele mai mari, dacă persoana pentru care o fac nu face același lucru pentru mine? Ce pierdere!

Un boț de grăsime ca Donny

În seara aceea memorabilă de vineri, stăteam la masa aceea de plastic și mă gândeam la viața mea de dragoste. Mă gândeam la ce însemna să iubești pe cineva cu adevărat și la ce însemna să fii curat.

Ani la rând mi-am dorit ca persoanele care mă cunoșteau să creadă despre mine că eram o „mașină de făcut sex". Iată-mă acolo însă, virgin, dar dorind ca oamenii să creadă despre mine că nu eram. Dacă mi i-ai fi pus în față pe Isus Hristos și pe viermișorul de Donny Lucero și mi-ai fi zis, „Eric, alege. Poți căpăta înfățișarea și natura ori a Regelui universului, ori a boțului acestuia de grăsime pe nume Donny. Pe care îl preferi? Fii atent cum alegi, Eric, pentru că după ce vei alege va trebui să trăiești potrivit alegerii pe care o faci".

E degradant să recunosc, dar până în acel moment din viața mea, probabil că aș fi ales să semăn cu boțul de grăsime, și nu cu scumpul meu Isus. Viața lui Donny părea atât de plăcută pe dinafară. Se părea că toate nevoile îi erau împlinite, toate dorințele satisfăcute. Ceea ce nu luam însă în considerare era adevărata viață a lui, goală și lipsită de scop, în continuă căutate după semnificație, acceptare și... dragoste.

Puritatea e un cântec mai dulce

Dumnezeu, care stătea lângă mine în seara aceea şi mă înconjura cu blândeţea Lui nemărginită, a încheiat scurta discuţie pe care o avusesem, spunându-mi, „Eric, e mai *ferice* să dai, decât să primeşti" (vezi Fapte 20:35).

Din nou, acelaşi „cântec mai dulce"! Cuvântul acela, ferice—cuvântul care ne luminează calea spre fericirea supremă! Îl găsisem gândin-du-mă la ce puteam da, nu la ce puteam primi.

Toată viaţă până atunci mi-am dorit ca viitoarea mea soţie să-mi facă favorul de a rămâne curată, de a-mi arăta respect şi de a-mi dovedi că sunt iubirea vieţii ei. Eram flămând după „faţa frumoasă a dragostei", dar nu crezusem niciodată până atunci că o voi găsi în momentul în care voi începe să fiu preocupat în primul rând de felul în care trăiam şi iubeam eu şi nu de acela în care trăia şi iubea ea. Nu crezusem că o voi găsi când, în sfârşit, aveam să fiu preocupat de a o onora pe ea înainte de a ne cunoaşte, chiar dacă ea nu s-ar gândi deloc să mă onoreze pe mine.

Nepreţuita mea lecţie de nouăzeci şi unu de cenţi a fost aceasta:

Eric, îţi doreşti cu adevărat acel „cântec mai dulce"? Atunci pune-ţi viaţa deoparte ca pe un diamant de mare preţ, pe care să-l şlefuieşti şi să-l păstrezi curat pentru viitoarea ta soţie. Când într-o bună zi ea va primi darul acesta de la tine, nu va exista în toată lumea un cântec de dragoste care să poată exprima dragostea tandră şi fiorul acelui moment. Numai cerul ar putea cânta o melodie la fel de dulce!

Cântecul acesta a fost cântat acum două mii de ani, de către un Mire pe nume Isus pentru mireasa Lui. Şi de-atunci universul nu a mai fost acelaşi!

Fructe de mango putrede

Întregul tău trup—absolut totul, începând cu inima ta, cu mintea ta, până la epiderma care le ţine pe toate la un loc—este o comoară. Pentru motive pe care nu încercăm să le identificăm aici, generaţia de

creştini din zilele noastre priveşte puritatea doar ca pe ceva exterior; atât timp cât nu avem relaţii sexuale, se presupune că suntem „puri".

„Citesc doar articolele!"

A, da, cum de se putea crede altceva! Cuvintele acestea celebre nu vor fi uitate cât va exista Liceul McDuffey Hall. Cel care le-a rostit a folosit pentru asta un ton cum nu se mai putea mai nevinovat. Încerca să se apere în faţa comisiei de moralitate a liceului în faţa căreia fusese adus după ce fusese prins cu o revistă *Playboy* în mână. Şi a continut respectivul, „Ce ridicol! Nu mă uitam la *poze*!"

Şi acum, orice băiat care a salivat vreodată pe stomacul gol la vederea şoldurilor unei femeiuşte mi se poate alătura cu un, „Îhî, asta aşa e!"

Puritatea adevărată nu se limitează la cea de la nivelul pielii. Nici un bărbat, dacă e sincer, nu va spune că nu e aşa. Oamenii sunt ca fructele de mango. Multe astfel de fructe sunt complet putrede în interior, cu toate că pe dinafară arată perfect. Nu ţi-aş recomanda însă deloc să mănânci un astfel de fruct. Şi nu ţi-aş recomanda nici să te căsătoreşti cu un fruct de mango putred. Pentru că un asemenea fruct poate arăta grozav pe dinafară, dar mai mult ca sigur că vei avea probleme serioase cu stomacul dacă vei spune „Da".

O discuţie ca între băieţi

În lumea aceasta pervertită, aduceţi puţin din mireasma raiului, acceptând cu blândeţe ca lumea să vă trateze în modul în care vă tratează. În negura deasă a imoralităţii acestei generaţii, viaţa voastră să strălucească asemenea unui far, călăuzindu-i pe alţii înspre bunătatea şi harul lui Dumnezeu. Cu toate că lumea aceasta este pângărită, voi trăiţi în curăţie desăvârşită, necontaminaţi câtuşi de puţin de gunoiul din jurul vostru.

FILIPENI 2:14-15 (TRADUCERE PARAFRAZATĂ)

Prietenul meu, imaginează-ţi că Dumnezeu are de gând ca într-o zi să aducă în viaţa ta o soţie scumpă, frumoasă, care va face să-ţi tresalte inima ori de câte ori o vei privi. Îţi poţi imagina aceasta?

Acum, aş mai dori să-ţi imaginezi că fata aceasta care îţi va fi soţie te-ar putea vedea chiar acum. Să presupunem că te-ar putea vedea oriunde ai merge şi că ar putea vedea orice ai face. Ştiu că nu-ţi este uşor să-ţi imaginezi aşa ceva, dar încearcă, totuşi.

OK, acum pune-ţi următoarea întrebare: *Dacă m-ar urmări pe tot parcursul unei zile obişnuite din viaţa mea, s-ar simţi ea iubită de mine, ar simţi ea că este bucuria vieţii mele, când m-ar vedea cum interacţionez cu alte fete? Ar putea ea spune în fiecare zi, „Sunt sigură că mă iubeşte cu adevărat!"? Sau ar fi rănită profund văzând cum dau altor fete din ceea ce e numai al ei?*

De exemplu, ai putea să te întrebi: Ce-ar spune viitoarea mea soţie dacă mi-aş petrece o seară de vineri cu o domnişoară parfumată, în loc de a o petrece cu prietenii mei? Sau ce-ar spune dacă m-ar vedea strecurându-mi braţul, ca un şarpe, pe după umerii altei fete? Dar dacă ar fi martoră la cum mi-aş întinde buzele poftitoare să sărut o altă fată? M-ar încuraja?

„Dă-i înainte, Eric! Măi, măi, da' văd că săruţi, *nu te joci*! De-abia aştept să-mi vină şi mie rândul!"

Nu prea cred! Ba pot să spun că ştiu exact cum s-ar simţi Leslie dacă ar fi martoră la o astfel de scenă. Ar plânge şi ar avea inima zdrobită, din cauză că mi-aş fi dăruit dragostea şi afecţiunea alteia, şi nu ei.

Legământul de căsătorie este un lucru foarte serios. În faţa unei mulţimi de martori, îţi declari dragostea şi credincioşia pentru soţia ta. Pentru toată viaţa. Indiferent că va fi sănătoasă sau bolnavă, machiată sau nemachiată, declari că o vei iubi şi o vei proteja. Mulţi dintre noi, băieţii, aşteptăm până în ultimul moment posibil pentru a ne dedica în felul acesta viitoarei noastre soţii. Este ca şi cum, fără să fi atins o minge de fotbal toată viaţa, ai juca la turneul final al campionatului mondial. În felul acesta, poţi fi sigur că vei lufta nu de puţine ori. Secretul pentru o poveste de dragoste care să-I placă şi lui Dumnezeu este să începi să practici urmărirea purităţii tale trupeşti

pe care să o păstrezi pentru viitoarea ta soție, să-i oferi acesteia prilej de bucurie prin gândurile, cuvintele și faptele tale *cu mult* înainte chiar de a vă cunoaște.

Din seara în care am făcut praf cei nouăzeci și unu de cenți, țelul meu a fost să încep să trăiesc ca și cum ea m-ar fi văzut tot timpul. Îmi doream să o ador și să-i arăt dragostea mea înainte chiar de a o fi întâlnit. Și am înțeles că puteam să fac lucrul acesta alegând, în orice situație în care aș fi ajuns în viață, să mă gândesc la ea ca și cum ar fi fost chiar lângă mine și anticipând în ce mod ar afecta-o deciziile mele.

Cu șase luni înainte de nunta noastră, Leslie a spus ceva care m-a făcut să mă cutremur. „Eric", a spus ea, „aș vrea ca tu să nu-ți fi dorit o altă fată în toți anii de dinainte de a ne fi cunoscut!"

Acum, tu, băiat, cum ai răspunde unor astfel de cuvinte? Nu intră acum în discuție dacă o asemenea dorință din partea fetei cu care te vei căsători este realistă sau nu. Problema este că dorința pe care viitoarea ta soție o va fi avut (și pe care o și are chiar acum, cu toate că încă nu vă cunoașteți) este ca tu să fi fost „băiatul unei singure fete" întreaga ta viață, nu doar după ce ai întâlnit-o pe ea.

Dăruiește-i fetei acesteia inima, mintea și trupul tău acum! Este ușor să treci de la o relație superficială la alta, satisfăcându-ți dorințele egoiste. Însă numai un bărbat adevărat, un îndrăgostit adevărat poate să ofere satisfacție unei femei o viață întreagă. Îți garantez că recompensele pentru o asemenea decizie depășesc orice închipuire. Și ea te va iubi așa cum orice bărbat își dorește să fie iubit.

Dar dacă?

Există însă un mare semn de întrebare cu privire la ce am discutat până aici.

„Dar dacă *nu* mă căsătoresc? Dar dacă în planul lui Dumnezeu în ce mă privește nu este prevăzut ca într-o zi să stau în fața altarului și să spun ‚Da'? De ce ar mai conta ce fac acum, de vreme ce nu există o viitoare soție a mea care să mă urmărească?"

O întrebare justă. Pentru că înțeleg să-ți reprimi toate dorințele pe

care le ai ca tânăr dacă într-o zi ele vor fi satisfăcute în căsnicie, dar ce rost mai are o astfel de abstinență dacă acestea nu vor fi satisfăcute *niciodată*?

Unul dintre cele mai neprețuite lucruri pe care le putem învăța este acest adevăr simplu: Chiar dacă nu ne-am căsători *niciodată*, nimic din ceea ce facem pentru a ne păzi inimile, a ne filtra gândurile și a oferi safisfacție viitorului partener de viață prin modul în care trăim nu va fi risipit. Noi *nu* facem toate aceste lucruri doar pentru viitoarea noastră căsnicie de aici de pe pământ; tot acest efort al nostru este și o investiție în vederea glorioasei noastre căsătorii viitoare cu Domnul Isus.

Lucrul care contează cu mult mai mult decât ceea ce viitorul nostru partener de viață gândește și simte este ce gândește și simte scumpul nostru Mântuitor și iubitul nostru Isus. Sunt ochii Lui umezi când vede cum ne trăim viața?

În cea mai mare parte a vieții mele am călcat pe urma pașilor lui Donny Lucero și nu pe cea a pașilor lui Hristos. Îi mulțumesc lui Isus că a avut răbdare cu mine și că în atitudinea avută față de mine nu a ținut cont de *loialitatea* mea față de El. Au fost multe zile în care știu că a plâns văzând căile necugetate pe care umblam. Acum însă sunt cu El, ascultând un „cântec mai dulce", învățând să o iubesc pe Leslie așa cum El m-a iubit pe mine mai întâi. Și n-aș da zece milioane de pași dificili făcuți pentru a-L urma pe Hristos pentru un singur pas târșit făcut pe urma lui Donny Lucero.

Ba chiar și mai multă dragoste. Iată ce mă rog să vă dea Dumnezeu. Ca viața voastră de dragoste să fie un motiv de mândrie pentru Isus, iar voi să fiți umpluți din belșug cu o cunoaștere profundă a Adevărului, precum și cu tot ceea ce este necesar pentru a putea discerne lucrurile cele mai alese și mai bune. Și să-L arătați pe Isus în toată frumusețea Lui și foarte vrednic de crezut tuturor celor cu care vă întâlniți, motivându-i pe oameni să-L laude și să-L aplaude pe Dumnezeul universului.

FILIPENI 1:9-11 (TRADUCERE PARAFRAZATĂ)

Un pas mai departe

Nu există în viaţa ta momente în care ai dori să te poţi strecura în mintea lui Dumnezeu? Ei bine, deschide-ţi Biblia la Matei, capitolul 5, şi gustă puţin din ceea ce înseamnă să cunoşti felul în care gândeşte Dumnezeul universului. Citind cuvintele spuse de Însuşi Isus, vei descoperi că gândurile lui Dumnezeu sunt complet diferite de gândurile noastre. În vreme ce noi, oamenii, punem preţ pe câştigul exterior şi pe felul în care arătăm în afară, Dumnezeu priveşte dincolo de toate acestea şi aplaudă câştigul interior şi înfăţişarea lăuntrică plăcută. Întreabă-te dacă în viaţă pui accentul pe lucruri care merită cu adevărat interesul tău.

Leslie

PROBLEME ALE INIMII

un punct de vedere al unei femei asupra perfecțiunii lăuntrice

La treisprezece ani, mama încă se mai juca cu păpușa și încerca să umble cu o pereche de pantofi cu tocuri înalte. Vremurile însă s-au schimbat. La treisprezece ani, eu mă plimbam prin supermarketuri, unde mi se ofereau țigări și bere. Însă nu mi se oferea numai atât. La treisprezece ani am avut și prima ocazie să fac sex.

Pe Bryan, un lungan de cincisprezece ani, deșirat și îmbrăcat veșnic cu niște haine largi, și care se credea Knight Rider în variantă adolescentină, îl cunoșteam de vreo doi ani când, într-o zi, mi s-a adresat din senin cu o „interpelare romantică". Abordarea a sunat cam așa.

„Salut, Lisa", a mormăit, în timp ce zdrobea între dinți un chips.

„Mă cheamă *Leslie*", l-am corectat.

„O, da, scuze, am uitat", s-a bâlbâit el, înăbușindu-și un râgâit. „Oricum, să știi că-mi placi și mă întreb când crezi că am putea face sex."

O, Bryan, dar tu chiar că știi ce să spui unei fete ca să-i tai răsuflarea!

Din fericire, fusesem crescută cu o doză sănătoasă de filozofie a abstinenței, iar la biserică învățasem că „dragostea adevărată

aşteaptă". Aşa se face că în situaţia cu pricina am aplicat cu succes tactica lui „pur şi simplu spune nu" ca răspuns la propunerea lui Bryan-cel-vulgar, iar el a dispărut rapid din viaţa mea. Începând însă din momentul acela, oportunităţile de a-mi pierde virginitatea parcă apăreau după fiecare colţ.

Pe vremea când mama era elevă de liceu, opinia publică le dispreţuia pe fetele de moravuri uşoare. Pe atunci era ceva absolut normal să termini liceul virgină. Când am ajuns eu însă la liceu, asistentele din şcoală ne înmânau contraceptive pe coridoare, şi singurul motiv pentru care cineva termina liceul virgin sau virgină era acela de a fi „inadaptat/inadaptată social".

În anii aceia, ispita sexuală nu era doar ceva ce stătea la pândă prin colţuri întunecate; ispita sexuală era în mod constant în faţa mea. Aproape toţi prietenii mei erau activi din punct de vedere sexual— şi-mi povesteau regulat isprăvile lor. Cunoşteam în şcoală cupluri care intrau în maşină la prânz ori în pauze şi făceau sex. Şi, bineînţeles, la fiecare petrecere la care mergeam, totul se reducea la a te furişa cu ultima cucerire ca să faci sex. Prin sălile de clasă, fetele erau atinse şi pipăite de băieţi într-un fel care i-ar fi făcut pe părinţii noştri să roşească, în urmă cu o generaţie. Noi însă treceam cu vederea toate lucrurile de felul acesta, ba chiar le încurajam. Orice fată care încerca să-şi „păstreze puritatea" era luată în derâdere şi catalogată drept mironosiţă... şi probabil socotită de nedorit de către majoritatea băieţilor.

Calea abstinenţei

În mijlocul tuturor acestor lucruri, a venit un val de învăţătură creştină sub forma unor seminarii despre abstinenţă, a unor cărţi cu principii pentru relaţiile permise între tinerii creştini, ca şi sub forma unor inele ale promisiunii. Ambalajul în care au venit toate acestea a fost diferit, însă mesajul cam acelaşi: „Tinerilor, să nu aveţi relaţii sexuale înainte de căsătorie. Trebuie să vă respectaţi pe voi înşivă şi să vă respectaţi viitorul partener. Sexul va fi cu atât mai frumos cu cât veţi aştepta până

la căsătorie. Feriţi-vă de boli venerice, de sarcini nedorite şi de dureri de cap. Abstinenţa e super! Mii de tineri au luat hotărârea să aştepte. De ce să nu aşteptaţi şi voi?"

Undeva în perioada aceea, între sfaturile mamei şi ale tatălui şi predicile motivatoare în favoarea purităţii ale pastorului meu de tineret, am înţeles mesajul că virginitatea mea era o comoară care trebuia păstrată pentru viitorul meu soţ. Am încercat să accept ideea că odată va exista un bărbat care va aprecia faptul că am rămas virgină pentru el. Cu toate că până atunci nu-mi fusese dat să văd nici măcar un singur băiat care să pară că ar fi apreciat faptul că o tânără se păstra „pură", eram sigură că astfel de băieţi existau.

Hotărârea mea de a-mi păstra puritatea a îmbrăcat forma unei declaraţii eroice: „Nu voi avea relaţii sexuale până după căsătorie". Speram că soţul meu va aprecia într-o zi un asemenea sacrificiu. Între timp, aveam să ies la întâlniri, să mă distrez, să mă apropiu cât mai mult posibil de marginea prăpastiei, să mă bucur de prietenia băieţilor, după care, într-un târziu, aveam să-l cunosc pe Dl. Potrivit şi să-i uit pe toţi acei băieţi. Eram sigură că, atâta timp cât nu aveam relaţii sexuale, viitorul meu soţ, părinţii, liderii bisericii şi chiar Dumnezeu aveau toate motivele să fie impresionaţi de comportamentul meu.

Aventurile temporare duc la pagube permanente

Aveam să descoper însă repede că viaţa mea amoroasă nu avea cum să fie acea experienţă fericită care-mi imaginasem că va fi. Nimeni nu mă pregătise pentru suferinţa emoţională pe care avea să mi-o producă felul acela de viaţă. Prima dată când un prieten s-a despărţit de mine, am crezut că voi suferi o depresie sentimentală totală. Am plâns luni în şir. Mă simţeam de parcă cineva mi-ar fi smuls inima din piept, ar fi sfâşiat-o în mii de bucăţi şi ar fi aruncat-o. Nu mai trecusem până atunci printr-o asemenea durere.

După experienţa aceea traumatică, pentru a-mi umple cumva golul acela dureros din suflet, am început să-mi caut cu disperare un alt prieten. Şi aşa a început un cerc vicios. De fiecare dată când se termina

o relaţie, indiferent dacă fusese serioasă ori ocazională, de lungă durată ori de doar două săptămâni, mă simţeam distrusă emoţional.

Relaţiile de acest fel deveniseră pentru mine un drog: mă foloseam de ele pentru a căpăta încredere în mine însămi şi a mă simţi în siguranţă. Dacă nu aveam o relaţie cu cineva, deveneam agitată, neliniştită şi nesigură. Aşa că aveam grijă ca perioadele de felul acela să fie cât mai rare.

Cu cât relaţia dura mai mult, cu atât investeam mai mult din mine însămi—din energia mea, din afecţiunea mea, din sentimentele mele—în băiatul cu care mă întâlneam. Stăteam la telefon ore întregi seară de seară, împărtăşind vise, temeri, dorinţe şi, bineînţeles, declarându-ne dragostea şi pasiunea unul pentru celălalt. Petreceam fiecare minut liber împreună. În pauze puteam fi văzuţi pe coridoare, pierduţi în îmbrăţişări pasionale. Câteodată mă simţeam de parcă eram chiar căsătorită cu băiatul cu care mă întâlneam.

Comoară prădată

În tot acel timp mă consideram „pură", pentru că îmi protejam cât puteam mai bine virginitatea. Ori de câte ori începeam o relaţie cu un băiat, încercam să mă asigur că băiatul cu care aveam să ies la întâlniri împărtăşea aceleaşi convingeri ca şi mine.

„O, categoric, iubito, şi eu sunt de acord cu abstinenţa până la căsătorie", mă asigurau ei de fiecare dată cu un zâmbet irezistibil, înainte de a lansa asupra mea un adevărat asalt de săruturi şi mângâieri pasionale.

Eu însă nu mă simţeam pură. În adâncul sufletului, ştiam că toate acele relaţii temporare, superficiale, nu erau deloc bune. Îmi doream ca în viaţa mea să apară un „cavaler în armură strălucitoare", care să-mi cucerească inima, să se poarte cu mine ca şi cu o prinţesă, să mă onoreze. Ca o romantică incurabilă ce eram, mă aşteptam ca relaţiile pe care le aveam cu băieţii să fie experienţe frumoase, adevărate poveşti de dragoste, în care să mă simt apreciată şi iubită.

Pasiunea aceea animalică din partea unor băieţi care nu mă

cunoşteau cu adevărat şi cărora nu le păsa de mine, *nu* reprezenta în nici un fel o împlinire a viselor mele romantice. Nu mă simţeam iubită, ci folosită, pângărită. Mai ales atunci când, după ce mă dăruiam cu totul unei relaţii, aceasta se termina şi îl vedeam pe băiat cu o altă fată, ignorându-mă ca şi cum nici n-aş fi existat.

În ciuda insistenţei cu care se susţinea în cercurile creştine că a fi pură însemna a fi virgină, începeam să-mi dau seama că puritate însemna *mai mult* decât doar a nu avea relaţii sexuale. Pentru că altfel nu m-aş fi simţit atât de pângărită de fiecare dată când îmi dăruiam inima şi trupul unui băiat. Priveam „pierderea purităţii" ca pe o linie interzisă dincolo de care nu aveam voie să trec. După o reflectare îndelungă însă, a trebuit să recunosc adevărul, şi lucrul acesta m-a durut—*prin faptul că mă apropiasem de linia aceea cât de mult putusem, deja pierdusem ceva.*

Sentimentală? Cine, eu?

Ca fete, unul dintre cele mai mari daruri pe care le avem este inima noastră—sentimentele noastre, sensibilitatea noastră, feminitatea noastră. Pentru noi este ceva natural să ne implicăm total într-o relaţie, să ne lăsăm cu totul absorbite emoţional de băiatul cu care ne întâlnim şi toată lumea noastră să se învârtă în jurul lui. În cazul băieţilor însă lucrurile nu stau întotdeauna la fel. Un băiat poate să nu-şi deschidă inima în faţa cuiva la fel de uşor cum o facem noi; s-ar putea chiar să nu ştie cum să o facă. De obicei, băieţii nu-şi zidesc viaţa în jurul fetelor cu care se întâlnesc. Pentru un băiat este ceva foarte obişnuit să se implice fizic într-o relaţie fără a se implica deloc şi sentimental.

Un scenariu obişnuit în anii de liceu era acela al fetei care venea la mine cu ochii în lacrimi, devastată pentru că se dăruise emoţional şi fizic unui băiat, doar ca să descopere mai târziu că singurul lucrul pe care băiatul îl urmărise în relaţia cu ea fusese sexul. Ea crezuse că el o iubea. El văzuse în *ea* doar o pradă uşoară.

A urmat apoi un alt scenariu, când am mai crescut, care m-a surprins puţin. În loc ca fetele să se lase folosite de băieţi ca obiecte

pentru făcut sex, *ele* erau cele pornite în cucerirea băieţilor.

Comentarii de felul, „Ce corp are! Cred c-o să fac sex cu el în weekend-ul ăsta", auzeam în mod obişnuit de la prietenele mele, fiindu-mi redate de obicei în termeni ceva mai grafici.

Fetele acestea îşi blocau sentimentele. În mod inconştient îşi spuneau că singura cale de a nu ajunge cu inima zdrobită în urma unei relaţii era de a nega pur şi simplu că aveau o inimă şi de a adopta aceeaşi atitudine pasională animalică şi lipsită de orice dedicare pe care o vedeau la băieţii cu care se întâlneau.

O astfel de abordare însă funcţionează doar până ce durerea străpunge zidul de protecţie din jurul inimii. Ca femei, suntem astfel create încât să ne dăruim cu totul—emoţional şi fizic—unui singur bărbat. Adânc în inima noastră există o nevoie profundă de a fi iubite şi protejate o viaţă întreagă de către bărbatul căruia i-am dat acest dar.

Puritatea fizică nu poate fi separată de sentimentele noastre. Acestea sunt ca un set. Dăruirea noastră din punct de vedere emoţional unui băiat este urmată automat şi de dăruirea noastră fizică.

Nu voi uita niciodată ce mi-a spus o prietenă de-a mea necăsătorită care mi-a explicat cum a ajuns să-şi piardă virginitatea cu un băiat de care era „îndrăgostită" de mai mulţi ani. „I-am dat lui Matt inima mea", mi-a spus ea. „El era toată viaţa mea. Nu-mi puteam imagina să-mi dăruiesc virginitatea unui alt băiat—el deja avea toate celelalte părţi din mine, aşa că am decis să-i dăruiesc întregul pachet".

Oricât am încerca să ne lăsăm sentimentele deoparte şi să „cucerim" doar fizic un băiat, indiferent că ne place sau nu, ajungem să ne implicăm şi emoţional. Încercând să ignorăm această parte delicată şi vulnerabilă a fiinţei noastre, negăm însăşi structura noastră intimă.

Probabil ai învăţat deja lecţia dureroasă că dăruindu-te fizic cui se nimereşte ajungi să suferi cumplit—după o astfel de „relaţie" te simţi vinovată, pângărită şi folosită.

Te-ai gândit însă vreodată la inima ta ca la o comoară la fel de valoroasă ca puritatea ta fizică? Ai simţit vreodată durerea provocată de faptul de a-ţi fi dăruit inima primului venit? De faptul de a te fi dăruit emoţional cu totul cuiva, doar pentru a ajunge să-ţi vezi această comoară preţioasă aruncată în noroi şi călcată în picioare?

Inima-hamburger

Când am avut experienţa aceea cu Proverbe 31 despre care am scris mai înainte şi am luat hotărârea de a-mi onora viitorul soţ prin felul în care trăiam, am fost şocată să constat că eu *nu* mă păstrasem deloc pură. Luasem comoara inimii şi a sentimentelor mele şi o risipeam cu nepăsare în relaţii temporare.

Cât va mai rămâne din comoara ta, am auzit o şoaptă blândă în inima mea, *dacă vei continua să dai din ea câte o bucată în fiecare relaţie pe care o vei avea?*

Ştiam că în cele din urmă îl voi întâlni pe viitorul meu soţ şi că voi dori să-l iubesc cu tot ce era în mine. Dar cum i-aş fi putut oferi într-o zi toată inima mea, dacă din ea nu va mai fi rămas atunci decât o zdreanţă flendurită?

După cum spunea cu durere în suflet şi Carrie, o studentă în anul doi la colegiu: „Am avut atâtea relaţii şi am fost rănită de atâtea ori, încât inima mea nu mai e acum decât carne tocată pentru hamburger".

Când mi-a spus aceste cuvinte, am înţeles-o perfect. De fapt, nu cunosc multe fete care să nu fi trecut prin această experienţă a „inimii-hamburger".

Perla de mare preţ

Ca fete, ni s-a dat un mare dar: puritatea noastră. Şi tot ce ne face să fim ceea ce suntem din punct de vedere emoţional—natura noastră feminină, sensibilitatea, vulnerabilitatea şi dorinţa noastră de a ne dărui în întregime unui singur băiat—este parte a acestui dar. Puritatea noastră este o comoară. Ea este mult mai mult decât virginitatea şi începe cu ceea ce suntem în *interior*. Este ca o perlă de mare preţ, închisă în siguranţă într-o cochilie protectoare, şi care creşte şi devine tot mai frumoasă o dată cu trecerea timpului.

Prin relaţiile mele amoroase, mi-am vătămat perla de mare preţ a purităţii. Din cauza aceasta mă simţeam pângărită şi folosită. Vătămarea însă nu s-a produs doar atunci când „am mers puţin prea

departe" din punct de vedere fizic. Risipirea acestei comori a început în momentul în care mi-am dăruit inima și sentimentele unor băieți care n-ar fi trebuit să primească niciodată acest dar. Am fost neatentă cu comoara mea. Le-am permis altora să-mi distrugă și să-mi zdrobească inima.

Credeam în anii aceia că durerea devastatoare a „ruperii relației" cu un prieten era o parte normală a tot ceea ce însemna relația în ansamblul ei. Așa ceva însă nu era deloc normal! Era o durere pe care Dumnezeu nu voise niciodată ca eu să o cunosc. Prețioasa și delicata perlă a purității mele fusese smulsă mult prea devreme din cochilia ce o proteja, apoi vătămată și zdrobită.

Femeia unui singur bărbat

Ne putem iubi viitorii soți cu o dragoste necondiționată, jertfitoare, păzind cu mare grijă acest dar prețios pe care-l avem—puritatea noastră lăuntrică și cea exterioară. Puritate înseamnă mai mult decât a nu depăși „linia interzisă" a pierderii virginității. Ca fete, ne putem dedica îmbogățirii noastre lăuntrice—să devenim o comoară minunată, întreagă, nepătată pe dinăuntru, dar și pe dinafară. Făcând aceasta, vom avea mai multe de oferit viitorilor noștri soți. Aceasta nu înseamnă că vom fi întotdeauna perfecte, ci că ne vom îndrepta în direcția bună... pe o cărare nu a compromisului, ci a purității strălucitoare și pline de bucurie, în forma ei cea mai adevărată.

Ann, una dintre prietenele mele cele mai apropiate, este o brunetă frumoasă, grațioasă, studentă la un colegiu creștin din Illinois. Concepția ei despre puritate este complet diferită de cea cu care am crescut eu. Are nouăsprezece ani și nu a ieșit până acum la nici o întâlnire, nu și-a dat inima nici unui băiat, nu s-a sărutat cu nici un băiat. Greu de crezut? Imposibil? Mare pierdere pentru ea? Nu cred.

Încă de la o vârstă fragedă, Ann a decis că-i va oferi viitorului ei soț în ziua nunții o comoară de puritate. Hotărârea aceasta a ei însă nu a fost doar încă un „angajament pentru abstinență". A fost decizia ei de a-și păzi cu grijă inima, sentimentele, trupul, cu un cuvânt

întreaga ființă, pentru băiatul cu care se va căsători într-o zi. Scopul Annei este de a se oferi într-o zi în întregime, fără vreun alt bagaj, soțului ei.

În tinerețea ei, Ann L-a lăsat pe Creatorul ei să poarte de grijă prețioasei perle a purității ei și să-i adauge noi dimensiuni, astfel încât să facă din ea o nestemată sclipitoare, strălucitoare și fără impurități, pentru soțul ei. I-a cerut Domnului ei să-i păzească inima cu mâinile Lui.

Ann nu este o inadaptată social. Este sigură pe sine, se bucură de viață și e și chiar destul de drăguță pentru a fi model. Inutil să mai fie spus, băiatul căruia va ajunge să-i fie soție ar face bine să fie incredibil de atrăgător!

Și pentru că este atât de grijulie cu comoara ei, Ann nu este deloc tentată să risipească un așa dar prețios pe primul Făt-Frumos care îi iese în cale. Băiatul cu care se va căsători va trebui ca mai întâi să-i *cucerească* inima.

„Băieților care vor să aibă o relație temporară cu mine", spune ea, „le spun că sunt ocupată deja. Până când Dumnezeu nu mi-l va scoate în cale pe viitorul meu soț și nu voi ști sigur că este el, nu sunt disponibilă."

Ce diferență față de atitudinea pe care am avut-o *eu* când îmi aruncam inima ca pe o minge de cauciuc încoace și încolo! Perla mea prețioasă era de vânzare pentru cine oferea mai mult (sau pentru cel mai chipeș) și, ca rezultat, nu putea ajunge la întregul ei potențial de frumusețe. Ann însă și-a ascuns cu grijă comoara în mâinile lui Dumnezeu, urmând a o lua de-acolo doar atunci când El i-ar fi arătat că este momentul potrivit.

Nu se poate spune că Ann nu a făcut niciodată vreo greșeală. Și nici că i-a fost ușor să rămână lângă decizia pe care a luat-o. Ea este prima care ar recunoaște că e doar om. Și ea se confruntă cu aceleași frustrări, ispite, temeri și îndoieli cu care ne confruntăm fiecare dintre noi. Și ea trece prin momente când se simte foarte singură. Uneori se întreabă dacă nu cumva standardele ei sunt prea înalte și dacă într-adevăr merită să rămână fermă în angajamentul pe care și l-a luat. Recunoaște însă că singurul lucru care a ajutat-o să ajungă

atât de departe a fost faptul că s-a sprijinit puternic pe Mântuitorul ei în fiecare zi.

Decizia Annei însă reprezintă standardul pe care toate ar trebui să ne dorim să-l atingem, cu ajutorul lui Dumnezeu. Acela *de a deveni femeia unui singur bărbat*. Să ne iubim viitorii soţi prin modul în care trăim şi ne păzim perla purităţii... *în toate zilele vieţii noastre*. Nu din obligaţie, ci dintr-o dragoste necondiţionată pentru viitorul nostru partener de viaţă şi dintr-o dorinţă profundă de a aduce cinste Creatorului nostru.

Doi oameni care s-au păstrat curaţi pe de-antregul—înlăuntru, în afară, sentimental şi fizic—unindu-se pentru a se iubi o viaţă întreagă cu cea mai pură şi dezinteresată dragoste care se poate imagina... aşa ceva se cheamă o poveste de dragoste adevărată! Este şi planul desăvârşit al lui Dumnezeu pentru tine! Este „cântecul mai dulce"! Şi este ceva la care putem începe să lucrăm încă de pe-acum!

Multe dintre noi ne-am murdărit perla purităţii. Şi multe dintre noi chiar ne-am risipit de tot comoara. Chiar dacă acesta este şi cazul tău, încă nu e prea târziu ca, prin harul lui Dumnezeu, să începi să mergi pe o altă cale. Nu e prea târziu pentru a descoperi o poveste de dragoste scrisă de Dumnezeu. E timpul să-L laşi pe Dumnezeu să te modeleze spre asemănare cu El. Lăsându-L să lucreze la viaţa noastră aşa cum vrea El, vom fi transformate în prinţese ale purităţii adevărate.

Ce doreşte un bărbat adevărat

„Dar dacă nu există nici un băiat care să-şi *dorească* o prinţesă pură?" Hai să recunoaştem fetelor, aceasta este o întrebare care trece prin minţile a mii de tinere creştine.

Şi înţeleg de ce. În cultura noastră, puritatea de orice fel nu este preţuită, mai ales de către bărbaţi. Suntem convinse să credem că bărbaţilor le plac „femeile uşuratice" şi că ei nu doresc să-şi piardă vremea cu acelea pe care „e greu să pui mâna".

Se pare că ori de câte ori am cunoscut o femeie hotărâtă să-şi păstreze puritatea, unul din cele mai mari conflicte interne cu care se

confrunta era determinat de faptul că bărbaţii din viaţa ei încercau mereu să o facă să coboare standardul. Sunt chiar şi mulţi bărbaţi creştini care nu par să aprecieze pe de-a-ntregul dorinţa unei femei de a-şi păzi inima şi puritatea. Pentru o femeie este o luptă nesfârşită să-şi păstreze comoara, motiv pentru care uneori femeia se întreabă dacă merită. Dar dacă, în realitate, bărbaţii nu caută puritate la o femeie?

Fără să vreau, am surprins o dată o discuţie între patru tineri creştini despre lucrurile de care erau ei interesaţi la o femeie.

„O femeie învăluită într-un anume mister—care-şi păzeşte inima şi pe care nu o cucereşti uşor."

„O femeie care are coloană vertebrală. Standarde înalte."

„O femeie care vrea să facă voia lui Dumnezeu şi care nu se lasă distrasă de bărbaţi."

„O femeie care nu mi se aruncă imediat în braţe şi a cărei inimă trebuie să o cuceresc în timp."

Nu am putut să nu le pun câteva întrebări acelor băieţi.

„Aşadar, băieţi, cu toţii doriţi o femeie care îşi păzeşte puritatea?"

Răspunsul la întrebarea mea a fost un cor de răspunsuri afirmative energice.

„Şi ce părere aveţi despre fetele uşuratice?"

„Dezgustător."

„Mă lasă rece."

„Nu mă atrag deloc."

„Ce părere aveţi despre o fată care are grijă să-şi păzească sentimentele?"

„Pentru o asemenea fată am cel mai mare respect."

„Cu o astfel de fată aş vrea să mă căsătoresc."

„Dacă sunt interesat de o fată, poate că mă simt frustrat dacă nu se îndrăgosteşte imediat de mine, însă în adâncul inimii apreciez la modul cel mai sincer provocarea de a-i cuceri inima."

Acestea sunt răspunsuri adevărate venite din partea unor bărbaţi adevăraţi. În ziua aceea am descoperit că există totuşi bărbaţi după care să merite să aştepţi. Şi astfel de bărbaţi chiar îşi doresc să cunoască o prinţesă pură. De atunci am avut discuţii de acest fel cu sute de tineri bărbaţi creştini aflaţi la vârsta căsătoriei, bărbaţi de o integritate

exemplară şi a căror viaţă Îl avea în centru pe Hristos. Încă nu am întâlnit nici unul care să nu-şi dorească o femeie pură. Bărbaţii care umblă după femei uşoare doar pentru a marca încă o „cucerire" nu caută decât să-şi satisfacă firea pământească. Ei nu caută dragostea adevărată şi cu siguranţă că nu sunt vrednici de timpul şi atenţia ta.

Un bărbat adevărat, acel fel de bărbat căruia o femeie doreşte să-i dăruiască inima, este acela care îi va respecta acesteia demnitatea şi o va cinsti ca pe o comoară nepreţuită. Un bărbat adevărat nu va încerca să-i smulgă femeii perla preţioasă din cochilia protectoare şi nici să o convingă cu farmecul lui să-şi dăruiască înainte de vreme comoara, ci va aştepta cu răbdare până când ea i-o va dărui de bunăvoie. Un bărbat adevărat se va bucura de această comoară întreaga viaţă şi o va păzi.

E regretabil că în zilele noastre femeile trebuie să depună un efort în plus ca să-şi păzească inima. Dacă am avea mai mulţi bărbaţi adevăraţi care să le trateze pe femei aşa cum a conceput Dumnezeu ca ele să fie tratate, nu ar fi atât de greu. Însă chiar dacă bărbaţii adevăraţi sunt greu de găsit, ei există totuşi şi merită să aştepţi până îl întâlneşti pe al tău. Aşa că nu descuraja în călătoria ta către perfecţiunea lăuntrică. Pentru bărbaţii adevăraţi, puritatea ta este frumoasă, şi într-o zi va fi foarte apreciată.

Cumnatul meu, Mark, e necăsătorit. La cei douăzeci şi şase de ani ai lui, Mark este un băiat atrăgător, talentat şi după inima lui Dumnezeu. În câteva cuvinte el a surprins extrem de bine ce anume caută un bărbat adevărat la o femeie. El a spus, „Nu vreau o femeie care să mă facă să-mi întorc capul după ea, ci o femeie care să mă facă să-mi întorc inima după ea".

Gândeşte-te numai, dacă Dumnezeu are prevăzut în planul Lui să te căsătoreşti, există undeva un bărbat *adevărat* care s-ar putea să viseze la prinţesa lui pură, care eşti tu, chiar în acest moment.

Un pas mai departe

Dumnezeu a creat femeia cu o aură de mister în jurul ei. Lumea încearcă dintotdeauna să dea la o parte această aură, însă o femeie a lui

Dumnezeu ştie cum să-şi protejeze comoara pe care i-a încredinţat-o Dumnezeu. Într-un duh de rugăciune, citeşte Luca 1:26-28 şi Luca 2:8-20, povestea unei tinere care s-a încrezut în Dumnezeu, a aşteptat timpul lui Dumnezeu şi a păstrat în inimă promisiunile pe care i le-a făcut El. Fetelor, în timp ce citiţi această relatare, întrebaţi-vă de ce doreşte Dumnezeu să păziţi comoara ce v-a fost încredinţată. Şi voi, băieţi, în timp ce citiţi aceeaşi relatare, întrebaţi-vă cum aţi putea să le ajutaţi mai mult pe fetele din viaţa voastră să-şi păzească misterul.

trei

ÎN AȘTEPTAREA POVEȘTII DE DRAGOSTE

Eric

ARTA CREDINCIOȘIEI

ceva ce trebuie să înveți cu mult înainte de a spune „Da"

Codul romantismului

Îmi amintesc că la şapte ani am învăţat lucrurile de bază despre cum să tratezi o fată. O chema Emily şi era „de groază“! Emily cea mică, nesuferită şi insuportabilă a fost singura responsabilă de a-mi fi mâzgălit posterul cu echipa Denver Broncos din 1978. Tot ea a fost şi cea care mi-a stropit perna cu parfum (nu-i de mirare că peste ani am îmbrăţişat şi sărutat perna). Şi, cel mai rău dintre toate, m-a făcut „cap sec“ în faţa celui mai bun prieten al meu, Steve.

Nu voi uita niciodată morala care mi-a ţinut-o mama, imediat după ce i-am tras răutăcioasei de Emily una cu perna udă de parfum.

„Eric“, m-a dojenit mama, în timp ce mă strângea de braţ, „*niciodată*, dar NICIODATĂ, să nu loveşti *o fată*!“

„Dar mi-a zis cap sec!“, am protestat eu, roşu la faţă ca mantia lui Superman.

„Nu mă interesează cum ţi-a zis! Un băiat nu are voie NICIODATĂ să lovească o fată!“ Cu mesajul acela foarte clar răsunându-mi în urechi, mi-am petrecut tot restul zilei în camera mea cu perna parfumată şi cu posterul echipei Broncos mâzgălit cu graffiti. Nu pierdusem însă pe toată linia! În ziua aceea groaznică am învăţat o lecţie valoroasă de cavalerism.

Pe măsură ce treceau anii, repertoriul meu de „lecții valoroase de cavalerism" se îmbogățea. Țipetele ce-ți înghețau sângele în vene ale micuței blonde Rebecca m-au ajutat să învăț ca *niciodată* să nu smulg picioarele unui crab în prezența unei domnișoare. Și a mai fost și Priscilla, micuța pacoste cu bucle roșcate din josul străzii, care m-a învățat să înțeleg virtuțile folosirii unui anume fel de loțiune ca să acopăr „mirosurile de băiat", cum spunea ea.

Pe la vârsta de unsprezece ani, învățasem destule lecții valoroase pentru a nu face vreo fată să o ia la fugă când se apropia la mai puțin de treizeci de metri de mine. Mai aveam însă multe de învățat până la a ști cum să mă port romantic cu o fată.

Nu mi-a fost ușor, însă pe la vârsta de douăzeci de ani am început să prind cam ce însemna să te porți ca un „gentleman". Leslie a fost cea care m-a învățat cele mai multe din ceea ce știu despre cavalerism și codul romantismului.

Regula nr. 1: Remarcă întotdeauna și instantaneu când o femeie și-a făcut părul.

Regula nr. 2: Remarcă felul în care cerceii îi scot în evidență scânteia din ochii dulci. Și, în sfârșit...

Regula nr. 3: Oprește periodic la toalete publice, fără să ți se ceară, dacă vreodată călătorești în mașină cu o femeie timp de mai mult de treizeci și șapte de minute.

Dacă tinerii ar pune în practică aceste trei lucruri, cred că rata divorțului în următoarea generație ar scădea cu cinci procente. Fiind însă un romantic revoluționar, un procent de doar cinci la sută nu mă mulțumește deloc. Și mie mi-ar place să văd că bărbații încep să se poarte cu grijă și iubitor cu femeile, iar femeile să-i onoreze pe bărbați, așa cum a rânduit Dumnezeu. Însă, din nefericire, doar respectarea câtorva reguli cavalerești în viața noastră de dragoste nu va duce la aceasta și, cu siguranță, nu va face să se audă melodia acelui „cântec mai dulce" în relațiile noastre romantice.

Dacă ne dorim cu adevărat să cunoaștem „fața frumoasă a dragostei", acea versiune a poveștii de dragoste care până și pe toate starurile de la Hollywood le-ar lăsa cu gura căscată, atunci trebuie să căutăm să devenim îndrăgostiți asemeni Însuși Marelui Îngrăgostit! Trebuie să

căutăm să reflectăm dragostea marelui nostru Dumnezeu. El nu a fost numai un îndrăgostit care şi-a dat viaţa pentru Mireasa Lui şi care şi-a păstrat curate inima, mintea şi trupul; a fost şi un îndrăgostit întru totul credincios. Cu alte cuvinte, Isus a ştiut cum să combine dragostea şi puritatea cu răbdarea. A ştiut cum să-şi trăiască viaţa de celibatar având un scop, într-un mod care să o onoreze şi să o protejeze pe viitoarea Lui Mireasă.

Dacă vom învăţa să fim o întruchipare a credincioşiei lui Isus în modul în care ne relaţionăm la viitorul nostru partener de viaţă, cu siguranţă cuvântul *divorţ* va deveni un termen ieşit din uz, pe care generaţiile viitoare nu vor şti nici măcar să-l definească.

Devenind asemenea lui Isus

În sfârşit, Matt s-a căsătorit! După mai mult de treizeci de ani... Matt e căsătorit! *Uau*! Unii băieţi nu se căsătoresc niciodată pentru că nu vor să-şi ia o astfel de responsabilitate. Apoi sunt şi din aceia care nu „se aşază niciodată la casa lor" din cauză că respiraţia lor ar putea doborî chiar şi un Saint Bernard.

După treizeci şi doi de ani de burlăcie, Matt ştia sigur că motivul pentru care era tot necăsătorit nu era respiraţia lui urât mirositoare şi nici lipsa de disponibilitate de a se dedica unei femei. De fapt singurul motiv pentru care Matt era încă burlac la vârsta aceasta era tocmai dedicarea lui. Era dedicat unei femei pe care n-o întâlnise niciodată. Şi până ea nu apărea în viaţa lui, el era hotărât să aştepte, să aştepte şi iar să aştepte!

Simt furnicături în şira spinării când aud o poveste de dragoste adevărată şi bună. Aşa a fost şi când Matt mi-a spus povestea lui.

Partea care mi-a plăcut cel mai mult a fost cea în care au hotărât amândoi că se vor căsători, şi când Lisa l-a privit adânc în ochi pe Matt şi l-a întrebat, „Matthew, îmi vei fi credincios?"

„Iubita mea", a răspuns tandru Matt, „dar îţi sunt credincios de treizeci şi doi de ani!"

Uau! Într-o singură clipă, datorită dedicării lui de până atunci, Matt

i-a dat frumoasei lui mirese o încredere totală în viitor în ce-l privea. Bărbaților, viitoarele voastre soții doresc și ele să simtă aceeași siguranță în ce vă privește... iar voi le-o puteți da. Pe unii dintre voi însă vă pot auzi rugându-vă, „Doamne, sunt gata să mă pun deoparte pe de-antregul pentru viitoarea mea soție, însă TE ROG NU MĂ LĂSA SĂ AȘTEPT PÂNĂ LA TREIZECI ȘI DOI DE ANI!"

E o artă

Credincioșia este un atribut greșit înțeles al unei povești de dragoste care-L are ca autor pe Dumnezeu. Cum poți fi credincios unei persoane *înainte* de a o cunoaște? Nu este credincioșia o calitate care devine importantă doar din momentul în care relația există?

Ei bine, exact așa cum Norman Rockwell (cunoscut pictor american, 1894-1978 – n.tr.) n-ar fi putut picta niciodată așa cum a făcut-o dacă nu ar fi luat mai întâi lecții de pictură, nici tu nu te poți aștepta să stăpânești arta credincioșiei dacă aștepți până ce clopotele de nuntă încep să bată.

Cei ale căror pânze ajung opere de artă nemuritoare sunt puțini, însă Dumnezeu ne poruncește tututor să fim maeștri în arta credincioșiei. Credincioșia este o disciplină care se învață de-a lungul a multor ani de practică. În timp, aceasta devine un obicei. Credincioșie înseamnă a învăța să-ți iubești viitorul partener așteptându-l cu răbdare, continuând să speri și trăind la înălțimea standardelor înalte la care ai fost chemat. Îmi place să-mi imaginez credincioșia ca pe un stejar înalt care îndură cu răbdare vânturile și ploile, numai pentru a ieși din acestea mai puternic și mai rezistent. Este putere dobândită prin perseverență; este integritate dobândită prin așteptare. Lucruri fără de care nu vom ajunge niciodată să cunoaștem „fața frumoasă a dragostei".

Obiceiuri

Când suntem la vârsta scutecelor, începem să ne formăm obiceiuri de comportament. Micul dejun la patru dimineața, lipsa mare la cinci, la

șase ne apucă năbădăile, la șapte vrem sticluța de lapte, iar lipsa mare la opt, la nouă scâncetele ca de câine bătut, încă o dată lipsa mare la zece, mâzgălitul pe perete la unsprezece și, în sfârșit, ca să punem capac unei dimineți pline de evenimente, vărsăm suc în părul mamei la amiază.

Toate mămicile știu că dacă nu formează în copiii lor anumite obiceiuri pe la vârsta când aceștia încep să facă primii pași, aceștia nu doar că vor deveni niște adulți nesuferiți, dar vor fi și apucați de năbădăi pe la vârsta de douăzeci și șase de ani.

Când ne gândim la obiceiuri, celor mai mulți dintre noi le vine în gând spălatul pe dinți, încuierea ușii de la intrare înainte de a ne duce la culcare, rugăciunea înainte de a ne așeza la masă, sau, în ceea ce mă privește, privitul absent în frigider când nu-mi amintesc ce mi-a cerut Leslie să fac.

Haide însă să lărgim puțin orizontul și să includem printre obiceiurile pe care le avem și credincioșia. Pentru că credincioșia nu trebuie să fie doar un obicei bun, ea trebuie să fie principalul obicei—atât în viața noastră de dragoste cu viitorul partener de căsnicie, cât și în viața noastră de dragoste cu Isus, Marele nostru Iubit și Împăratul nostru.

Imaginează-ți că în inima ta există un loc în care nu va intra nimeni în afara unei singure persoane, alta decât Dumnezeu. Un astfel de loc este o combinație între o miniîmpărăție în care tu îți aduni cele mai mari comori și o pajiște minunată pe care cresc cele mai frumoase flori ale tale. Miniîmpărăția aceasta este locul celei mai de neînțeles iubiri de care e în stare inima ta, iar pe pajiștea minunată cultivi cele mai tandre sentimente pe care le poți nutri. Cu cât mai mult timp păzești, cultivi și înfrumusețezi cu credincioșie acest sanctuar, cu atât acesta va deveni mai încântător.

O altă poveste grecească

A fost odată ca niciodată o frumoasă regină pe nume Penelopa, care țesea cu mare grijă un sul de pânză albă. Pânza aceea avea să fie un dar pentru soțul ei, a cărui revenire ea o aștepta fără astâmpăr în

fiecare zi. De ani de zile regele era plecat să lupte în războiul troian. În fiecare zi ea îi rostea numele iar şi iar, sperând cumva că el va auzi strigătul inimii ei îndurerate.

Într-o bună zi, mai mulţi prinţi şi căpitani renumiţi, cu toţii în căutare de soţii, s-au îmbarcat şi au pornit spre Itaca să încerce să cucerească inima Penelopei. Ei au asigurat-o pe regina rămasă singură că soţul ei, regele, pierise în bătălie, şi că pentru poporul din Itaca şi pentru propria ei protecţie cel mai bine era să aleagă pe unul dintre ei ca să-i fie noul soţ.

Penelopa însă, cu lacrimi în ochi, a răspuns, „Mult onoraţi prinţi şi căpitani, refuz să cred ce spuneţi. Sunt sigură că nobilul meu soţ trăieşte şi că trebuie să păstrez cu credincioşie împărăţia până se va întoarce el. Eu chiar ţes un sul de pânză albă pentru el."

Prinţii şi căpitanii regatului au refuzat cu încăpăţânare să se întoarcă acasă şi îi reaminteau zilnic Penelopei de nevoia ei de a avea un soţ şi de nevoia Itacăi de a avea un rege.

Săptămânile treceau şi Penelopa nu se lăsa convinsă, continuând să-şi ţeasă cu credincioşie sulul ei de pânză în speranţa revenirii regelui. Prinţii şi căpitanii au încercat toate argumentele posibile, însă fără folos. Peţitorii, încrezători încă, s-au mutat în palat şi au început să bea din vinul regal şi să mănânce din mâncarea regală. Refuzau să plece până ce Penelopa nu avea să aleagă pe unul dintre ei cu care să se căsătorească.

În cele din urmă, Penelopa, obosită de insistenţele lor dar încă hotărâtă să nu cedeze uşor, a acceptat să-şi aleagă dintre ei un nou soţ, de îndată ce va fi terminat de ţesut sulul de pânză, dacă până atunci regele nu se va fi întors. Săptămânile treceau şi ea ţesea în continuare. Noaptea însă, pe ascuns, desfăcea firul pe care-l ţesuse în timpul zilei. În cele din urmă însă şiretlicul ei a fost descoperit.

Unul dintre conducători, Angelau, a convocat o adunare a tututor prinţilor şi căpitanilor şi s-a adresat Penelopei cu mânie în glas, spunându-i, „Regină Penelopa, încăpăţânarea ta ne obligă să luăm această problemă în mâinile noastre. Am văzut cum ne-ai înşelat încercând să amâi terminarea blestematului de sul de pânză şi de-acum nu vom mai tolera nici o tărăgănare. Termină sulul până mâine şi

alege-ţi un soţ dintre noi înainte de miezul nopţii, altminteri îl vom alege noi pentru tine! Nu vom mai aştepta încă o zi!"

În după-amiaza următoare, toţi peţitorii s-au adunat să aştepte decizia Penelopei. Tocmai când aceasta intra în sala de petreceri, un cerşetor ciudat se strecură tăcut printre cei prezenţi. Capul plecat îi era ascuns sub o glugă zdrenţăroasă şi o haină jerpelită îi acoperea trupul slăbit. Se îndreptă şchiopătând spre fundul sălii, tăcut, neobservat şi stârnind doar câteva remarci batjocoritoare din partea peţitorilor pe lângă care trecea. Penelopa începu să vorbească şi cuvintele ei captară de îndată atenţia tuturor celor prezenţi.

„Prinţi şi căpitani", li se adresă Penelopa, simţind un nod dureros în gât, „vom lăsa această hotărâre în mâna destinului. Priviţi, ţin în mână arcul soţului meu, regele. Fiecare dintre voi va trebui să vă încercaţi puterea în a-l încorda, iar eu voi alege dintre voi pe acela care va trage cel mai bine cu el".

„De acord!", strigară peţitorii şi se aliniară, nerăbdători să-şi încerce puterile.

Unul după altul se străduiră să încoarde marele arc, însă fără nici un rezultat. Pierzându-şi răbdarea, pe rând, fiecare dintre distinşii nobili arunca arcul la podea şi se retrăgea.

„Doar un uriaş ar putea încorda arcul ăsta de fier!", murmurau ei.

„Poate că bătrânul cerşetor, jegosul de colo, ar dori să-şi încerce puterile", strigă unul batjocoritor şi rânjind.

La cuvintele acestuia, cerşetorul se ridică de pe scaunul lui şi se îndreptă şchiopătând spre partea din faţă a sălii.

„Bătrân nebun!", strigau peţitorii în derâdere în timp ce străinul zdrenţăros ridica marele arc.

Dintr-o dată însă străinul se schimbă într-un mod uimitor. Pribeagul care intrase în sală aplecat parcă de prea mulţi ani îşi îndreptă spatele şi se înfăţişă privirilor celor prezenţi în adevărata lui statură. Chiar şi aşa îmbrăcat, în zdrenţe de cerşetor, era imposibil să nu observi că străinul ostenit avea înfăţişarea unui rege din cap până în picioare. Fără efort, străinul apucă arcul şi-l încordă, în timp ce toată sala privea înmărmurită. Regele se întorsese!

Peţitorii au rămas fără cuvinte. Apoi, într-o panică totală, se îngră-

mădiră spre uşi să-şi scape viaţa. Săgeţile regelui însă erau rapide şi precise şi nici una nu-şi rata ţinta. N-a rămas nici măcar un singur peţitor care să scape de răzbunarea regelui în ziua aceea.

Penelopa alergă spre eroul ei, care era îmbrăcat în zdrenţe, şi-l îmbrăţişă. Apoi, cu o voce angelică, îi spuse, „Ţi-am păstrat cu credincioşie împărăţia, nobilul meu rege!" Cu ochii strălucind, îi prezentă apoi un sul de pânză albă. „Ani de zile am ţesut pânza aceasta ca dar pentru tine, în speranţa că vei reveni. Mi s-a spus ca în ziua în care îl voi termina să-mi aleg un soţ." Apoi, sărutându-l blând pe obrazul lui aspru şi bătut de vânturi, îi zise, „Şi eu te aleg pe tine"[1].

O generaţie grăbită

Nu este credincioşia ceva eroic? E regretabil că societatea noastră nu onorează virtutea aceasta cum ar trebui. Dacă Penelopa ar fi fost o femeie postmodernă tipică, ar fi fugit cu primul prinţ atrăgător care ar fi pus piciorul pe ţărmul regatului ei. Se pare însă că ea a înţeles ce înseamnă să păzeşti o împărăţie şi, credincioasă, şi-a aşteptat iubitul.

În generaţia noastră, o generaţie a fast-food-ului şi a cuptorului cu microunde, toate dorinţele noastre pot fi satisfăcute printr-o apăsare de buton. Să ţi se spună să aştepţi şi, de fapt, să asculţi, e ca şi cum ai arunca o halcă de carne unui leu înfometat, după care să-i spui să o pună la păstrare într-o ladă frigorifică pentru a doua zi. Ne-am obişnuit să obţinem tot ce vrem acum, şi, ca să fim sinceri, nu vrem să aşteptăm.

Generaţia noastră suferă de o boală mintală căreia bunul meu prieten Dave îi spune sindromul „lasă-mă-să-râd-acum-şi-voi-plânge-mai-târziu-dacă-voi-mai-fi-în-viaţă". Cu alte cuvinte, cei mai mulţi dintre noi nu ne gândim la viitorul nostru şi la modul în care deciziile pe care le luăm azi ne afectează pe termen lung.

N-am crezut niciodată că voi trăi mai mult de douăzeci şi cinci de ani. De ce? Nu ştiu exact, dar cred că gândul acesta al meu avea ceva de-a face cu faptul că mi s-a spus de peste 3709 de ori că sfârşitul lumii era iminent. Când ieşeam pe plajă să mă bronzez, mă ungeam din belşug, din creştet până în tălpi, cu ulei de plajă, pentru că, oricum, îmi

spuneam, nu voi mai trăi atâta încât să mă tem că voi ajunge să am cancer de piele. Când îmi încălzeam macaroane cu brânză, priveam foarte concentrat în cuptorul cu microunde ca şi Peeping Tom (croitor legendar din Coventry, care a orbit pentru că s-a uitat pe furiş la lady Godiva – n.tr.), deoarece eram sigur că nu voi mai ajunge să sufăr consecinţele iradierii creierului. Iar în ce priveşte relaţiile mele cu fetele, făceam cu acestea lucruri care ştiam că i-ar fi frânt viitoarei mele soţii inima dacă ar fi aflat despre ele, pentru că, îmi spuneam, oricum nu ajungeam să mă căsătoresc înainte să vină sfârşitul lumii.

Nu e de mirare atunci că generaţiei noastre i se spune „generaţia X". Suntem cunoscuţi ca „generaţia fără scop şi fără speranţă". Şi, cum ne mai spunea cineva, „prima generaţie care trăieşte după moartea lui Dumnezeu". Suntem o generaţie care căutăm ceva frumos, însă sursa a tot ce este frumos ne-a fost furată. Lumea uimitoare, minunată din jurul nostru ne este explicată ca fiind un capriciu al naturii—prietenii noştri la care ţinem cel mai mult sunt de fapt o aglomerare haotică de materie neimportantă care a apărut din supa primară. Iar dragostea însăşi nu este altceva decât o reacţie chimică produsă în creierul nostru şi care se declanşează în momentul în care impulsurile noastre de procreare intră în viteză.

Ca să fiu sincer, dacă ştiinţa are dreptate şi tot ceea ce există nu este nimic altceva decât rezultatul marelui big-bang, atunci aş fi primul care ţi-aş spune că eşti un prost dacă aştepţi să-ţi satisfaci dorinţele! Păi dacă tu şi „iubirea vieţii tale" nu sunteţi decât un pumn de materie nesemnificativă, atunci grăbeşte-te şi declanşează reacţie aceea chimică!

Suntem o generaţie care am devenit experţi în biologie, dar suntem analfabeţi când vine vorba de frumos. Căutăm neobosiţi frumosul acesta, dar nu-l vom găsi până nu vom înţelege că frumosul este Dumnezeu! Indiferent de câte ori facem sex, indiferent de câte ori auzim cuvintele „Te iubesc!", acestea rămân pe mai departe doar vorbe goale dacă nu le asociem cu Dumnezeu care a inventat dragostea adevărată şi care este El Însuşi Autorul poveştii de dragoste. Când Îl scoţi pe Dumnezeu din centrul lumii tale, tot ce este dulce, tandru, pur şi plăcut dispare cu repeziciune.

Un glas care strigă în pustie

Am fost învăţaţi ca tot ce facem să facem repede. Ne plimbăm nerăbdători în faţa cuptorului cu microunde, ne plângem de cât de încet suntem serviţi la McDrive şi batem din picior nerăbdători ca liftul să ajungă odată la etajul trei. În mintea noastră însă ne spunem că toată graba asta este bine motivată. Adânc în noi înşine credem că totul se va sfârşi curând şi că timpul care ne rămâne pentru relaxare creşte tot mai mult, chiar dacă exasperant de încet, în fiecare zi, cu fiecare minut.

Probabil, aşa cum strig în pustie, „Hei, ascultaţi-mă cu toţii! Învăţaţi să fiţi răbdători!", semăn puţin cu Ioan Botezătorul, îmbrăcat într-o haină de piele de cămilă strânsă în jurul trupului meu subţirel, cu o barbă neîngrijită care creşte în voie.

Am o mare consideraţie pentru primul disc lansat de Beatles. În 1962, casa de discuri Decca a refuzat încheierea unui contract cu formaţia, spunând, „Nu ne place sunetul lor. Chitara e demodată".

Nici nu bănuiau însă cei de la Decca ce sunet incredibil lăsau să le scape printre degete! Chiar şi mai dificil e în acest secol douăzeci şi unu să fii un promotor al Adevărului, când ţi se spune din toate părţile că „toată chestia asta despre Isus e demodată". Dacă eşti un fan Beatles nu vreau să te supăr, însă „Hey Jude" e ca sunetele oribile obţinute lovind o cutie de tinichea într-o groapă de gunoi pe lângă cântecul minunat de dulce pe care Isus doreşte să-l cânte în viaţa fiecăruia dintre noi.

Mesajul lui Isus este unul al răbdării cu un scop şi al unei credincioşii care depăşeşte orice pricepere. E un mesaj care spune:

> „Opriţi-vă, şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu" (Psalmul 46:10).
>
> „În linişte şi odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate şi încredere va fi tăria voastră" (Isaia 30:15).

Cu blândeţea care Îl caracterizează, El vrea să ne ridice pe genunchii Lui, să ne cuprindă cu braţele Lui puternice, să ne şteargă lacrimile dorinţelor şi ale durerilor şi să ne şoptească la ureche, „Stai liniştit, copilul Meu. Odihneşte-ţi capul pe umărul Meu. Eu îţi voi

purta de grijă. Lumea aceasta e într-o continuă grabă, însă Eu îi învăţ pe copiii Mei răbdarea. Aşteaptă-te la o viaţă împlinită, o viaţă de bucurii. Şi învaţă să ai încredere în Mine privind momentul la care Eu hotărăsc când anume să se întâmple un lucru, pentru că atunci vei descoperi că aşteparea, oricât ar fi de grea, are un scop măreţ şi minunat".

Singur într-o seară ploioasă

Răbdarea este mai mult decât suportarea. Viaţa unui sfânt este în mâinile lui Dumnezeu aşa cum sunt arcul şi săgeata în mâinile unui arcaş. Dumnezeu ţinteşte înspre ceva ce sfântul nu poate vedea, şi El încoardă arcul, mai mult şi mai mult, şi sfântul zice din când în când, „Nu mai pot". Dumnezeu însă nu-l ia în seamă, El încoardă în continuare arcul până ce ţinta apare în bătaia săgeţii, după care dă drumul corzii. Încrede-te în mâna lui Dumnezeu. Cultivă-ţi relaţia cu Isus Hristos prin răbdarea credinţei.[2]

OSWALD CHAMBERS

Îmi este vie în amintire o seară în care eram singur şi ploua. Era în 1991. Eram necăsătorit, şi lucrul acesta nu mă făcea foarte fericit. Ba pot spune chiar că dorinţa puternică pe care o aveam de a-mi împărţi viaţa cu o fată era copleşitoare. Am încercat să mă rog, dar tot ce am putut să fac a fost să suspin. Încă nu o cunoşteam pe Leslie şi, să fiu sincer, începeam să mă îndoiesc că exista undeva o fată destinată să-mi fie soţie. M-am luptat cu Dumnezeu, încercând să apuc, chiar dacă fără să-mi dau seama, „stiloul" pe care i-L încredinţasem cu un an înainte. Dacă Dumnezeu avea de gând să-mi scrie totuşi povestea de dragoste, mă gândeam că atunci ar fi fost un moment potrivit ca măcar să-mi arate că cel puţin alesese personajele.

Îmi place să numesc astfel de momente „momente ale lui Dumnezeu". Dacă ai avut în viaţă un astfel de moment, sunt sigur că ştii ce vreau să spun. Da, El este întotdeauna cu noi, dar într-un asemenea

„moment de-al Lui" El este cu noi într-un mod intim, care ne schimbă viaţa. Aşa cum a vedea Munţii Stâncoşi pe hartă nu se compară cu a le vedea măreţia copleşitoare în natură, şi a şti la nivelul raţiunii că Dumnezeu este lângă tine nu se compară nici pe departe cu a şti, într-un astfel de „moment al Lui", acelaşi lucru.

Într-un astfel de „moment al lui Dumnezeu", Cuvântul Lui e viu—nu mai este doar literatură împachetată frumos între coperţile Bibliei tale. Şi tot într-un astfel de moment, Isus este viu şi puternic, nu doar o mare figură istorică despre care se pomeneşte în analele istoriei.

Un asemenea moment am trăit în seara aceea ploioasă a anului 1991, singur fiind şi plângându-mi de milă.

Eram în camera mea, pe genunchi, suspinând, când am avut propria mea experienţă a drumului spre Damasc. Îmi amintesc cum îmi ardea inima când am înţeles cât de mare, de puternic, de îndurător, de blând şi de iubitor era Dumnezeu. După cum la fel de bine îmi amintesc că am înţeles, încă o dată, cât de ridicol era din partea mea să nu mă încred deplin în El pentru a rezolva lucrurile în felul Lui. Şi-mi mai amintesc cum am plâns acoperindu-mi faţa cu mâinile, în timp ce Îi spuneam încă o dată lui Dumnezeu, „Sunt gata să aştept, Domnul meu!"

Am luat un stilou şi o foaie de hârtie din sertarul biroului şi am început să scriu. Cu lacrimile încă curgându-mi pe obraji, eram hotărât să-i spun cumva viitoarei mele soţii, oricine ar fi fost, că o aşteptam doar pe ea. Iată ce am scris atunci:

Simt stropii de ploaie căzându-mi pe creştet,
Oare nu cumva sunt lacrimile tale? Ai nevoie de un prieten?
Nu ştiu până unde, şi nu ştiu până când.
Tot ce ştiu e că El este credincios.
O astfel de dragoste care-mi mistuie sufletul.
Ştiu că vei merita toate lacrimile ce le voi fi vărsat.

Ani mai târziu, am scos din jurnalul meu hârtia pe care aşternusem acele cuvinte simple şi m-am aşezat la pian, însă de data aceasta nu mai eram singur. Cu ochii în lacrimi, am cântat soţiei mele cuvintele

pe care le scrisesem doar pentru ea în seara aceea ploioasă, când eram singur, încercat de durerea aşteptării.

Să devenim Penelope

Astăzi, cele mai frumoase lucruri din lume
au venit la noi prin lacrimi şi dureri.[3]

J. R. MILLER

Ascultaţi, voi toţi cei din generaţia mea! Haideţi să devenim Penelope! Toţi căpitanii şi prinţii din ţară încearcă să ne convingă că trebuie să ne mulţumim cu mai puţin, că speranţele şi visele noastre sunt nerealiste şi ridicole. Haideţi însă să fim credincioşi, în ciuda a tot ceea ce ne spun ei; haideţi să rezistăm, să avem răbdare, în ciuda faptului că trec zile, săptămâni, luni, chiar ani, fără nici un semn din partea iubitului nostru. Haideţi să devenim Penelope şi să facem din credincioşie o trăsătură definitorie a generaţiei noastre. Haideţi să devenim Penelope şi să descoperim extraordinara şi uimitoarea răsplată a răbdării. Haideţi să devenim Penelope şi să avem răbdare pentru a dobândi un câştig mare.

Fiecare din noi îşi are serile lui ploioase în viaţă. Foarte puţini însă dintre noi ştiu cum să transforme zilele noroase de azi în zile cu soare de mâine. Una dintre cugetările mele favorite este cea scrisă pe o felicitare pe care Leslie şi cu mine am primit-o în urmă cu câtva timp. Ea sună aşa: „Când doi oameni se iubesc cu adevărat unul pe celălalt, chiar şi zilele ploioase sunt frumoase!"

Aceasta poate fi adevărat înainte de căsătorie, exact aşa cum poate fi adevărat după ce au bătut clopotele de nuntă. Când eşti singur într-o zi ploioasă, devino o Penelopă şi ţese pentru viitoarea ta iubită sau viitorul tău iubit propriul tău exemplar de „sul alb de pânză".

Cei mai mulţi oameni nu reuşesc niciodată să privească perioada în care sunt necăsătoriţi ca pe un dar din partea lui Dumnezeu. Perioada aceasta însă nu numai că ne apropie mai mult de Isus, dar ne poate învăţa să preţuim cu atât mai mult o relaţie de căsătorie mult aşteptată. Într-o astfel de perioadă putem ţese „pânza" noastră ca dar pentru

persoana pentru care se va dovedi într-o zi că s-a meritat să aşteptăm cu credincioşie. Învaţă să te rogi pentru ea în astfel de zile ploioase, rugându-L pe Dumnezeu să o modeleze astfel încât să te completeze desăvârşit în viaţă. Scrie-i scrisori de dragoste. Gândeşte-te, poţi să o inviţi în cele mai adânci colţuri ale inimii tale şi să o laşi să arunce o privire peste zilele, lunile, chiar peste anii vieţii tale pe care nu va avea niciodată ocazia să îi cunoască îndeaproape, decât doar prin ce îi scrii tu. Dacă ai talent de compozitor, compune un cântec de dragoste. Dacă eşti pictor, pictează un tablou. Dacă eşti sculptor, sculptează pentru ea ceva care să o facă să se gândească mereu că „s-a meritat să aştepte!"

Crezi sau nu, Penelopa nu a fost prima care a aşteptat în felul acesta pe cel pe care-l iubea. Credincioşia este un atribut al lui Dumnezeu încă de dinainte de întemeierea lumii. Dumnezeu este modelul suprem de răbdare împletită cu suferinţă şi de aşteptare cu un scop. Cu lacrimi în ochii Lui blânzi, El chiar *acum* aşteaptă ca unii dintre noi să-L lase să-Şi facă voia în viaţa lor. Când, în cele din urmă, vei ajunge în faţa porţii deschise a palatului Său, El va alerga spre tine, te va îmbrăţişa şi-ţi va şopti la ureche, „Copilul Meu iubit, s-a meritat să te aştept şi să sufăr pentru tine!"

Un pas mai departe

În cultura noastră ni se pare greu să aşteptăm chiar şi două luni, darmite mii de ani. Deschide însă la Luca 2:21-40 şi vei găsi acolo un exemplu uimitor de credincioşie. Este vorba acolo despre un eveniment din istoria unei naţiuni, dar, mai ales, despre un bărbat şi o femeie care şi-au petrecut viaţa aşteptând, pentru ca în cele din urmă Dumnezeu să le răsplătească aşteptarea. După ce termini de citit, pune-ţi următoarea întrebare: „Dacă aş şti că ar fi o binecuvântare pentru inima lui Dumnezeu, aş fi gata să-mi aştept partenerul de viaţă cu aceeaşi credincioşie cu care au făcut-o acest bărbat şi această femeie?"

Leslie

POATE FI CÂNTAT SOLO CÂNTECUL MAI DULCE?

înțelegând durerea și scopul celibatului

Scrisori de dragoste în luna de miere

Cu fața radiind de emoție, Eric își deschise servieta și scoase din ea un caiet mare, cu spirală.

„Les, vreau să-ți arăt ceva", zise el blând, zâmbind ușor.

Eram în luna noastră de miere—de departe cele mai incredibile două săptămâni din viața mea. După toții anii aceia de așteptare care mi se păruseră o eternitate, eram în sfârșit *Doamna Ludy*! Și tocmai când credeam că am descoperit cât de mult mă iubea Eric, el îmi arăta că mă iubea chiar și mai mult.

„Vezi toate scrisorile acestea?", îmi spuse el, întorcând pagină după pagină din caiet. „Toate acestea ți le-am scris cu ani de zile înainte de-a te cunoaște. Le-am păstrat pentru luna noastră de miere."

Timp de mai multe ore am citit scrisoare după scrisoare, fascinată de bărbatul cu care mă căsătorisem. Eram intrigată de viața lui uimitoare de celibatar pe care o avusese înainte ca eu să-l cunosc.

„Este seară, călătoresc spre Bulgaria cu scop misionar", scria într-una din scrisori, „și-mi doresc atât de mult să fii cu mine, pentru a ne bucura împreună de privilegiul de a-I sluji lui Dumnezeu".

În alta scria, „Privesc un apus de soare superb, care însă nu e atât de frumos cum ar fi dacă ai fi şi tu cu mine. Nu ştiu unde eşti în seara aceasta, însă mă rog pentru tine. Te iubesc."

Cu toate că scrisorile nu-mi erau adresate, ar fi putut foarte bine să poarte numele meu pe ele. Fiecare dintre ele, într-un fel unic, vorbea despre dragostea plină de credincioşie a lui Eric şi despre devotarea lui fetei cu care într-o zi avea să pornească împreună pe drumul vieţii. Credincioşia lui faţă de mine de dinainte chiar de-a mă cunoaşte mi-a dat un sentiment de siguranţă cu privire la viitorul căsniciei noastre. Cu fiecare scrisoare pe care o citeam, mă simţeam tot mai mult o prinţesă. Ce onoare mi se făcea să fiu aleasă de Dumnezeu pentru a fi femeia care să-l iubească pe bărbatul acela o viaţă întreagă!

S-ar putea să ţi se pară ciudat că încep un capitol despre celibat cu o relatare despre ceva ce mi s-a întâmplat în incredibila lună de miere. Nu, dacă eşti celibatar poţi fi liniştit, n-o să te torturez cu astfel de istorisiri! Numai că acest capitol nu este propriu-zis unul despre celibat. Este un capitol despre ce înseamnă să fii celibatar cu un scop. Ori de câte ori Dumnezeu ne trece printr-o perioadă mai dificilă în viaţă, putem îndura vicisitudinile acesteia dacă ne agăţăm de speranţa că în final vom vedea că totul a fost cu un scop. Avem încredinţarea că într-o zi vom vedea că s-a meritat. Indiferent dacă celibatul tău se va încheia cu un vis romantic devenit realitate aici pe acest pământ sau cu o celebrare glorioasă în eternitate, Dumnezeu are cu siguranţă un scop pentru această perioadă de celibat din viaţa ta.

În ziua în care Eric şi-a văzut proaspăta soţie citind scrisorile de dragoste pe care el i le scrisese cu ani înainte de a o cunoaşte, cred că şi-a zis, „Am aşteptat atâţia ani, dar a meritat. Am fost singur în atâtea seri ploioase, dar a meritat". Şi într-o zi şi tu vei putea spune aceste cuvinte.

Celibat creativ

Jean şi Kirsty sunt două tinere minunate din Australia. Jean, proaspătă absolventă de colegiu şi profesoară de artă, şi Kirsty, poliţistă stagiară,

sunt de mulți ani prietene foarte bune. Personalitățile lor deschise și accentul clar australian fac din ele persoane cu care îți face plăcere să stai de vorbă. În timpul unei vizite recente pe care au făcut-o în America, Eric și cu mine am discutat cu ele în mai multe ocazii despre viața lor de femei celibatare.

„Mie Dumnezeu mi-a făcut clar de înțeles că motivul pentru care încă nu l-am întâlnit pe băiatul potrivit pentru mine este acela că El încă nu a terminat pregătirea mea pentru căsătorie", ne-a spus Jean cu vocea ei zglobie. „Ceea ce fac acum este să învăț să fiu prințesa lui Dumnezeu. Și El îmi arată că e bine așa cum sunt, chiar dacă nu mă voi căsători niciodată."

E ușor? Nu e ușor deloc. Cum spunea și Kirsty, „Mă gândesc tot timpul la băiatul cu care mă voi căsători. Jeanei și mie ne place să ne imaginăm cum vor fi băieții pe care îi așteptăm. Discutăm despre cele mai importante trăsături de caracter pe care dorim să le aibă viitorii noștri soți. Uneori însă ajungem să fim foarte descurajate. Ni se pare că au mai rămas foarte puțini băieți integri. Aproape că simțim că așteptăm ceva ce nu există."

Pe lângă problema aceasta de a găsi doar cu mare greutate bărbați după voia lui Dumnezeu, o alta cu care se confruntă tinerele creștine este aceea de a trebui să facă față dezaprobării venite din partea celorlalți.

„Ni s-a spus nu o dată că standardele noastre sunt prea înalte. Ni s-a mai spus și că nu ne vom căsători niciodată, dacă nu vom ieși cu băieți și dacă nu vom deveni disponibile", ne spunea Jean cu descurajare în privire.

Însă Jean și Kirsty au rămas neclintite în decizia lor, așteptând ca, dacă va voi, Dumnezeu să scrie o poveste de dragoste pentru fiecare dintre ele, la vremea aleasă de El. Între timp, în toți acești ani ai celibatului lor, ele reușesc totuși să se simtă bine și să privească viața cu zâmbetul pe buze.

„De fiecare dată de Valentine's Day, în loc să fim deprimate din cauză că suntem singure, scriem scrisori de dragoste viitorilor noștri soți", ne-a spus Kirsty cu bucurie. „E ceva care ne place foarte mult să facem și care ne reamintește că această perioadă a vieții noastre

are un scop. Păstrăm toate aceste scrisori pentru a le putea da într-o zi soţilor noştri."

Ăsta chiar că este celibat creativ! Anii aceştia din viaţa Jeanei şi a lui Kirsty, în care durerea este amestecată cu speranţa, sunt esenţa a ceea ce înseamnă celibatul. Nu este o perioadă uşoară. Scopul ei însă este unul profund. Şi într-o zi, privindu-le cu blândeţe şi cu o dragoste nesfârşită, Domnul lor le va răsplăti pentru credincioşia ce o vor fi avut. În momentul acela, totul se va fi meritat pentru Jean şi Kirsty.

Celibat radios

„Dacă mai aud o singură persoană căsătorită predicându-mi despre celibat, îi pun căluş!", spunea Brice, un burlac de douăzeci şi opt de ani pe care l-am cunoscut la o conferinţă în Texas. Brice este mai mult decât pregătit pentru căsătorie. „Oamenii căsătoriţi uită cum e să fii singur!"

Poate că totuşi oamenii căsătoriţi nu uită—ei doar îşi împing într-un colţ al memoriei amintirea anilor de celibat, pentru că nu vor să şi-i mai amintească. Da, celibatul este o cărare pe care mergi singur. Trebuie ea însă neapărat să fie un fel de iad pe pământ?

Ultimii opt ani din viaţa lui Brice au fost oricum numai plăcuţi nu. Brice este obsedat de a găsi fata potrivită, ca astfel să rupă o dată „blestemul" burlăciei. În multe domenii, el şi-a pus viaţa „la naftalină" până când se va rezolva problema aceasta a căsătoriei. El nu-şi mai urmăreşte chemarea şi nici un alt scop în viaţă pentru că se simte incomplet. Nu mai creşte spiritual şi nu progresează profesional; nu face altceva decât să strige cu mânie la Dumnezeu să-i trimită o soţie cât de repede posibil! E tot mai plin de amărăciune şi resentimente. Cel mai tare se teme că va muri şi nu va mai apuca să iubească pe nimeni.

Condiţia de plâns a lui Brice este cea a multor celibatari din ziua de azi. De cele mai multe ori, creştinii celibatari nu înţeleg cu ce scop îi trece Dumnezeu prin perioada celibatului, şi lucrul acesta îi face să se simtă lipsiţi de valoare sau mai puţin „favorizaţi".

Jen, o studentă în ultimul an la colegiu, o persoană bine dispusă

tot timpul dar şi cu o inimă mare pentru Domnul, spune că se pare că oriunde merge i se pune aceeaşi întrebare: „Hai, Jen, spune-ne, cu cine te vezi?“

„Îmi este tot mai greu să aud punându-mi-se întrebarea asta iar şi iar“, spune Jen, „pentru că eu sunt cu mult mai mult decât o relaţie. Merg la şcoală, sunt implicată într-o lucrare şi, ce e mai important, am o relaţie personală cu Domnul meu. Foarte rar sunt întrebată despre acestea sau despre alte domenii din viaţa mea, iar când aceasta se întâmplă, interesul care determină întrebarea e numai secundar, oamenii dorind de fapt să afle dacă am început totuşi să mă văd cu cineva sau nu. Şi când interesul e atât de mare pentru acest lucru, poate să nu treacă mult până când să începi să te gândeşti că ar cam fi cazul să ai şi tu o relaţie, dacă vrei să fii considerată o ‚persoană normală‘. Însă lucrul acesta nu e adevărat. Eu sunt o persoană normală chiar acum, şi chiar în această perioadă de celibat.“

Faptul că Jen înţelege că viaţa ei înseamnă mult mai mult decât a avea o relaţie e cu adevărat uimitor într-o cultură în care se pune un atât de mare accent pe a face pereche cu cineva. Presiunea indirectă de „a-şi găsi pe cineva“ pe care o simte din partea creştinilor este la fel de mare ca aceea venită din partea necreştinilor. Jen simte o lipsă de sprijin din partea trupului lui Hristos în hotărârea ei de a se încrede în Dumnezeu în ce priveşte persoana alături de care îşi va trăi viaţa.

Viaţa altor nenumărate tinere însă se reduce la a-şi aştepta alesul. Ele nu văd un început real pentru viaţa lor decât din momentul în care se vor căsători.

O glumă des auzită la adresa fetelor prin campusurile facultăţilor este următoarea: „O, a venit la facultate să-şi ia licenţa în ştiinţa relaţiilor“. Cu alte cuvinte, e de înţeles dacă o lasă mai moale cu şcoala; motivul pentru care se află acolo este de a-şi găsi un soţ!

Nu ar trebui să cădem în ispita de a aştepta ca viaţa să înceapă doar după ce vom întâlni persoana potrivită, pentru că Dumnezeu are lucruri mai bune pentru noi în această perioadă a celibatului decât să învăţăm arta de a ne simţi nenorociţi şi a fi nerăbdători.

Krissy, frumoasa mea cumnată, are treizeci şi unu de ani şi e tot necăsătorită. Exemplul ei de celibat cu un scop este cel mai bun pe

care l-am văzut vreodată. Când era o adolescentă, Krissy a decis să rămână credincioasă viitorului ei soţ şi să-l aştepte cu răbdare până ce Dumnezeu va hotărî să-l aducă în viaţa ei. Asta se întâmpla în urmă cu aproape optsprezece ani. Şi-a pus Krissy viaţa „la naftalină" de-atunci? Din contră. Krissy nu este numai mulţumită în celibatul ei, ci chiar *radioasă*. Nu că s-ar bucura că este celibatară. Ea nu priveşte însă anii aceştia din viaţa ei fiind ceva mai puţin decât un dar preţios din partea lui Dumnezeu. Îşi înţelege celibatul ca fiind parte a planului general pe care Creatorul ei iubit îl are pentru viaţa ei.

În ultimii optsprezece ani, Krissy s-a dedicat total Domnului. Este evident pentru oricine care o cunoaşte că e îndrăgostită de Isus Hristos. E veselă, îi place viaţa şi se bucură de ea. În anii aceştia şi-a dezvoltat talentele cu care a înzestrat-o Dumnezeu, de profesoară, consilier, artistă şi scriitoare. Se dăruieşte cu toată inima slujirii altora şi se bucură să aibă prieteni de toate vârstele. Are într-adevăr o viaţă plină.

Când într-o zi, Marky, fratele ei mai mic, a întrebat-o, „Krissy, crezi că eşti chemată să rămâi celibatară?", ea s-a oprit, a reflectat un moment, după care a răspuns, „Astăzi sunt".

Uau! Ce răspuns! *Astăzi sunt*. Krissy nu-şi vede celibatul ca pe un deal pe al cărui vârf nu ajungi niciodată, oricât ai urca pe el. Ea Îl lasă pe Dumnezeu să o călăuzească în această călătorie *câte o zi o dată*. Consecinţa este că a descoperit în această perioadă din viaţa ei o bucurie pe care puţini celibatari se gândesc că o pot găsi.

N-a fost uşor pentru Krissy. Şi în viaţa ei, ca în a multor altor celibatari, au existat multe nopţi de singurătate, pline de lacrimile durerii. Şi ea a simţit dorinţa de nestins după tovărăşia unei persoane dragi şi agonia durerii de a nu şti ce înseamnă să iubeşti cu toată fiinţa pe cineva. În momentele acelea însă s-a sprijinit cu totul pe Mântuitorul ei. Şi El a fost credincios în fiecare pas pe această cale.

Dumnezeu nu scrie muzica vieţilor noastre la voia întâmplării. Să fim preocupaţi să învăţăm melodia şi să nu ne lăsăm înspăimântaţi de „celelalte lucruri". Să nu fim neatenţi cu acestea, să nu le omitem, dar nici să le lăsăm să distrugă melodia sau să schimbe acordul. Dacă ne ridicăm privirea, vom vedea că Dumnezeu Însuşi bate ritmul pentru noi. Cu

ochii la El, vom cânta următoarea notă puternic şi clar.

Dacă ne vom spune cu tristeţe, „Nu este nici o muzică în ‚celelalte lucruri'", să nu uităm că tocmai din acele lucruri se naşte muzica. În viaţa aceasta, naşterea muzicii este adesea înceată şi dureroasă. Câtă răbdare are Dumnezeu ca să ne înveţe! Şi cât de mult Îşi doreşte să învăţăm lecţia![1]

RUSKIN

Celibat activ

Când suntem gata, ca şi Krissy, să-L lăsăm pe Dumnezeu să folosească această perioadă din viaţa noastră pentru a-şi atinge *scopul* pe care-l are cu noi, vom descoperi un adevăr extraordinar: celibatul nu trebuie să fie un timp de aşteptare pasivă şi inutilă. Perioada aceasta poate fi una deosebit de interesantă, o perioadă de pregătire activă. Să privim la câteva din modalităţile în care Dumnezeu poate folosi celibatul ca să ne modeleze după chipul Lui şi să ne pregătească pentru o viitoare relaţie.

1. Celibatul ne poate consolida trăsăturile de caracter.

Mulţumire după inima lui Dumnezeu

Îmi amintesc o lecţie deosebită pe care am învăţat-o din filmul *Cool Runnings*. Filmul este povestea unui tânăr atlet jamaican, al cărui vis era să câştige medalia de aur la Olimpiadă. După mai multe întâmplări, ajunge în cele din urmă să concureze la Olimpiadă, hotărât să câştige. Însă chiar înainte de cursă, antrenorul lui îi dă un sfat important: „Ascultă-mă, băiete. O medalie de aur e un lucru minunat. Dar dacă nu eşti mulţumit *fără* ea, crede-mă, niciodată nu vei fi mulţumit nici *cu* ea."

Tyler, un muzician celibatar de douăzeci şi cinci de ani, spune că problema cea mai mare cu care par să se confrunte celibatarii, inclusiv el, este de a crede că o dată ce ai o relaţie totul va deveni perfect.

„Nu vreau să amân să-mi trăiesc viaţa", ne-a spus el cu sinceritate

în ochii lui albaştri. „Viaţa mea nu va începe o dată ce mă voi căsători; ea a început deja. Vreau să storc din fiecare zi tot ce se poate, nu să aştept ca lucrurile să fie perfecte. Vreau să mă bucur din plin de fiecare zi de viaţă."

Nu o relaţie este ceea ce face din noi fiinţe împlinite—numai Isus Hristos ne poate face astfel de fiinţe. Căsătoria nu trebuie să devină acea medalie de aur pe care ne-o dorim cu ardoare, şi care, credem noi, ne va da în sfârşit „mulţumirea". Trebuie să învăţăm să fim mulţumiţi acum, aşa cum suntem, în Hristos.

Este adevărat că dacă ajungem să ne căsătorim ne bucurăm mult, dar la fel de adevărat este că avem un motiv bine întemeiat să fim fericiţi şi mulţumiţi indiferent ce perioadă a vieţii traversăm—şi motivul acesta este ceea ce a făcut Isus Hristos pentru noi. Adevărata mulţumire nu poate fi găsită decât într-o relaţie de dragoste cu Domnul. Nicăieri altundeva nu putem găsi o astfel de mulţumire, nici măcar într-o poveste de dragoste. Celibatul ne poate învăţa să ajungem la această mulţumire. Într-o astfel de perioadă putem învăţa ce înseamnă să ai pace şi bucurie în Hristos, indiferent care sunt circumstanţele prin care treci. Şi într-o societate în care oamenii îşi doresc tot timpul ceva mai mult, „Evlavia însoţită de mulţumire este un mare câştig" (1 Timotei 6:6).

Găsind puterea de a trăi ca şi celibatar

Cu câtva timp în urmă, Elisabeth Elliot a făcut o afirmaţie profundă: „Celibatul este un stagiu necesar pentru viitorii lideri."[2]

Au existat în celibatul meu momente când mă simţeam complet singură—departe de prieteni şi de familie, departe de Eric, departe de oricine mă cunoştea—şi aceste cuvinte simple mi-au dat o perspectivă asupra scopului pentru care eram singură. Dumnezeu folosea singurătatea ca să mă înveţe să depind în totalitate de El. În oameni nu mă mai puteam încrede. Nu aveam altă alegere decât să-mi găsesc curajul şi speranţa în El. Dependenţa aceasta totală de Domnul mă pregătea să devin mai folositoare pentru împărăţia Lui. Dobândeam tăria lăuntrică de care aveam nevoie pentru a deveni un lider de care El să se poată folosi.

Un lider adevărat trebuie să aibă suficient curaj să stea singur, chiar când mulţimea vrea ca el să apuce calea mai uşoară spre casă. Siguranţa unui lider adevărat nu depinde de tovărăşia lui cu alte persoane, ci numai de încrederea lui în Dumnezeu. Celibatul poate da acest curaj şi această încredere pe care orice lider care vrea să fie eficient în ceea ce face trebuie să le aibă.

Descoperind braţul blând al dragostei Lui

Cu mulţi ani în urmă, Amy Grant cânta într-una din melodiile ei, „Îmi plac zilele când sunt singură... pentru că ele mă apropie de Tine".[3]

Ani mai târziu, când mă simţeam singură, ecoul acelor versuri îmi revenea în amintire. Putem lăsa ca durerea lăuntrică să ne conducă în braţele Lui deschise, sau putem încerca să ducem de unii singuri această durere.

În unul din anii în care era student la colegiu, Eric a fost nevoit să suspende cursurile pentru un semestru. A urmat pentru el o perioadă în care s-a simţit foarte singur. La şcoală avea un program încărcat, care includea sport, studiu şi multe activităţi sociale. Acolo era înconjurat tot timpul de prieteni. Acum însă, întors acasă, cu un program lejer, în timp ce toţi prietenii lui erau la şcoală iar cei din familie îşi vedeau fiecare de viaţa lor, simţea o mare durere lăuntrică pe care n-o mai cunoscuse până atunci. Într-o zi s-a plecat pe genunchi, plângând pe marginea canapelei. Singurătatea devenise prea greu de suportat. În timp ce striga către Domnul, simţea cum îl învăluia o pace extraordinară. Era ca şi cum Însuşi Isus ar fi îngenunchiat lângă el, cuprinzându-l blând pe după umeri şi şoptindu-i cuvinte de dragoste şi mângâiere.

În după-amiaza aceea, Eric s-a aşezat la pian şi a compus melodia, iar apoi şi versurile unuia din cântecele noastre favorite:

Sunt ca un cerb, iar Tu eşti ca un râu.
  Alerg la Tine, cum aleargă un fiu la Tatăl lui.
Mă simţeam atât de singur, ca un fluture de noapte fără lumină,
  Dar Tu te-ai aprins, şi am venit la Tine,
Unde voi rămâne pentru totdeauna.

Mă simţeam atât de singur, ca o corabie pe uscat,
Dar Tu mi-ai dat apă,
M-ai luat de mână şi mi-ai spus,
„Aceasta este pentru totdeauna".

Nu voi mai fi niciodată singur,
Cu Tine nu voi mai fi niciodată singur.
Simt că ai venit în viaţa mea ca să rămâi,
Cu Tine nu voi mai fi niciodată singur.

Este atât de încurajator să ştim că, deşi s-ar putea să cântăm solo în viaţă, nu vom fi niciodată singuri! Celibatul este o oportunitate de a lăsa ca braţele blânde ale lui Hristos să ne cuprindă inimile şi să descoperim cât de mult ne iubeşte.

2. Celibatul poate fi şi un timp afectat dezvoltării profesionale.

Descoperirea şi dezvoltarea talentelor şi a deprinderilor necesare în viaţă

Dumnezeu ne-a creat pe fiecare cu daruri, abilităţi şi înclinaţii speciale. El are un plan pentru viaţa fiecăruia dintre noi. Celibatul este un timp în care avem ocazia să-L căutăm cu o inimă neîmpărţită şi fără a fi distraşi de la aceasta de alte activităţi. Adesea când în viaţa noastră apare o relaţie, ceea ce ne diferenţiază ca indivizi de ceilalţi se estompează şi identitatea noastră ajunge să îmbrace haina personalităţii celuilalt. Celibatul este o oportunitate de a descoperi cine ne-a creat Dumnezeu să fim şi la ce ne-a chemat El în viaţa aceasta.

Înainte să înceapă relaţia mea cu Eric, mi se ofereau foarte multe oportunităţi de a sluji tinerelor creştine. Ca persoană necăsătorită, aveam şi timp şi energie să mă concentrez asupra acelei lucrări. Îmi plăcea foarte mult să petrec timp cu fetele de care mă ocupam. Ore întregi răspundeam la scrisori, le luam să servim prânzul împreună sau căutam să le încurajez discutând cu ele la telefon. În perioada

aceea am înțeles că Domnul îmi arăta că lucrarea pe care o făceam era una dintre modalitățile de slujire pentru care mă crease. Dacă aș fi avut o relație, fiind preocupată în întregine doar de persoana cu care aveam să mă căsătoresc, mai mult ca sigur că n-aș fi avut timpul și energia necesare să descopăr sau să urmez chemarea aceea din viața mea. Cunoștințele și abilitățile pe care mi le-am dezvoltat în perioada aceea m-au ajutat să mă pregătesc pentru lucrarea la care Dumnezeu avea să ne cheme mai târziu pe Eric și pe mine, ca echipă.

Ann, despre care am scris în capitolul 8, folosește această perioadă a celibatului pentru a-și perfecționa talentul pe care i l-a dat Dumnezeu. A făcut progrese semnificative în domenii ca muzica, scrisul și vorbitul în public.

„Dacă aș avea o relație", mi-a spus ea, „probabil n-aș putea acorda acestor lucruri timpul și atenția necesare pentru a ajunge abilități prin care să pot fi de folos altora. Apreciez șansa pe care o am de a mă putea concentra asupra dezvoltării acestor abilități."

Una din prietenele mele cele mai apropiate este Molly, o blondă debordantă, atractivă și cu un mare simț al umorului. La cei douăzeci și unu de ani câți are, folosește această perioadă de celibat din viața ei pentru a-și lărgi orizontul făcând lucruri pe care și-a dorit dintotdeauna să le poată face. În timpul săptămânii, lucrează pentru o corporație ca asistent administrativ. În timpul liber, studiază canto și-și dezvoltă abilitățile de muzician. De asemenea, își face timp să fie de folos altora.

„S-ar putea ca niciodată în viață să nu mai fiu atât de liberă cât sunt acum", spune ea, „așa că vreau să folosesc timpul acesta pentru a fi o binecuvântare pentru alții cât mai mult posibil".

Molly a urmat un curs de consiliere la centrul de sarcini nedorite din orașul ei, iar acum lucrează ca voluntar, oferind consiliere clientelor centrului.

Kyle, un băiat necăsătorit de douăzeci și doi de ani din Noua Zeelandă, folosește acest timp din viața lui pentru a cunoaște lucrarea de misiune, făcând pentru aceasta călătorii misionare de scurtă durată. Până acum a călătorit în mai multe țări pentru a sluji oamenilor în nevoie și a împărtăși Evanghelia. Experiența aceasta i-a schimbat

viața, i-a lărgit orizontul, l-a apropiat mai mult de Domnul și l-a ajutat să descopere domeniile din viața lui în care este talentat. Acum învață să-și folosească darurile pentru slava lui Dumnezeu.

Care sunt dorințele inimii tale? Să te pregătești ca muzician ori ca atlet? Să urmezi o facultate? Să străbați țara cu rucsacul în spate? Să mergi în misiune? Sau poate pur și simplu vrei să petreci o perioadă acasă ajutându-ți familia și comunitatea într-un mod practic. Celibatul îți poate oferi ocazia perfectă pentru a dezvolta abilități de care ai nevoie în viață și a descoperi cum să-ți folosești darurile pentru Domnul.

Înapoi la lucrurile elementare

Înainte să-l cunosc pe Eric, a trebuit să trec printr-o perioadă de pregătire practică pentru viața de căsnicie. Oricât de absurd ar părea, la vârsta la care eram nu știam să fac un buget, să plătesc facturi și nici chiar să gătesc o mâncare adevărată, pentru care să nu apelez la tot felul de conserve. Fusesem până atunci prea preocupată de viața mea socială și de școală, ca să mai acord atenție unor sarcini care nu-mi afectau în mod semnificativ viața la vremea aceea. Acum, *înainte* de a aduce un bărbat în viața mea, Dumnezeu voia să mă pregătească în câteva din domeniile elementare ale vieții în care cam rămăsesem în urmă. Vreme de aproximativ un an, interesul meu principal a fost orientat înspre pregătirea practică în ce privește lucru-rile de bază ale vieții. Și, crede-mă, Eric apreciază acum în mod deosebit faptul că am învățat toate acele lucruri!

Să fii căsătorit în lumea de azi necesită muncă de echipă. Dacă credem cumva că vom putea lăsa în seama partenerului nostru toată munca de pe lângă casă, vom avea probleme.

Cunosc mulți tineri ale căror mame au gătit zi de zi pentru ei, le-au făcut paturile și le-au spălat hainele până în ziua în care au plecat de acasă. Tinerii aceștia n-au învățat nici măcar lucrurile elementare care țin de întreținerea unei case. De obicei, viața acestor oameni urmează unul din două scenarii posibile. Potrivit primului, devin burlaci și ajung să locuiască în niște case pe care cei de la Sanepid trebuie să le pună sub carantină. Potrivit celui de-al doilea, ajung să se căsătorească

şi îşi aduc soţiile în pragul disperării prin aceea că lasă peste tot în urma lor un şir de ciorapi murdari, vase nespălate, haine împrăştiate, aşteptând ca ele „să facă curăţenie". Inutil să mai spun, prima variantă nu face câtuşi de puţin atractivă burlăcia, în vreme ce a doua dă naştere la conflicte dintre cele mai colorate între soţ şi soţie!

Băieţi, acceptaţi un mic sfat şi folosiţi aceşti ani ai celibatului ca să vă pregătiţi pentru a întreţine o casă. Femeia cu care vă veţi căsători vă va aprecia pentru asta şi veţi reduce semnificativ prilejurile de „ciondăneli" care pot apărea în orice viaţă de căsnicie.

În casa noastră, de obicei Eric, nobilul meu cavaler, este cel care curăţă baia (un lucru care mie nu-mi place deloc să-l fac). Ori de câte ori freacă toaleta, întotdeauna din proprie iniţiativă şi fără să se plângă, îmi reamintesc încă o dată cât sunt de binecuvântată să am un bărbat ca el. Ceea ce face el poate să nu pară prea romantic, însă pentru mine este foarte romantic! Eric îşi manifestă dragostea pentru mine atunci când se dăruie pe sine făcând aceste lucruri elementare, care ţin de viaţa de zi cu zi.

Sfatul acesta nu este doar pentru băieţi. Este pentru oricine. Scopul meu este să-l ajut pe Eric în viaţa de zi cu zi, aşa cum şi el mă ajută pe mine. În timp ce el curăţă baia, eu spăl hainele, care este unul din lucrurile care lui nu-i place deloc să le facă. Pentru munca aceasta în echipă, atât bărbaţii cât şi femeile se pot pregăti cu mult înainte de căsătorie.

Numai *tu* ştii care este domeniul practic din viaţa *ta* unde mai este de lucru. Poate că ceea ce trebuie să înveţi nu este să faci treburile uzuale dintr-o gospodărie, ci cum să faci un buget şi să păstrezi o evidenţă a cheltuielilor. Poate că trebuie să înveţi să faci cumpărături sau să găteşti. Roagă-te ca Dumnezeu să-ţi dea disciplina necesară pentru a învăţa aceste lucruri deosebit de importante într-o căsnicie. Poate să nu pară foarte romantic, însă sunt puţine căi mai practice decât acestea pentru a-ţi arăta sprijinul şi dragostea faţă de partenerul de viaţă. Pe lângă asta, gândeşte-te numai ce cină cu lumânări mai poate fi aceea când în jurul celor doi protagonişti este plin de ciorapi cu un anume miros şi de vase nespălate!

Căsătoria este pentru oricine

„Dar de ce să-mi bat capul cu toată pregătirea asta pentru căsătorie, dacă Dumnezeu, pentru că aşa vrea El, a hotărât să rămân burlac toată viaţa?", m-a întrebat Ethan, un celibatar frustrat din Michigan, fără vreo perspectivă de a se căsători în viitorul imediat.

Cei mai mulţi dintre noi însă ajungem să ne căsătorim. Aşa că avem toate motivele să ne pregătim cum trebuie pentru căsnicie. Însă chiar dacă Dumnezeu a hotărât că vom rămâne celibatari toată viaţa, într-o zi tot vom fi protagoniştii unei căsătorii. Când Hristos, Mirele nostru iubit, va apărea în gloria Sa, va veni după Mireasa Lui, Biserica. Cerul va fi atunci locul celei mai mari nunţi care va fi avut loc vreodată în univers, o nuntă la care toţi credincioşii vor fi Mireasa lui Hristos. Căsătoria de-aici de pe pământ dintre un bărbat şi o femeie este ca o întrezărire a acestei căsătorii finale. Indiferent dacă în viaţa pământească ajungem să ne căsătorim sau nu, cu toţii ne putem pregăti să fim gata pentru adevăratul nostru Mire. (Da, băieţi, aceasta e valabil şi pentru voi! Dacă vi se pare bizar că în cer veţi fi „mireasa" lui Hristos, fiţi liniştiţi, acolo nu vi se va mai părea aşa!)

Numărătoarea inversă

Una dintre cele mai bune lecţii cu privire la pregătirea pentru Mirele nostru iubit am învăţat-o înainte de nuntă. Timpul rămas până la nuntă părea să nu se mai sfârşească, iar dorinţa noastră de a ajunge să fim în sfârşit împreună era tot mai mare. Cu vreo două luni înainte de nuntă, mai mult în glumă, totuşi, decât în serios, ne gândeam să fugim pe ascuns ca să terminăm odată cu toată aşteptarea aceea chinuitoare.

Totuşi, ştiam amândoi că merita să aşteptăm până la timpul potrivit. În plus, îmi trebuise mult timp până să-mi găsesc rochia de mireasă perfectă! Nu voiam să pierd marea zi în care aveam să strălucesc!

Aşa că am ales să aşteptăm. Eric preda în Michigan, în timp ce eu, în Colorado, făceam muncă de secretariat şi planificam nunta. În acele câteva luni, factura de telefon ne-a venit supraîncărcată! Îl sunam tot timpul să-i reamintesc să facă rezervări la hotel, să invite rudele la nuntă şi să-şi ia măsurile pentru un smoching. Ca un adevărat burlac, a aşteptat până în ultima zi să rezolve toate aceste lucruri, dar le-a

rezolvat totuşi, din fericire. A venit şi săptămâna de dinaintea nunţii. Cu două zile înainte să ia avionul spre Colorado unde avea să fie nunta, Eric a avut de ţinut un curs de drept constituţional. Cred că nu e nevoie să-ţi mai spun, mintea lui era la orice numai la ceea ce trebuia să predea nu!

„Singurul lucru la care mă puteam gândi era Leslie, Leslie şi iar Leslie!", îşi amintea el mai târziu. „Vocabularul meu se redusese la un singur cuvânt: Leslie! Nu puteam preda. Nu puteam purta o conversaţie normală cu cineva. Nici măcar nu mă mai puteam ruga!"

În ultima zi de predare, Eric a inventat un joc pentru studenţii săi, pentru că oricum mintea nu prea îl mai ajuta la predare. Ghiceşte cineva care a fost denumirea jocului? Aşa e: L-e-s-l-i-e! Care alta ar fi putut fi? În caz că te întrebi, jocul respectiv nu avea nimic de-a face cu dreptul constituţional.

Vreme de patru ore i-a obligat pe săracii studenţi să joace „L-e-s-l-i-e". Probabil că au dat buzna pe uşă afară când, în sfârşit, cursul s-a terminat, convinşi că profesorul lor bolnav de dragoste păţise ceva. Lui Eric însă nu i-a păsat. Era atât de entuziasmat că se căsătorea, încât nimic altceva nu mai conta.

În Colorado, eu mă simţeam la fel. Emoţia care mă cuprindea gândindu-mă cum, îmbrăcată mireasă, aveam să păşesc printre băncile din biserică, era nimic în comparaţie cu dorinţa arzătoare pe care o aveam să devin în sfârşit Doamna Ludy, să fiu pentru totdeauna cu bărbatul pe care-l iubeam.

Atunci ne-am dat amândoi seama de un adevăr profund. Tânjirea aceasta de a fi cu cel pe care-l iubim este foarte asemănătoare cu tânjirea pe care cu toţii ar trebui să o avem de a fi cu Domnul nostru, Mirele nostru scump, toată veşnicia.

Desiderio Domini

Aproape toate nestematele lui Dumnezeu sunt lacrimi cristalizate.[4]

CHARLES COWMAN

Există o poveste veche, transmisă de la o generaţie de creştini la alta, despre apostolul Petru, aflat în ultimii ani ai vieţii. Se spune despre Petru că plângea ori de câte ori auzea un cocoş cântând. Desigur, dacă cunoaştem istorisirea biblică, înţelegem de ce. Se mai spune însă, tot despre el, că mai plângea adesea fără să se cunoască motivul. În cele din urmă, un sfânt mai tânăr şi-a făcut curaj să-l întrebe pe bătrânul apostol de ce plângea.

„Petre, de ce plângi atât de des?", l-a întrebat prudent tânărul.

Petru s-a întors către tânăr şi, cu un dor arzător în privire, i-a răspuns blând, „Desiderio Domini".

Tradus din limba latină, „Desiderio Domini" înseamnă „Tânjesc să fiu cu Domnul meu".

Timpul lui Petru printre oameni se apropia de sfârşit. Acum era pregătit pentru cer, cu dorinţa, care devenea tot mai puternică cu fiecare zi ce trecea, de a alerga în braţele iubitoare ale celui mai bun prieten al lui şi Mântuitor, Isus Hristos.

Crescând în biserică, atât Eric cât şi eu ne gândeam la „zilele de pe urmă" de dinaintea revenirii lui Hristos ca la o vreme de mare teamă şi tulburare pentru creştini. Pe măsură însă ce treceau anii, începeam să înţelegem că zilele de pe urmă vor fi doar numărătoarea inversă la sfârşitul cărei se va da semnalul de începere a marii sărbători din cer. Zilele acelea vor fi un timp de mare aşteptare! Noi, ca mireasă a lui Hristos, ar trebui să fim cuprinşi cu totul nu de teamă, ci de bucurie, ştiind că în curând vom fi cu El pentru totdeauna şi că toate dorurile noastre se vor împlini.

Indiferent că suntem celibatari sau căsătoriţi pe acest pământ, dorul inimii noastre şi dragostea noastră cea mai aprinsă ar trebui să fie pentru Cel care a dat totul pentru noi, care acum ne pregăteşte un loc în cer şi care se va întoarce în curând după noi, mireasa Lui.

Un pas mai departe

Retrage-te într-un loc liniştit. Ia-ţi cu tine Biblia, o foaie de hârtie şi ceva de scris. Deschide la Evanghelia după Ioan şi citeşte versetele

1-8 din capitolul 12. În pasajul acesta se relatează despre cineva care a ştiut ce să facă cu anii de celibat pe care îi trăia, aducând prin fapta sa binecuvântare inimii lui Dumnezeu. După ce citeşti această istorisire mişcătoare, scrie-I câteva rânduri lui Isus în care să-I arăţi dragostea ta şi revarsă din parfumul închinării inimii tale. Spune-I cât de multă nevoie ai ca El să-ţi astâmpere dorul din inimă după un iubit.

Leslie

ȚINTIND CĂTRE UN STANDARD MAI ÎNALT

oare chiar există cavaleri nobili și fecioare curate?

Era înalt, musculos şi incredibil de arătos. Părul lui blond arăta de parcă s-ar fi jucat vântul prin el şi-i completa perfect bronzul tenului. Ochii lui albaştri strălucitori scânteiau tot timpul şi, ori de câte ori zâmbea, gropița din bărbie ieşea în evidență în cel mai adorabil mod posibil.

Era un gentleman perfect. Fermecător, deosebit de sensibil, curajos, dar şi tandru. Ori de câte ori vreo domnişoară trecea prin vreun necaz, părea s-o ştie intuitiv. Îşi lua în grabă jacheta de piele uzată şi pornea în acțiunea de salvare. Întotdeauna apărea exact la țanc. Odată chiar a salvat o frumoasă fată de la o viață de oprimare, înlăturându-i pe cei care o persecutau şi aducând-o apoi să trăiască mulți ani fericiți în casa lui, care casă era atât de strălucitoare şi de luxoasă încât cei mai mulți ziceau că e un adevărat palat. A, am uitat să menționez că era bogat?

Orice cititoare care tocmai a citit cu atenție descrierea acestui bărbat, are două întrebări importante care-i ard în inimă: *Cine este şi cum pot să-i aflu numărul de telefon?*

Ei bine, vă pot spune cine este, dar nu vă pot da numărul lui de telefon, pentru că, vedeți voi, un astfel de bărbat nu există!

„Mă gândeam eu că sună prea frumos ca să fie adevărat!", pot să le aud pe toate domnişoarele spunând nemulțumite.

Exact asta am spus şi eu acum câţiva ani. Toată viaţă am visat la „el". El era bărbatul ideal. Probabil de vină au fost supradozele de Barbie şi Cenuşăreasa pe care le-am luat în copilărie. Întotdeauna mi-am imaginat că băiatul cu care mă voi căsători va fi o combinaţie perfectă între Prinţul fermecat din Cenuşăreasa (sau între cel din Albă-ca-zăpada—cred că e vorba de unul şi acelaşi prinţ) şi Ken (ştii tu, din Ken şi Barbie).

În orice caz, standardele mele erau *puţin* prea înalte când mi-am făcut intrarea în lumea întâlnirilor. Eram întotdeauna în căutarea acestui bărbat al visurilor mele. Nu mă îndoiam că se va arăta curând şi că mă va duce la castelul său.

Era însă o problemă. Nu numai că nu exista absolut *nici un* băiat care să corespundă descrierii, însă băieţii din viaţa mea păreau să fie exact *opusul* a ceea ce căutam! Eu căutam un nobil cavaler în armură strălucitoare, dar tot ce vedeam în jurul meu nu era decât o adunătură de pretinşi Brad Pitt imaturi, vanitoşi, egoişti, cu hormonii inflamaţi şi cu carenţe mari la capitolul maniere.

Un prim semnal de alarmă l-am primit în urma unei experienţe pe care am avut-o la numai paisprezece ani. Într-o seară vorbeam la telefon cu unul dintre prietenii mei „bărbătoşi". După vreo oră de discutat subiecte absolut neinteresante, ca tema la mate, formaţii rock şi filme, nu mai aveam despre ce să discutăm. Pe atunci una din regulile nescrise ale celor de paisprezece ani era că în fiecare seară trebuia să vorbeşti la telefon cel puţin cinci ore. Mai erau de acoperit încă vreo două ore până să-mi fac norma, şi la fel stăteau lucrurile şi în cazul amicului meu. Să punem jos receptorul şi să ne facem temele nu intra nicidecum în discuţie. Ne-am tot gândit cum să rezolvăm problema. În cele din urmă, amicului meu i-a venit o idee genială.

„Ştiu!", a exclamat el entuziasmat. „Brandon e chiar acum acasă la Trevor. O să sun pe linia triplă şi n-o să le spun că ne asculţi. O să poţi auzi cum sună o conversaţie între băieţi, atunci când nu-s prezente fete!"

Cred că la cei paisprezece ani pe care-i aveam atunci ai cam fi avut motive să mă consideri tâmpită. În naivitatea mea, am crezut că ideea lui era grozavă, aşa că am aşteptat cu nerăbdare să înceapă conversaţia,

în timp ce el forma numerele a doi dintre prietenii săi. În câteva momente, cei trei se tachinau unul pe altul cu vocile lor de puberi, aşa cum numai adolescenţii ştiu să o facă. La început, discuţia lor despre ridicarea greutăţilor şi probele pentru selecţia în echipa de baschet m-au plictisit, apoi însă au trecut la un subiect care mi-a captat imediat atenţia: fetele!

Mi-am ţinut răsuflarea în timp ce aşteptam ca amicii mei să-şi dea pe faţă adevăratele sentimente faţă de fetele de care erau îndrăgostiţi în momentul acela. Cuvintele pe care le-am auzit însă *nu* au fost deloc cele pe care le aşteptam. Au început să spună, la modul cel mai grafic cu putinţă, ce le plăcea exact la corpurile fetelor din şcoală— şi multe dintre fetele despre care vorbeau îmi erau prietene. Vorbeau despre anatomia corpului femeiesc de parcă fetele n-ar fi fost nimic mai mult decât nişte bucăţi de carne bune de devorat. Am fost şocată! Limbajul pe care îl foloseau era atât de grafic, încât discuţia lor suna de parcă tocmai aş fi format numărul de apel pentru conversaţii porno 1-900! Am fost dezgustată!

Când în cele din urmă prietenul meu a încheiat discuţia cu amicii lui (conversaţiile dintre băieţi nu par să dureze cât durează cele dintre fete), m-a întrebat, „Ei ce zici?“

„*Aşa* vorbesc băieţii despre fete?“, am şoptit, nevenindu-mi încă să cred ce tocmai auzisem.

„Da. Dar ce e rău în asta?“, replică el cu un aer absolut nevinovat.

„Deci, băieţii le văd pe fete ca pe nişte *obiecte sexuale*?“, l-am întrebat cu o voce care sărise brusc cu o octavă mai sus.

„Păi... mda, cam... aşa“, a venit răspunsul lui, brutal de sincer.

Mi-am dat seama atunci pentru prima dată că nu-mi va fi uşor, cum crezusem tot timpul până atunci, să-l întâlnesc pe cavalerul în armură strălucitoare. Pe măsură ce creşteam, îmi devenea tot mai clar că dacă doream să am vreodată o relaţie de dragoste normală, trebuia să-mi cobor standardele cu privire la ceea ce doream la un băiat. Aşa că am trecut de la a visa la Făt-Frumos la a mă mulţumi cu oricine care nu părea să vadă în mine doar un obiect sexual.

Cu mult înainte de a atinge vârsta de douăzeci şi unu de ani, ajunsesem la o concluzie dureroasă: *Cei mai mulţi dintre băieţi nu*

sunt decât nişte profitori! Cuvintele acestea le-am spus de multe ori în public, şi de obicei îmi aduceau priviri mânioase din partea băieţilor prezenţi şi aplauze la scenă deschisă din partea fetelor.

În societatea noastră pervertită şi denaturată de astăzi, cei mai mulţi dintre băieţi sunt nişte *profitori*. Trist, dar adevărat.

Cei mai mulţi băieţi calcă pe urmele lui Donny Lucero, colegul de vestiar al lui Eric, în loc să aspire să devină cavaleri.

Spuneam mai înainte că la un moment dat în viaţă am luat decizia să-mi păstrez comoara purităţii, atât cea interioară cât şi cea exterioară, pentru viitorul meu soţ. A fost o alegere dificilă, care presupunea o schimbare radicală a stilului meu de viaţă. Mă străduiam permanent ca prin întreaga mea viaţă să-l cinstesc pe bărbatul cu care aveam să mă căsătoresc într-o zi, însă uneori lucrul acesta mi se părea inutil. Ce rost avea să-mi doresc să pot auzi într-o zi „cântecul mai dulce", să mă încred în Dumnezeu în ce privea dorinţa mea de a trăi o poveste frumoasă de dragoste, să-mi păstrez dragostea pentru viitorul meu partener, dacă nu exista nici un bărbat care să merite toate acestea?

Ştiu că întrebarea aceasta nu mi-am pus-o doar eu. Oriunde călătoresc, se pare că există tinere frumoase, cu o viaţă după voia lui Dumnezeu, care se întreabă dacă există cu adevărat pentru ele pe undeva vreun cavaler în armură strălucitoare. Dintre câţi băieţi cunosc, ele nu văd nici unul care să merite durerea şi sacrificiul aşteptării după „faţa frumoasă a dragostei". Pare să existe o criză mondială de bărbaţi „adevăraţi"!

Îmi amintesc o conversaţie pe care am avut-o cu o prietenă căsătorită de vreo cinci ani cu un bărbat creştin minunat. „Nu ştiu", i-am spus, „poate că standardele mele sunt prea înalte. Sunt foarte confuză. Băiatul cu care aş dori să mă căsătoresc ar trebui să îndeplinească multe condiţii şi să aibă multe calităţi, dar până acum n-am văzut nici măcar unul singur care să corespundă cerinţelor şi aspiraţiilor mele."

Sfatul prietenei mele din ziua aceea nu l-am uitat mulţi ani de zile. Ea mi-a reamintit promisiunea din Psalmul 37:4:

Domnul să-ţi fie desfătarea, şi El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima.

„Leslie, care sunt principalele calităţi pe care ţi le-ai dorit dintotdeauna la un bărbat?", m-a întrebat ea.

M-am gândit un moment, după care am înşirat toată lista cu acele calităţi pe care o ţineam ascunsă într-un colţ al minţii şi la care mai adăugam tot timpul câte ceva. „Păi, ca să numesc doar câteva, îmi doresc pe cineva care să mă trateze ca pe o prinţesă, care să fie sensibil, tandru, blând, curajos, integru, cinstit şi gata să mă ajute când ar fi nevoie." După care am râs eu însămi de ceea ce tocmai spusesem. „Cred că mi-l doresc pe Făt-Frumos", am mai zis încet.

„Nu chiar", a răspuns ea. „Gândeşte-te numai la toate aceste calităţi şi trăsături de caracter pe care le-ai enumerat. Cine crezi că este persoana care le-ar întruchipa în mod desăvârşit pe toate?"

„Păi... cine-ar putea fi?... Superman?", am încercat eu.

„Nu, Isus Hristos", a răspuns ea, cu ochii strălucindu-i. „Vezi tu, Leslie, dorinţa aceasta după un astfel de bărbat tu o ai încă de la o vârstă fragedă. Ea însă nu a fost ceva care s-a format oarecum de la sine în tine. Ţi-a fost pusă în inimă de Dumnezeu, pentru că El doreşte ca tu să cauţi un bărbat care să aibă caracterul lui Isus Hristos."

Uau! Ce adevăr! *Dumnezeu* pusese în mine dorinţa după un bărbat după inima Sa, deoarece exact un asemenea om dorea El să-mi aducă în viaţă! Nu că nu trebuia să mă mulţumesc cu nimic mai puţin decât cu un bărbat care nu ar fi comis niciodată nici o greşeală şi care ar fi fost absolut perfect din orice punct de vedere. Probabil aşteptările mele erau puţin prea nerealiste. Dar în nici un caz Dumnezeu nu S-ar fi bucurat să mă vadă în compania vreunuia dintre profitorii aceia care valorau zece bani duzina. El dorea să mă păstrez pentru un bărbat care ar fi avut natura şi caracterul Lui. Şi mai dorea să am încredere în El că, la vremea potrivită, îl va aduce în viaţa mea pe bărbatul acela special.

Şi ştii ce s-a întâmplat? La vremea hotărâtă de El, a făcut exact acest lucru. Eric este frumosul şi galantul meu cavaler în armură strălucitoare. Sunt atât de bucuroasă că nu m-am mulţumit cu ceva mai puţin.

Prea multe fete ajung disperate. Sunt flămânde după atenţie şi afecţiune, aşa că se mulţumesc cu băieţi care nu ştiu nici cele mai elementare lucruri despre cum trebuie să se poarte cu o fată. Sunt nerăbdătoare—nu au încredere că Dumnezeu ar putea avea ceva mai

bun pentru ele. Aşa că se compromit. Se dăruiesc unor băieţi care n-ar merita să li se arunce o a doua privire.

Băieţi cu un caracter ca al lui Hristos, care au învăţat să se comporte cu fetele cu demnitate şi respect, sunt cu adevărat rari. Adesea nici băieţii care frecventează biserica şi poartă brăţări cu WWJD? („What Would Jesus Do?") nu se ridică la înălţimea standardelor lui Hristos. Prea mulţi băieţi creştini iau ca model al comportamentului lor faţă de sexul opus felul în care trăiesc celebrităţile hollywoodiene cuceritoare de femei, şi nu exemplul lui Isus Hristos. Dacă însă o fată doreşte să devină o prinţesă pură, trebuie să aştepte cu răbdare după un cavaler cu un caracter asemănător celui al lui Hristos. Şi, cu toate că băieţii de acest fel sunt rari, Dumnezeu ridică totuşi bărbaţi după inima Lui. Şi după un asemenea bărbat merită să aştepţi!

Următoarea poveste de dragoste este despre o femeie după inima lui Dumnezeu care a ştiut exact ce fel de bărbat aşteaptă—şi care n-a vrut să-şi dăruie inima până ce n-a fost sigură că l-a găsit!

Un adevărat test al dragostei

În Gara Centrală din New York City, locotenentul John Blanchard se uită la ceasul mare. Era şase fără cinci. Inima îi bătea nebuneşte. Exact la ora şase avea să o întâlnească pe fata de care credea că este îndrăgostit, dar pe care nu o întâlnise niciodată. Iată ce se întâmplase.

În timpul celui de-al doilea război mondial, John parcursese un stagiu de pregătire pentru pilotaj în Florida şi, în timp ce se afla acolo, într-o zi, a mers la bibliotecă să consulte o carte. Răsfoind cartea, a observat că cineva făcuse notiţe pe margini. Citind observaţiile pătrunzătoare făcute cu un frumos scris de mână, şi-a zis, „Mi-ar place să cunosc persoana care a scris notele acestea, oricine ar fi; după observaţiile pe care le face, pare a fi atât de bună, de blândă şi de înţeleaptă".

S-a uitat la una din paginile de început ale cărţii şi a văzut pe ea un nume: Hollis Maynell, New York City. A decis să încerce să o găsească. Cu ajutorul cărţii de telefoane a oraşului New York, a găsit adresa ei şi i-a scris o scrisoare. A doua zi după ce i-a scris, a fost îmbarcat pentru a merge pe front.

Surprinzător, Hollis i-a răspuns la scrisoare. Curând cei doi au început un schimb regulat de scrisori, care avea să se întindă pe toată perioada războiului. „Scrisorile ei erau asemănătoare notițelor pe care le făcuse pe marginile acelei cărți", avea să-și amintească John mai târziu. „Prin ceea ce-mi scria, Hollis mă mângâia și mă ajuta nespus de mult."

Într-una din scrisori, John îi mărturisea că fusese îngrozit de moarte când într-o noapte au zburat pe deasupra Germaniei. Hollis l-a încurajat, răspunzându-i, „Toți bărbații curajoși au momente în care le e frică. Data viitoare când îți va fi frică, spune următoarele cuvinte, ‚Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine.'"

Pe măsură ce schimbau scrisori, John simțea seama că începuse să se îndrăgostească de Hollis. Într-o zi i-a scris, „Te rog să-mi trimiți o fotografie de-a ta", dar ea i-a răspuns, „Nu, nu-ți trimit. Relațiile nu se zidesc pe felul cum arată oamenii".

El însă se simțea tot mai atras de ea și dorea să o cunoască personal. În cele din urmă a sosit și ziua când urma să revină în țară într-o permisie. I-a scris lui Hollis că se va întoarce acasă și că ar dori să ia prânzul cu ea. Au convenit să se întâlnească în Gara Centrală din New York, la ora șase după-amiaza, lângă ceasul cel mare. „Mă vei recunoaște după trandafirul roșu pe care îl voi purta", i-a scris ea.

În cele din urmă, a sosit și marea zi. John aștepta emoționat să o cunoască în sfârșit pe fata pe care credea că o iubea. Iată cum relatează John prima lui întâlnire cu Hollis Maynell:

O tânără venea spre mine; avea o față plăcută, cu o linie ușor alungită. Părul blond îi cădea în bucle peste urechile delicate. Ochii îi erau albaștri ca cerul de mai. Buzele și bărbia ei exprimau o fermitate blândă și, în costumul verde pal, arăta ca primăvara care s-ar fi trezit la viață!

Emoționat, am făcut câțiva pași înspre ea, uitând cu desăvârșire că domnișoara pe care o așteptam trebuia să poarte un trandafir roșu, ceea ce tânăra care-mi furase privirea *nu* avea. Văzând că îi stăteam oarecum în cale, domnișoara s-a oprit

preţ de câteva clipe. Un zâmbet uşor, provocator, îi apăru pe buze.

„Îmi dai voie, soldat?", întrebă ea timid. Am mai făcut un pas spre ea. Şi atunci am văzut-o... pe Hollis Maynell cu trandafirul roşu prins la rever, exact în spatele fetei în verde. Inima parcă mi s-a oprit în loc. Doamna cu trandafirul roşu era o femeie plinuţă, trecută bine de patruzeci de ani. Părul în bună parte cărunt îi era strâns sub o pălărie cam uzată. Gleznele-i destul de groase erau vârâte în nişte pantofi cu tocuri joase. Fata în costum verde se îndepărta repede. Trebuia să aleg. Să o urmez pe frumoasa care tocmai îmi vorbise, sau să rămân şi să o cunosc pe femeia aceea deloc atractivă care ştiam acum că era Hollis Maynell?

Am decis fără să ezit. M-am întors spre femeie şi i-am zâmbit. Începând însă să-i vorbesc, mă simţeam sufocat de o dezamăgire amară. „Trebuie să fiţi domnişoara Maynell", am zis, întinzându-i mâna. „Sunt foarte bucuros că aţi acceptat să ne întâlnim. Vă invit să luăm prânzul împreună."

Pe faţa femeii apăru atunci un zâmbet larg. „Nu ştiu ce vrei să spui, tinere", răspunse ea, „dar cred că ai văzut-o pe domnişoara aceea în costum verde, care tocmai a trecut, nu? Am întâlnit-o în tren. Ea m-a rugat să port trandafirul ăsta la rever. Mi-a spus că dacă mă vei invita să luăm prânzul împreună, să-ţi spun că te aşteaptă la restaurantul acela mare de peste drum. Spunea că e un fel de test."[1]

Doreşte-ţi aurul

Uimitoarea şi *romantica* poveste a lui John Blanchard şi Hollis Maynell este exemplul extraordinar al unei tinere care a fost dispusă să aştepte un bărbat integru—ca şi al unui bărbat care a fost răsplătit pentru că nu şi-a urmat dorinţele carnale, ci a răspuns potrivit caracterului lui Hristos.

Morala acestei istorisirii este următoarea: Fetelor, dacă veţi aştepta cu răbdare şi încredere ca Dumnezeu să aducă în viaţa voastră un

bărbat cu un caracter ca al lui Hristos, nu veţi fi dezamăgite. Iar voi, băieţi, învăţaţi să le trataţi pe femei cum le trata Gentlemanul Perfect, Isus Hristos. Dacă veţi face aşa, nu numai că nu veţi mai fi nişte „profitori", dar veţi fi şi vrednici de o frumoasă prinţesă pură, care se va fi păstrat pentru voi.

Aş mai putea adăuga aici că opinia aceasta potrivit căreia cei mai mulţi dintre băieţi sunt profitori are şi un revers. Cele mai multe fete din ziua de azi sunt orice numai prinţese pure nu. Când Eric era la colegiu, ceea ce vedea îl împingea adesea spre constatarea că n-ar mai fi rămas pe această planetă nici o fată care să se păstreze pură din punct de vedere fizic, ca să mai spunem nimic de latura sentimentală, pentru viitorii lor soţi. Singura excepţie era sora lui mai mare, Krissy. Era oarecum obligat să creadă că dacă Dumnezeu avea pe cineva ca şi Krissy pusă deoparte pentru un bărbat, atunci undeva în lume Dumnezeu modela şi pentru el o femeie la fel de pură cum era sora lui.

Adesea în relaţiile cu bărbaţii, femeile pot ajunge să manipuleze, să flirteze şi să fie preocupate în primul rând de propria persoană. Ele se pot juca cu inima unui bărbat şi adesea se folosesc de perla nepreţuită a purităţii lor pentru a obţine plăceri trecătoare. Dacă femeilor cu un caracter după inima lui Dumnezeu le este greu să creadă că ar exista undeva un cavaler cu un carater ca al lui Hristos, şi bărbaţilor integri le e la fel de greu să se încreadă în Dumnezeu că le va aduce în viaţă o prinţesă pură, cu un caracter ca al lui Hristos.

Pentru a trăi o poveste de dragoste scrisă de Dumnezeu, standardele noastre cu privire la ce anume urmărim într-o relaţie nu trebuie să fie determinate de cultura în care trăim. Acestea, în mod categoric, trebuie să fie mai înalte decât cele ale lumii. Nu că am putea ajunge perfecţi sau că relaţiile pe care le-am avea ar putea fi perfecte, însă trebuie să ţintim cât mai sus—să ne dorim ca atitudinea pe care o avem faţă de persoanele de sex opus să fie determinată de natura şi caracterul lui Hristos din viaţa noastră.

Mulţi creştini nici nu cred că aceasta ar fi posibil. Standardele lor ajung la un nivel periculos de scăzut. Probabil lui Dumnezeu I se frânge inima când, ştiind ce lucruri frumoase ne-a pregătit, vede cum, în nebunia noastră, le dăm cu piciorul.

Citeam recent despre un pastor de tineret care a consiliat o tânără nefericită din cauza relației pe care o avea cu un băiat. Tânăra era îndrăgostită nebunește de băiat. Se întâlneau de câteva săptămâni, și deja tânărul și începuse să facă presiuni asupra ei să întrețină relații sexuale cu el și să-și compromită standardele.

„Ce să fac?", l-a întrebat ea pe pastor. „Îl iubesc atât de mult și nu vreau să-l pierd."

Sfatul pastorului de tineret m-a șocat. El i-a spus fetei ca, pur și simplu, să fie fermă cu tânărul și să-i spună că, dacă dorea ca relația lor să continue, trebuia să înceteze cu presiunile, pentru că ea, oricum, nu putea fi forțată să-și compromită standardele de puritate.

„A fost nevoie de ceva timp până când mesajul acesta i-a intrat bine în cap tânărului", își amintea cu mândrie pastorul de tineret, „însă, în cele din urmă, a înțeles că prietena lui era fermă și i-a respectat decizia. Începând din momentul acela s-au putut bucura de relația lor de dragoste, o relație corectă, sănătoasă, fără ca ea să fie forțată să-și piardă virginitatea."

Dacă tânăra aceea ar fi venit la mine să-mi ceară sfatul, răspunsul meu ar fi fost unul puțin diferit: „Draga mea, unui astfel de specimen căruia numai la sex îi stă capul, dă-i un șut undeva de să se tot ducă. Dumnezeu are pe cineva mai bun pentru tine decât profitorul ăsta!"

Țelul nostru, ca ucenici ai lui Hristos, ar trebui să fie acela de a ne modela caracterul după exemplul Său, incluzând aici și modul în care ne relaționăm la persoanele de sex opus, și să așteptăm ca în viața noastră să apară o persoană care, prin modul în care ni se relaționează, să exprime natura și caracterul lui Hristos.

Un asemenea țel poate părea nerealist în lumea de azi. El *este* însă nerealist numai dacă nu ne sprijinim pe Autorul adevăratei povești de dragoste. Cu ajutorul Lui însă vom obține ceva mult *mai bun* decât ceea ce ne oferă cultura noastră. În timp ce societatea noastră se laudă cu o perspectivă deformată și pervertită asupra dragostei adevărate, noi să ne încredem în El îndeajuns pentru a cânta „un cântec mai dulce".

Dumnezeu râde de imposibilități. Indiferent cât de îndrăzneț ar fi visul, cât de uriașă cererea, cât de mare speranța, ori cât de imposibilă, din punct de vedere statistic, sarcina, El poate aduce rezolvarea—și infinit mai mult. Fie să vedem cât de mare este Dumnezeul nostru!

EFESENI 3:20 (TRADUCERE PARAFRAZATĂ)

Când ni se năruiesc speranțele, acestea trec de fapt printr-o purificare. Nu există nici un lucru nobil la care mintea umană să fi sperat sau la care să fi visat și care să nu se împlinească. Unul din cele mai solicitante lucruri din viață este de a aștepta ca Dumnezeu să vină cu izbăvirea Lui. „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele." Rămâneți statornici spiritual.[2]

OSWALD CHAMBERS

Un pas mai departe

Ca și creștini, este bine ca din când în când să ne reamintim pentru ce trăim. Este bine să ne reamintim că noi țintim înspre ceva mai înalt decât poate să ne ofere lumea aceasta. Și este bine să reflectăm la ce este acest ceva! Deschide-ți Biblia la ultima carte, Apocalipsa. Acolo deschide la capitolul 21 și citește până la sfârșitul Bibliei. În urma lecturii acestui scurt pasaj din Cuvântul lui Dumnezeu, vei descoperi un crâmpei din imaginea cerului pe care nu-l vei uita niciodată.

patru

ÎNDULCIND POVESTEA DE DRAGOSTE

Eric

CASĂ, DULCE CASĂ

testul suprem al dragostei adevărate

Când aveam doisprezece ani, erai considerat *destul* de tare dacă puteai zice „chiuche“ repede de cinci ori la rând, fără pauză. Erai *chiar* tare dacă-ţi puţeau pantofii din cauză că nu purtai niciodată ciorapi. Şi erai tare *de numa'* dacă aveai o pereche de pantaloni scurţi de catifea.

Pe vremea aceea, pantalonii scurţi erau scurţi de-a binelea. Pantalonii scurţi de catifea se mulau pe partea dorsală ca o plasă de nylon pe un grapefruit şi păreau să fie poate cu vreun centimetru mai lungi decât un slip de baie. Cât timp au fost la modă, respectivii pantaloni făceau realmente furori. După ce le-a trecut însă moda, n-ai fi vrut să fii găsit mort într-o pereche de astfel de pantaloni!

Până încă n-am împlinit treisprezece ani, mi-am donat mult iubiţii pantalonaşi de catifea unei organizaţii de binefacere şi învăţam să-mi fac plimbarea sub clar de lună în pantaloni din foaie de cort. S-a întâmplat chiar în perioada aceea, în anii de vârf ai pubertăţii mele, că tatăl meu a intrat într-un butic şi a ieşit de-acolo cu o pereche absolut ieftină de pantaloni scurţi de catifea, de un albastru fluorescent, total demodaţi.

„Ei, ce zici?", m-a întrebat el, defilând, mândru de „marea lui descoperire", prin mijlocul camerei de zi, ale cărei ferestre aveau jaluzelele ridicate.

„De unde i-ai luat?", am strigat îngrozit, coborând repede jaluzelele, înainte ca vreun vecin să apuce să vadă inedita paradă de modă.

„Am dat pe chestia asta trei dolari!", a spus tatăl meu, vizibil mulțumit de achiziția lui și făcând o piruetă în fața oglinzii să vadă cum îi arată partea din spate, bine strânsă în pantalonii cu pricina.

„Picioarele de tată" sunt o priveliște pe care cred că orice tânăr ar trebui să o vadă măcar o dată în viață. Dacă nu din considerente academice, atunci măcar pentru a-și face o idee despre cam cum arată lucrurile în afara Hollywoodului. Te avertizez însă—puneți ochelarii de soare! „Picioarele de tată" văd lumina soarelui aproximativ o dată la fiecare zece ani.

Așa că tata era în mijlocul camerei noastre de zi. Lumina era stinsă, dar n-ai fi zis asta, deoarece pantalonii scurți fluorescenți ai tatălui meu, la care se adăugau picioare lui albe „de tată", dădeau lumină din belșug.

Ai observat că tații nu au habar nici cum să-și poarte ciorapii? La treisprezece ani, am început să port ciorapi din nou, însă aceștia erau întotdeauna o grămadă de cute în dreptul gleznei. Tații, dintr-un motiv care-mi scapă, nu învață niciodată că ciorapii sunt făcuți pentru a sta adunați în jurul gleznei. Tatăl meu nu numai că era bine presat înăuntrul celei mai demodate și nașpa perechi de pantaloni scurți fluorescenți, cu picioarele lui „de tată" strălucind ca soarele ce apare pe boltă după zece ani de captivitate, însă mai avea și ciorapii ridicați și întinși bine până la genunchi. Și tocmai când ți-ai fi spus că mai rău nu putea fi... ciorapii cu pricina erau negri!

Au trecut câteva săptămâni înainte de a vedea din nou „ținuta din țara proștilor". De data aceasta însă lucrurile nu se mai petreceau în spațiul privat al camerei de zi a familiei Ludy. Tata a scos-o la lumină tocmai în mijlocul vacanței noastre familiale, înaintea ochilor unei mulțimi nenumărate, când familia Ludy ieșea pe plajă să construiască un castel de nisip.

„Hei, dar asta merită o poză!", a exclamat mama entuziasmată, în

mână cu nelipsitul ei Polaroid. „OK, hai să ne adunăm cu toții." Atunci s-a produs descoperirea. „Hei! Dar unde e Eric?"

Tatăl meu nu era gătit doar cu valoroasele piese ale „ținutei din țara proștilor", ci mai adăugase la acestea și un maiou alb. În ce mă privea, mă aflam la o distanță de vreo trei sute de metri buni de ei, pretinzând că eram în căutarea unui detector de metale pe care doream să mi-l cumpăr. De fapt, le-ar fi trebuit un binoclu de mare putere ca să mă poată vedea. Și dacă cineva ar fi venit la mine și mi-ar fi zis, „Hei, acela de colo nu e tatăl tău?", m-aș fi lepădat de tata de trei ori înainte să cânte cocoșul.

Dezicerea de membrii familiilor noastre nu este ceva care trebuie mai întâi să se învețe pentru a se face. Este ceva la care, nu știu cum se face, dar ne pricepem de minune. Când fratele meu, Marky, avea cincisprezece ani, lucra la Dairy Queen și purta pantaloni maron de poliester. Se despărțea de mama la o distanță de un sfert de kilometru de locul de muncă și-i spunea, „OK! Acum, uite cum facem. Te sun când termin și ne întâlnim exact în locul ăsta. Să nu mă aștepți *acolo*!"

Mergea apoi pe jos la până la Dairy Queen și în parcare avea întotdeauna grijă să dea impresia că ar coborî dintr-o mașină superbă. Din parcare se îndrepta cu pași mari, încrezători spre ușa restaurantului, scuturând o legătură de chei împrumutată și fluierând degajat.

Cultura în care trăim ne învață să ne simțim stânjeniți când vine vorba de membrii familiei noastre. Suntem educați de amicii noștri în arta ignorării sfaturilor pe care ni le dau părinții și, prin cuvintele noastre, a neacordării cinstei care li se cuvine. Ca adolescenți suntem învățați că trebuie să convingem lumea din jur că suntem niște rătăcitori singuratici, fără familie, suficienți nouă înșine, și care frecventăm școala exclusiv din motive sociale.

De-a lungul anilor, mulți dintre noi devenim adevărați profesioniști în a ne trăi viața fără familie. Și mulți dintre noi au și motive foarte întemeiate pentru aceasta. Motive care nu se limitează la picioarele albe ale taților noștri. Motive care ne ating unde ne doare. Tot ce trebuie să faci dacă vrei să atingi un punct dureros de sensibil

din inima generaţiei noastre, este să aduci în discuţie subiectul familiei. Probabil peste 90% din durerile şi rănile din viaţa celor mai mulţi dintre noi îşi au originea în viaţa de familie în care am crescut.

„Eric", s-ar putea să mă întrebi, încruntând din sprâncene, „dar ce legătură are asta cu viaţa mea de dragoste?"

O întrebare corectă. Pentru că dacă a discuta despre familie reprezintă o problemă atât de serioasă, care cauzează atât de multă durere, dar care nu este necesară, de ce atunci să nu trecem peste experienţa aceasta dureroasă şi să discutăm mai mult despre dragoste? Ei bine, pentru aceia dintre voi pe care subiectul acesta nu prea îi atrage, mă tem că este necesar ca discuţia privind această problemă să fie inclusă în cartea aceasta, relaţia cu familia noastră fiind şi o componentă armonică foarte importantă pentru acel „cântec mai dulce".

Pentru mulţi dintre voi, familia nu pare să-şi aibă un loc al ei în structura „feţei frumoase a dragostei". Locul ei ar putea fi mai degrabă în „faţa frumoasă a bolii Alzheimer", când în sfârşit puteţi uita tot ce v-a mers rău în viaţă.

Ei bine, a lăsa pe dinafară familia când vine vorba de viaţa voastră de dragoste e ca şi cum s-ar încerca să se coacă pâine fără drojdie— din cuptor va ieşi o pâine subţire. Acum, este important să înţelegem că, pentru fiecare dintre noi, familia reprezintă ceva diferit. Pentru unii dintre noi ea înseamnă doi părinţi, o soră şi un câine lăţos care răspunde la numele de Waldo. Pentru alţii înseamnă doar un tată sau poate doar o mamă. Sunt alţii a căror familie este formată doar din cei câţiva oameni deosebiţi care se ocupă de ei la biserică.

Dumnezeu ne-a conceput să trăim în familie. Chiar dacă cei ce ne sunt înrudiţi biologic nu ne sunt aproape, El se îngrijeşte totuşi să aducă în viaţa noastră oameni speciali care să ţină locul tatălui, al mamei, al fratelui mai mare, al surorii mai mici şi al unui câine lăţos pe nume Waldo.

Aşa că nu contează dacă ai o familie mare ori una mică, formată din credincioşi de la biserica din josul străzii, capitolul acesta, dacă îl iei în serios, nu numai că îţi va îndulci povestea de dragoste, dar îţi va schimba chiar şi viaţa.

Ei

Există patru oameni pe planeta Pământ care mă pot enerva mai repede decât alții. Pentru aproape toată lumea în afară de aceste patru persoane, am o răbdare îndelungă, o bunăvoință nelimitată și o milă inepuizabilă.

Îmi doresc sincer să fiu un exemplu de adevărat ucenic al lui Isus pentru *toți* cei cu care vin în contact. Vreau ca după ce se despart de mine, oamenii să poată spune, *Într-adevăr, un om cu un caracter ca al lui Hristos*. Sunt momente când chiar cred că am ajuns să am un astfel de caracter, dar se întâmplă să mă intersectez cu vreunul din *ei* și gata... totul se duce de râpă.

Fiecare dintre noi își are ei-i lui. Poate tu nu ai patru; poate ai doi, sau poate douăzeci. Dar toți ne avem ei-i noștri. O bună metodă de a-i identifica pe ei-i din viața ta este să vezi care sunt cei care poartă același nume de familie pe care îl porți și tu, sau care primesc întotdeauna o felie din tortul de ziua ta. Și tu, ca și mine, îi cunoaștem bine pe ei-i din viața noastră. Ba chiar îngrozitor de bine! Știi totul despre ei, de la glumele proaste pe care încearcă întotdeauna să le facă, până la mirosul specific.

Chiar așa, singura cerință care trebuie îndeplinită pentru ca ei-i să aibă loc în viața noastră este familiaritatea. Sau, dacă familiaritate este un termen prea vag, ce zici de cel de familie? Da, e adevărat! Oricine altcineva în lumea aceasta în afară de ei poate fi făcut să creadă că suntem niște îngeri. Cei din familia noastră însă vor ști întotdeauna care este adevărul.

Dacă ai fi putut arunca pe furiș o privire prin una din ferestrele casei noastre când eram copil, ai fi acum în posesia unui material minunat de șantaj la adresa mea. Eram „creștin", dar în mod sigur nu m-ai fi confundat niciodată cu Sfântul Francisc de Assisi. Caracterul meu era oricum, numai asemănător cu al lui Hristos nu.

În nici trei secunde eram în stare să țip, „Ce faci? Asta-i camera mea, putoare ce ești! Ieși afară! Hei, dă înapoi! Mă uit la meci, tu nu vezi? Chiftele? Da' nu-mi plac chiftelele!" Nu știu cum se face, dar ne simțim foarte bine când putem da frâu liber frustrărilor noastre asupra celor ce fac greșeala de a ne fi cei mai apropiați.

Pretindem ca aceştia să fie perfecţi şi nu acceptăm nici o greşeală. Dă-mi voie să dau un exemplu care-mi vine acum în minte. Dacă din greşeală m-ai călca pe degetul mare de la un picior—ca să fiu mai exact, dacă mi l-ai cam zdrobi—reacţia pe care aş avea-o faţă de *tine*, în comparaţie cu reacţia pe care aş avea-o faţă de *fratele* meu dacă mi-ar face aşa ceva, ar fi *foarte* diferită!

Ţie ţi-aş spune, reţinându-mi urletul de durere, „Nu-i nimic!" Şi chiar dacă m-aş înroşi la faţă ca racul şi mi-ar veni să ţip de durere, aş spune, „Se mai întâmplă!"

Ţie ţi-aş arăta bunăvoinţă. Pe tine te-aş scuza. În ce-l priveşte pe fratele meu însă... mai bine să fie tare atent, ca nu cumva să mă calce pe picior, pe mine, fratele lui mai mare. Reacţia mea faţă de el ar fi puţin mai animată.

„Bă!", aş ţipa. „Ce faci? Uită-te pe unde calci!" Apoi, aşa cum stă bine oricărei ciocniri bune şi sănătoase între fraţi, i-aş da şi un brânci puternic.

Ne vine greu să fim buni cu *ei*-i din viaţa noastră. Adesea ne aşteptăm din partea lor să trăiască la un standard mai înalt decât al oricui altcuiva de pe această planetă.

Nu este însă numai asta. Nu numai că persoanele care ne sunt apropiate ne enervează, dar ne şi pot răni aşa cum nu ar putea-o face nimeni.

Dacă ai veni la mine şi mi-ai spune, „Eric, puţi, eşti urât şi te urăsc!", probabil aş face un pas înapoi, aş clipi de câteva ori şi apoi aş zice, „Mulţumesc că eşti atât de sincer!" M-aş duce apoi acasă şi i-aş spune lui Leslie ce mi-ai zis şi, probabil, m-aş simţi mizerabil gândindu-mă la cuvintele tale. Apoi Leslie mi-ar cuprinde cu blândeţe umerii şi mi-ar zice, „Lasă, Eric, nu te mai gândi la asta! Persoana care ţi-a spus lucrurile astea o fi fost probabil drogată sau cine mai ştie cum".

Cuvintele tale m-ar mai durea o vreme şi m-ar face poate să mă dau cu mai multă apă de colonie înainte de-a ieşi în public, dar după un timp le-aş uita. De ce? Pentru că *nu faci parte din familia mea*!

Dacă însă la mine ar veni *tatăl* meu şi mi-ar spune, „Eric, puţi, eşti urât şi te urăsc!", aş fi devastat. Nici un cuvânt de mângâiere pe care

mi l-ar spune Leslie nu ar putea vindeca rana pe care astfel de cuvinte din partea tatălui meu mi-ar face-o. Cuvintele *tale* m-ar durea, dar *ale tatălui meu* m-ar zdrobi. Pentru că *ale tale* ar exprima doar o opinie, pe când *ale tatălui meu* reprezintă pentru mine o „definire a realităţii".

Generaţia noastră zace zdrobită la marginea drumului vieţii din cauza cuvintelor acelora care ne sunt cei mai apropiaţi, cei din familiile noastre. Mulţi dintre cei care citiţi cartea aceasta vă vedeţi „proşti", şi asta pentru că cei care vă cunosc cel mai bine, cei împreună cu care aţi crescut vă spuneau mereu că sunteţi „proşti". Mulţi dintre voi suferiţi pentru că sunteţi „graşi". De ce? Pentru că familia voastră v-a spus mereu că sunteţi „graşi". Sau vă credeţi urâţi doar din cauză că acest cuvânt, „urât", era folosit mereu, încă de când eraţi la grădiniţă, de către fratele vostru mai mic ca să vă descrie faţa. Familia defineşte realitatea în ce ne priveşte. Chiar dacă cei din familie ne mint, nu putem să nu-i credem—pentru că, dacă e să cunoască cineva adevărul despre noi, aceea e familia noastră!

Nu e de mirare atunci că mulţi dintre noi părăsim corabia familiei imediat ce se iveşte ocazia. Vrem să scăpăm de cei care ne enervează, de şefi, de cicălitori, de cei care ştiu tot despre noi. Plecăm în lumea largă în căutarea unei alte familii. Pentru că, vedeţi voi, toţi avem în noi dorinţa de a aparţine de ceva, de cineva. Dumnezeu ne-a conceput fiinţe care îşi doresc tovărăşia altor semeni ai lor. Nu prea ne descurcăm singuri. Unii dintre noi încearcă să găsească o împlinire a acestei nevoi în prieteni, alţii în sport, iar alţii chiar în vreun animăluţ. Părăsindu-ne însă ei-i şi încercând să ne satisfacem nevoia prin înlocuitori aleşi de noi şi nu de Dumnezeu, nu vom scăpa niciodată de durere. Avem nevoie de familie! Avem nevoie de ei-i noştri! Şi nu doar ca soluţie pentru singurătate, ci şi ca ingredientul secret pentru o poveste de dragoste adevărată.

Hotărând să ne părăsim familia şi să ne dezicem de cei care ne sunt cei mai apropiaţi, devenim candidaţi la un viitor dezastruos. Viaţa noastră se întemeiază pe relaţii. Dumnezeu ne-a conceput să trăim în familie. Relaţiile de familie, cu intimitatea care le caracterizează, sunt printre cele mai dificile lucruri cu care avem de-a face ca oameni,

pentru că apropierea duce la expunerea a ceea ce suntem cu adevărat, înăuntru şi în afară. Nouă, tinerilor, Dumnezeu pare să ne fi dat o perioadă foarte scurtă în viaţă în care să practicăm lucrul acesta.

Cei de la Denver Broncos au o perioadă de pregătire, înaintea campionatului, în care se antrenează, îşi îmbunătăţesc condiţia fizică, studiază jocul şi tactica. În acelaşi fel, noi toţi avem perioada noastră de dinainte de căsătorie, în care trebuie să ne însuşim şi să ne dezvoltăm abilităţile necesare vieţii de familie, să studiem „manualul" de relaţii şi să învăţăm să ne purtăm cum S-ar purta Hristos cu ei-i din viaţa noastră.

Familia nu este ceva doar de domeniul trecutului în viaţa noastră, ci are foarte mult de-a face şi cu viitorul nostru. Şi vă garantez că, dacă veţi învăţa de pe-acum să aveţi o relaţie după voia lui Dumnezeu cu cei ce vă sunt cei mai apropiaţi, când vă veţi căsători veţi excela la acest capitol.

Terenul nostru de antrenament

Pot spune că la nouăsprezece ani Dumnezeu mi-a luat viaţa în stăpânire. Tot entuziasmul pe care-l aveam până atunci pentru Denver Broncos, era acum pentru Isus, iubitul sufletului meu. Oriunde mergeam le vorbeam oamenilor despre Isus şi toţi cei care mă cunoscuseră înainte de „schimbare" îşi spuneau că m-am ţăcănit. Eram un nou Eric! Iubeam oamenii, le săream în ajutor, ba chiar îi îmbrăţişam. Eram un alt om, pentru că iubeam, iubeam, iubeam! Eram un rezervor nesecat de compasiune oriunde mergeam şi pentru oricine, dar doar până venea timpul să mă întorc... acasă. Problema era că familiei mele nu-i oferisem motive să se bucure de schimbarea petrecută cu mine.

Nu voi uita cuvintele pe care străinul acela înalt, costeliv, mi le-a spus cu o voce înceată într-o zi. Am auzit multe cuvinte la viaţa mea. Cele mai multe dintre ele mi-au trecut prin canalul auditiv cu viteza luminii, neîncetinind, înainte să iasă pe partea cealaltă, nici cât ai lua un desert. Cuvintele acelea însă au rămas. Şi-au pus fundul uriaş jos, s-au făcut comod în creierul meu şi mi-au dat de înţeles că veniseră

ca să rămână. „Ştiai că eşti doar atât de sfânt", mi-a zis omul acela slab, „cât eşti de sfânt acasă?"

Eram un creştin bun. Îi încredinţasem lui Isus Hristos conducerea corăbiei mele. Învăţam să iubesc, să-mi păzesc comoara purităţii şi să fiu credincios viitoarei mele soţii. Nu mai ştiam pe altcineva care să facă *asta*! Dumnezeu însă îmi spunea, *Eric, dacă nu poţi să te comporţi cum S-ar comporta Isus cu cei care-ţi sunt cei mai apropiaţi, cu cei din familia ta, ce te face să crezi că, după ce te vei căsători, te vei comporta cu soţia ta ca un om după inima lui Dumnezeu? Eric, porţi chipul lui Hristos numai în măsura în care porţi acest chip în relaţia cu cei din familia ta. Dacă începi de-aici, unde este cel mai greu să iubeşti, atunci îţi va fi uşor să porţi chipul lui Hristos în orice alt loc.*

Familia este terenul nostru de antrenament. Luăm cu noi în căsnicia noastră ceea ce învăţăm în viaţa noastră cu *ei* aici şi acum. Prin faptul că îi umilim pe cei care ne sunt cei mai apropiaţi şi ne dezicem de ei, instituim modele de comportament care vor duce la lipsă de încredere şi la răni sufleteşti în viitor. Dacă aici şi acum îi abuzăm verbal pe membrii familiei noastre, sunt toate şansele ca în viitor să vorbim urât partenerului nostru de viaţă, mai degrabă decât să-l binecuvântăm.

Când aveam opt ani, mama m-a înscris să iau lecţii de pian. Îmi plăcea să mă joc cu clapele pianului, apăsând pe ele la întâmplare, dar nu-mi plăcea deloc să exersez. Exersarea este partea cea mai istovitoare a succesului. Când venea însă ziua recitalului, eram întotdeauna foarte fericit că mama mă obligase să exersez. Fiind bine pregătit, posibilitatea de a mă face de râs în faţa sălii pline era foarte mică.

Un pas mai departe

Data viitoare când îţi va veni să fugi de-acasă şi să-ţi schimbi numele, citeşte istorisirea despre Iosif din Geneza, capitolele 37-47. Dacă crezi că o duci rău, aşteaptă până ce ajungi la pasajul în care se vorbeşte despre cum l-au tratat pe Iosif fraţii *lui*.

Eric

ÎNVĂȚÂND SĂ FII TANDRU

cum te pot pregăti obiceiurile ciudate pe care le ai pentru o poveste de dragoste

Învață să ierți și să primești iertare

Ca un mulțumesc frumos pe care să i-L spuneți lui Dumnezeu pentru faptul de a vă fi ales pentru această viață nouă de dragoste, îmbrăcați hainele pe care vi le-a cumpărat El și pe care cu atâta generozitate vi le-a pus în dulapul vostru spiritual: milă, bunătate, smerenie, încredere și răbdare. Nu fiți aroganți, nu jigniți, nu fiți ranchiunoși, ci fiți smeriți, de ajutor altora și iertați cu bucurie și deplin pe aceia care vă greșesc, așa cum și Hristos v-a iertat pe voi. Dar, mai important decât să vă îmbrăcați cu orice altă haină pe care o aveți în garderobă, îmbrăcați-vă cu dragoste. Pentru că dragostea este piesa esențială a întregii voastre ținute și care dă strălucire tuturor celorlalte piese.

COLOSENI 3:12-14 (TRADUCERE PARAFRAZATĂ)

Viața de căsnicie este plină ochi de situații în care trebuie să ne cerem iertare sau să oferim iertare. Pare să nu conteze cât de mult mă străduiesc să-L urmez pe Hristos, natura mea păcătoasă își face drum să iasă la suprafață. După cum spuneam într-un capitol anterior, Leslie numește natura mea belicoasă și capricioasă „partea mea proastă". Sunt zile când trebuie să îi cer lui Leslie să mă ierte de peste o sută de ori. Dacă la Olimpiadă ar exista o probă de iertare, cred că Leslie ar câștiga ușor aurul.

Fiecare dintre noi ar trebui să se antreneze pentru o astfel de probă olimpică. Până să înveți să ierți ai de muncă la greu și de vărsat multe lacrimi. Pentru asta e nevoie de hotărâre și mult, foarte mult ajutor din partea lui Dumnezeu.

S-ar putea să ți se pară aproape imposibil să-ți ierți familia pentru unele lucruri pe care ți le-au făcut poate în copilărie. Dacă însă decizi să-i ierți așa cum te-a iertat pe tine Dumnezeu și să-i iubești așa cum te iubește pe tine Hristos, atunci nu numai că vei fi un om liber, dar vei aduce în locul în care vei fi și în viața ta și a celor din jurul tău un colț de rai. Dacă vei învăța să ierți, vei fi învățat să pui în funcțiune cel mai bun mecanism defensiv împotriva divorțului.

Să ierți este greu. Adesea însă chiar mai greu este *să primești iertare*. Cei mai mulți dintre noi ne plângem de cât de mult și de grav ne greșesc familiile noastre, însă nu vedem că și noi greșim față de ei și îi rănim. Dă-mi voie să-ți arăt un mic videoclip din viața mea.

Marky

Fiind fratele mai mare, aveam o datorie sfântă: să mă asigur că fratele meu mai mic, Marky, înțelegea că era un tâmpit. Să fii fratele mai mare este o artă. Am învățat cum să fiu un frate mai mare dur de la Tim Miller. El era fratele mai mare de dimesiuni gargantuanești al bunilor mei prieteni Danny și Darren.

Tim avea un mers ca de catâr șchiop și, în timp ce pășea, avea obiceiul să rânjească și să-și miște falca de parcă ar fi mestecat un ditamai cocoloșul de gumă. Îmi amintesc cum într-o zi, văzându-l

intrând lejer în camera de zi, i-am strigat cu vocea piţigăiată a puberului de doisprezece ani care eram, „Salut, Tim!"

Multă vreme de-atunci nu aveam să uit răspunsul lui, atât m-a impresionat. Cu cea mai profundă voce de bas pe care o auzisem până atunci, Tim a tunat, „Salut!" A dat apoi abia imperceptibil din cap, aruncând şi o privire încruntată în cameră, după care a ieşit.

Din ziua aceea, ori de câte ori vorbeam cu Marky, o făceam cu cea mai bună voce de bas de care eram în stare, combinată perfect cu datul din cap şi cu privirea încruntată.

Pentru unii e uşor să fii fratele mai mare. Nu a fost însă şi cazul meu! A trebuit să-mi petrec copilăria, şi mai apoi adolescenţa, alături de un frate mai mic decât mine cu doi ani şi jumătate, dar care arăta mai în vârstă decât mine. În toţi anii în care am crescut împreună, Marky era tot timpul cu un centimetru mai mic decât mine, însă cântărea mai mult. El, bineînţeles, avea un fizic de fundaş de fotbal american, pe când mie mama îmi spunea, „Eric, ţie ţi s-ar potrivi mai degrabă golful!"

Ei bine, nu voiam să fiu jucător de golf! Voiam să fie jucător de fotbal american! Dumnezeu încurcase cumva lucrurile şi îi dăduse lui Marky muşchii pe care ar fi trebuit să mi-i dea mie. Astfel, convins fiind că eram costeliv şi deşirat numai şi numai din cauza lui Marky, eram hotărât să-l fac să plătească.

Timp de douăzeci de ani nu i-am spus o singură vorbă bună fratelui meu mai mic. Ba chiar, pe măsură ce treceau anii, deveneam tot mai dur şi mai fără inimă faţă de el. Să nu mă înţelegi greşit, îl iubeam; numai că nu-l lăsam niciodată să descopere asta. El era sacul meu emoţional de box, cel asupra căruia îmi descărcam tot stresul. Acumulam în mine mânia unei zile întregi şi seara mi-o revărsam asupra lui.

Mai era apoi şi o mândrie de frate care se comporta ca o armură de oţel în jurul inimii mele. Nu puteam să mă arăt slab în faţa lui cu nici un chip şi în nici un domeniu. Nu puteam să-mi arăt latura sentimentală în prezenţa lui. Şi niciodată nu m-ai fi surprins îmbrăţişându-l.

O dimineaţă de Crăciun în familia Ludy avea multe obiceiuri. Aproape toate îmi plăceau foarte mult. Era unul însă care ameninţa

direct zona de confort pe care mi-o asigura statutul meu de frate mai mare. Regula în cazul obiceiului cu pricina spunea, „Ori de câte ori un Ludy primeşte un cadou de la un membru al familiei, acel Ludy trebuie să se ridice în picioare, să traverseze camera şi, cu un zâmbet larg de recunoştinţă strălucindu-i pe faţă, să-i dea acelui membru generos al familiei... o îmbrăţişare!"

Nici pomeneală! Posibilitatea ca braţele mele de frate mai mare să cuprindă trupul împuţit al fratelui meu mai mic era zero. Inevitabil se ajungea la una din două situaţii: ori ca el să deschidă cadoul primit de la mine, ori ca eu să desfac cadoul primit de la el. Toţi cei din familia Ludy, aflaţi în jurul pomului de Crăciun, se aplecau, cu uimirea citindu-li-se pe faţă, să vadă ce se afla în cutie. Marky şi cum mine ne ridicam cu mare greutate de pe scaunele noastre şi ne îndreptam cu şi mai mare greutate spre mijlocul camerei, bineînţeles cu privirea în pământ. Tradiţia familiei Ludy cerea ca eu să-l îmbrăţişez. În biblia fratelui mai mare însă despre „semnele de afecţiune" se spune că sunt „necuviincioase". Aşa că Marky şi cu mine am inventat propria noastră versiune de a spune „Mulţumesc" de Crăciun. I-am spus Ciocnitura.

Cu o voce de bas, mârâind şi privind încruntat, mormăiam, „Mulţumesc". Ne ciocneam apoi coatele, după care, ca doi catâri răniţi, ne întorceam la locurile noastre.

În toţi anii aceia petrecuţi cu familia, „biblia" din care mă inspiram pentru a avea relaţii de succes era greşită. Şi iată-mă acum, la douăzeci de ani, umblând tot ţanţoş, tunând în continuare cu o voce de bas şi continuând să-i critic pe cei ce-mi erau cei mai apropiaţi şi dragi. Înainte de a fi gata să am o familie a mea, trebuia să învăţ să am un caracter ca al lui Hristos în relaţiile cu cei din familia mea.

Descoperind cel mai bun prieten

Era o seară absolut obişnuită de martie. Nici prin gând nu-mi trecea că avea să fie o seară a destinului. Storurile nu se mişcau, luminile nu pâlpâiau. Aveam să fiu luat complet pe nepregătite!

Venisem de la colegiu, ne vizitau bunicii, aşa că fusesem dat afară

din camera mea şi mutat în camera fratelui meu, pe o saltea de lângă patul lui. Cred că am intrat în vizuina lui Marky, mi-am aruncat lucrurile pe saltea şi am mormăit cu vocea mea de bas, „Tre' să dorm aici!".

În seara aceea, în camera lui Marky a intrat acelaşi Eric pe care-l cunoşteau toţi de-o viaţă, însă avea să iasă un Eric nou. Îmi amintesc cum am încercat să mă fac comod pe salteaua tare ca piatra şi cum priveam becul din tavan. Seara destinului meu a început la mijlocul conversaţiei pe care am început s-o port cu Dumnezeu.

„Isuse, fa-mă asemenea Ţie!", îmi amintesc că m-am rugat cu îndrăzneală. „Orice-ar însemna, fă-mă asemenea Ţie!" N-a trecut decât o fracţiune de secundă şi Dumnezeu mi-a şi răspuns. Obişnuiam, mai în glumă, mai în serios, să-i avertizez pe oameni cu privirea la ce anume cereau în rugăciune. Chiar dacă tu nu iei în serios cuvintele pe care le spui când te rogi, fii sigur că Dumnezeu le ia! De fapt, dacă vrei să ştii dacă Dumnezeu există, roagă-te pentru asta. Tare-I place Lui să răspundă unei asemenea rugăciuni!

În momentul acela, cu ochii fixaţi pe becul din tavan, am ştiut fără nici o umbră de îndoială ce dorea Dumnezeu să fac. Ştiam exact ce trebuia să fac, numai că nu puteam face cu nici un chip lucrul respectiv. Simţeam cum mi se umflă tot corpul şi-mi era frică să nu crap! Palmele îmi erau umede şi inima îmi bătea în colivia de coaste cu zgomotul pe care-l face un copil când loveşte în bucătărie oalele una de alta.

Dacă în familia ta eşti fratele mai mare, înţelegi perfect ce vreau să spun. Ca frate mai mare, devenisem un maestru în a-l face pe fratele meu mai mic să nu se simtă bun de nimic. Acum, după o viaţă întreagă de critică şi comportare dură cu el, *cum să-i cer iertare*? L-aş fi îmbrăţişat cu căldură şi cu ochii în lacrimi de zece mii de ori, numai să *nu-i cer iertare*!

„Doamne, asta n-o pot face!", m-am opus, cerând înţelegere. „Ştiu că tocmai m-am rugat pentru asta, dar nu pot nicicum s-o fac!"

Mă agitam pe salteaua aceea tare ca piatra, simţindu-mă ca un peşte pe punctul să crape, şi ştiam că trebuia să fac o alegere. Alegerea era între stupiditate relaţională şi succes relaţional. Mai ales

însă era o alegere între eul meu supradimensionat şi fratele meu mai mic.

Vocea mea profundă, care de obicei era mai joasă decât pântecele şarpelui, chiţcăi ca un papagal în perioada de pubertate, când am articulat, „Marky?“

Toată duritatea mea de frate mai mare s-a prăbuşit la pământ cu o bufnitură puternică, atunci când fratele meu mi-a răspuns cu vocea *lui* joasă, dură, „Ce-i?“

„Marky?“, am bâiguit din nou, ezitând. „Ăă... nu prea ştiu cum s-o spun, dar... îmi... îmi pare rău!“ Liniştea a umplut camera şi lacrimile mi-au umplut ochii. Fratele meu nu mai văzuse lacrimi în ochii mei de când, pe la patru ani, împlântasem un cuţit într-o priză electrică. Acum însă eram acolo, în faţa lui, cu lacrimile curgându-mi în voie pe obraji şi cu buzele tremurânde.

„Am fost un frate oribil!“, am continuat. „Nu ţi-am spus niciodată o vorbă bună. Ţi-am făcut numai rău. Toată viaţa ţi-am spus numai ce făceai rău, niciodată ce făceai bine. Am ridicat între noi un zid de mândrie, Marky!“

Cu lacrimile curgându-mi pe obraji, am continuat, „Te rog să mă ierţi! Vreau ca de-acum înainte să fiu prietenul şi nu doar fratele tău!“

Am devenit eroul lui Marky! El visa la momentul acela. După toate câte i le făcusem, ar fi putut foarte bine să râdă şi să iasă din cameră. Şi nu l-aş fi acuzat deloc. Nu-i voi uita însă niciodată ochii umezi cu care m-a privit atunci. Cuvintele lui au fost pline de sinceritate şi dragoste. „Te iert.“

Ne-am rugat împreună cu voce tare pentru prima dată. Dacă Dumnezeu mi-a zâmbit vreodată în viaţă, a fost în timpul acelei rugăciuni. Sunt sigur că tot cerul ne-a ascultat.

După ce am încheiat prima noastră rugăciune ca fraţi adevăraţi, ridicându-mă după genunchi, am ştiut că mai era un lucru pe care Dumnezeu dorea să-l fac.

„Doamne“, am zis, văitându-mă, „Tu chiar îmi ceri prea multe!“

Am privit la Marky şi am şoptit, „Ăă, mai este un lucru pe care cred că, ăă... trebuie să-l facem.“

Marky n-a spus decât, „Ştiu“.

Ne-am apropiat unul de celălalt, ne-am deschis larg braţele şi ne-am *îmbrăţişat* pentru prima dată!

Am spus de multe ori că mi-am descoperit cel mai bun prieten în seara aceea obişnuită, de martie, a anului 1991. Ce-am mai descoperit însă, tot atunci, a fost cum poţi avea o relaţie frumoasă cu cei care-ţi sunt cei mai apropiaţi. Trebuie să înveţi să primeşti iertarea!

Probabil povestea aceasta, despre Marky şi despre mine, ar putea fi, într-o formă sau alta, a oricăruia dintre cei care citesc cartea aceasta. Fiecare dintre noi îşi are ei-i lui. Toţi trebuie să înţelegem că Dumnezeu ni i-a dat cu scopul de-a ne pregăti. Dacă înveţi să ierţi şi să primeşti iertare, în relaţia pe care o ai cu cei din familia ta, vei face foarte bine aceste lucruri când vei avea propria ta familie.

Un om înţelept, înaintat în vârstă, mi-a spus odată, „Smerenia, Eric, se măsoară prin cât de repede eşti gata să recunoşti că ai greşit".

Ei bine, după definiţia aceasta şi până la seara despre care am povestit, eram oricum numai smerit nu. După cum s-a văzut însă, n-a fost prea târziu să descopăr cum pot avea o relaţie frumoasă cu cei apropiaţi mie. Dacă decidem astăzi să căutăm smerenia, Dumnezeu poate schimba toată aroganţa noastră de până mai ieri în dovezi ale harului Său minunat în vieţile noastre.

Nu vă rugaţi s-aveţi o viaţă uşoară.
Rugaţi-vă să fiţi mai puternici.
Nu vă rugaţi pentru sarcini pe măsura puterilor voastre.
Rugaţi-vă pentru puteri pe măsura sarcinilor.
Pentru că atunci nu ceea ce veţi reuşi să faceţi
Va fi o minune,
Ci voi veţi fi o minune.[1]

PHILLIPS BROOKS

Învaţă să te bucuri de *ei*

Da, uneori ne simţim stânjeniţi de felul cum se comportă cei din familia noastră. Tata a purtat pantalonii aceia scurţi fluorescenţi, mama cânta „Aleluia" în magazin, aşteptând să-i vină rândul să

plătească (acesta era unul din multe ei moduri creative şi zgomotoase de a-L mărturisi pe Hristos). Sora mea a fost declarată „cea mai tăcută fată din clasă" de către colegii ei, iar Marky era... ei bine... Marky era Marky!

Se pare că adesea cei care ne sunt cei mai apropiaţi fac lucruri trăznite; că întotdeauna orice altă persoană de pe pământ în afară de cei din familia noastră este normală, în vreme ce aceştia din urmă par să vină de pe altă planetă.

„Lui tata îi creşte păr în urechi, şi nu puţin, dar el nu-l taie, pentru că asta, zice el, îl face să fie deosebit de ceilalţi", divulga un colaborator la cartea de faţă, cu un chicotit. „Mama îşi scoate guma din gură la prânz şi o lipeşte înapoia urechii pentru mai târziu!", spunea un alt colaborator, care şi el a dorit să rămână anonim. Adevărul e că toţi cam avem obiceiuri de felul acesta. Cu toţii avem versiunea noastră de urechi pline de păr, cu o gumă lipită înapoia lor.

Când te vei căsători, vei descoperi că până şi partenerul tău are obiceiuri ciudate. Şi ca să exemplific cu mine, nu cu altcineva, imaginează-ţi numai ce-o fi gândit Leslie când m-a văzut pentru prima dată că port o conversaţie serioasă despre afaceri la cinci dimineaţa, neavând pe mine nimic altceva decât eleganţii mei chiloţi. Pentru Leslie a fost ceva revoltător; pentru mine însă era o afacere, ca de obicei.

Să învăţăm să-i acceptăm pe cei care prin ceea ce fac ne deranjează sau ne fac să ne simţim prost este o trăsătură de caracter ca al lui Hristos. Gândeşte-te numai! Ce relaţie ar mai putea exista între noi şi Dumnezeu, dacă El nu i-ar tolera pe cei care-L fac să se simtă prost? Acceptarea este de asemenea o trăsătură necesară a oricărei căsnicii pe care cei doi şi-o doresc reuşită.

Părinţii lui Leslie mi-au spus înainte de-a mă căsători cu ea, „Eric, micile capricii pe care atât Leslie cât şi tu le aveţi, vor fi ori o sursă de iritare în relaţia voastră, ori prilejuri de a vă amuza. Trebuie să învăţaţi să priviţi cu zâmbetul pe buze lucrurile poate uneori deranjante pe care amândoi le faceţi".

Îmi place verbul acesta, *a te bucura*. Dacă învăţăm să ne bucurăm de felul unic în care Dumnezeu i-a modelat pe cei care ne sunt cei mai apropiaţi, atunci putem transforma ceea ce de obicei ne face

să fugim de ei în oportunităţi pentru satisfacţii şi amuzament deosebite.

Cei din familia mea au învăţat să râdă de toate excentricităţile noastre. Când ne strângem împreună, râdem în hohote de pantalonii scurţi ai tatălui meu; ne rostogolim pe jos de râs când aflăm că acum toţi copiii din familia Ludy cântă „Aleluia“ aşteptând la magazin să le vină rândul să plătească; şi râdem cu lacrimi când vorbim despre toate lucrurile cu care a trebuit să se acomodeze săraca Leslie, de când s-a căsătorit cu un Ludy.

Fiecare avem de făcut o alegere. Putem ori să ne catalogăm familiile ca fiind stânjenitoare, ori să învăţăm să râdem de toate aceste apucături ale lor. Putem ori să ne îndepărtăm de ei ca să ne salvăm preţioasa reputaţie, ori să învăţăm să fim ca şi Hristos şi să ne bucurăm atât de partea lor neatractivă, cât şi de cea plăcută, aleasă şi nobilă. Pentru că despre asta e vorba în căsnicie! Întrebaţi-o numai pe Leslie!

Învaţă să-i slujeşti pe *ei*

Dă-mi voie să-ţi mai amintesc o dată. Cum te comporţi cu cei care-ţi sunt cei mai apropiaţi, aşa te vei comporta şi cu viitorul tău partener de viaţă.

N-o voi uita niciodată pe mama, cum, cu mâinile în şolduri şi cu o privire încruntată, încerca să-l facă pe nesuferitului ei fiu de paisprezece ani să priceapă acest adevăr. „Eric, cum mă tratezi pe mine, aşa o vei trata şi pe soţia ta!“

Răspunsul meu era oricum, numai plin de căinţă nu. O contraziceam spunându-i, „O voi trata mai bine decât te tratez pe tine!“

Pentru că, vezi tu, eram convins că o dată ce mă voi căsători, latura mea de cavaler-în-armură-strălucitoare va ieşi în sfârşit la lumină şi o voi trata pe soţia mea ca pe o prinţesă. Să nu mă înţelegi greşit, o iubeam pe mama, cum îi iubeam şi pe toţi ceilalţi membri ai familiei, dar nu aşa cum, credeam eu, aveam să-mi iubesc *soţia*! Din ziua în care iubirea inimii mele avea să apară în viaţa mea, aveam să fiu fermecat de frumuseţea ei. Eram sigur că viaţa de căsnicie va scoate la iveală partea mea mai plăcută, mai sensibilă. Din nefericire

însă, atât pentru voi cât şi pentru mine, lucrul acesta pur şi simplu nu este adevărat.

Să nu mă înţelegi greşit! Este adevărat că partenerul tău va umple în inima, mintea şi viaţa ta un loc pe care nici un membru din familia ta nu l-ar putea umple vreodată. Şi este adevărat că, la început, va fi mai uşor să-ţi arăţi partea mai bună, mai sensibilă. La fel de adevărat este însă şi faptul că, cu cât vei deveni mai apropiat faţă de partenerul tău, cu atât va ieşi mai mult la lumină adevărata ta faţă. Pentru cei mai mulţi dintre noi, lucrul acesta nu este deloc unul plăcut!

Leslie l-a mulţumit până acum lui Dumnezeu de mii de ori că în viaţa mea a existat o vreme în care Dumnezeu m-a învăţat să-mi tratez mama şi sora cu sensibilitate. Timp de trei ani, de la vârsta de douăzeci la douăzeci şi trei de ani, unul din cele mai importante scopuri în viaţă pentru mine a fost să învăţ să fiu un gentleman adevărat. Nu a fost uşor! Nu din cauza lor, ci din cauza mea! Mă obişnuisem atât de mult să spun fără nici o reţinere tot ce-mi îmi trecea prin cap. Trebuia să învăţ că femeile iau puţin mai în serios ceea ce li se spune decât bărbaţii. Remarci de felul, „Şi chiar ai de gând să porţi rochia asta?“, sau „Măi-măi, da' rău arăţi!“, sau „Oricine-o fi făcut cozonacul ăsta are nevoie să înveţe cum se foloseşte un cuptor!“, sau „Eşti gravidă sau doar te pregăteşti pentru iarnă?“ erau acum total interzise!

În perioada aceea de trei ani am învăţat şi ca, după ce mănânc, să mă ridic de la masă şi, fără să mi se ceară, să spăl vasele. Acum, băieţi, nu mă întrebaţi de ce, însă chestia asta cu spălatul vaselor are un efect puternic asupra femeilor! Am mai învăţat şi ca după ce terminam de spălat vasele, cu toate că nu-mi făcea plăcere, să întreb, „Pot să te mai ajut cu ceva?“

Sunt două feluri în care putem să abordăm viaţa: fie căutând să ne împlinim propriile nevoi, fie căutând să le împlinim pe cele ale altora. În prima variantă, nu ajungem să fim satisfăcuţi niciodată, nevoile noastre cele mai adânci părând să nu se împlinească niciodată. Când însă ne dedicăm altora şi căutăm să le fim de folos într-un mod sau altul, nu numai că dobândim o satisfacţie sufletească, dar nevoile noastre cele mai adânci sunt şi ele împlinite. Învăţând să

slujim altora, vom ajunge să cunoaştem fericirea vieţii împreună, pe care ne-am dorit-o de altfel dintotdeauna.

> *Ce am de făcut? Nu trec decât o dată prin lumea asta. De aceea, orice bine, orice ajutor pe care-l pot da unui om... să-l dau acum. Să nu neglijez să fac asta şi să nu amân, pentru că nu voi mai trece încă o dată pe calea asta.*[2]
>
> O CUGETARE A UNUI QUAKER

> *Aveţi grijă să nu vă iasă de pe buze nici un cuvânt murdar, lipsit de respect sau distrugător. Folosiţi-vă cuvintele pentru a zidi, nu pentru a împovăra; pentru a ajuta, nu pentru a vătăma; pentru a încuraja, nu pentru a irita.*
>
> EFESENI 4:29 (TRADUCERE PARAFRAZATĂ)

Secretul cuceririi unei inimi

M-am convins, după ce am studiat specia femeiască vreme de douăzeci şi opt de ani, că fetele se parfumează nu ca să-i impresioneze pe băieţi, ci ca să impresioneze alte fete! Gândeşte-te numai la asta. O fată care ar dori cu adevărat să atragă ca un magnet pe un băiat înspre ea, s-ar da din belşug nu cu un parfum puternic, ci cu ceva ce ar mirosi ca o friptură de pui bine condimentată!

Acelaşi lucru este adevărat în ce ne priveşte pe noi, băieţii. Ridicăm greutăţi, răspundem cu o jumătate de gură, asudăm, ne întindem tendoanele, ne scrântim gleznele şi mirosim urât numai ca să le impresionăm pe fete, când, de fapt, nu reuşim să impresionăm decât pe alţi băieţi. Când noi, băieţii, vedem pe unul care seamănă cu Arnold Schwarzenegger, ni se taie respiraţia şi exclamăm, „Uau! Ce tare e!" Cele mai multe fete însă nu observă decât că pantalonii lui scurţi din material supraelastic fosforescent, de culoare roz, nu se asortează cu tricoul mulat de culoare verde deschis combinat cu un roşu Coca-Cola şi care miroase ciudat de asemănător cu un sconcs mort de vreo câteva săptămâni.

În parte, poţi face ca o căsnicie să fie plăcută învăţând să apreciezi

micile lucruri la care de multe ori partenerul tău trudeşte din greu. Leslie apreciază foarte puţin nişte muşchi enormi. Ceea ce e un lucru bun, căci dacă ar fi altfel, nu s-ar mai fi căsătorit cu mine! Când eram mic, mama îmi spunea „Sârmuliţă". Nu am absolut nimic în exces pe trupul meu. Nu am un colac de grăsime în jurul mijlocului, dar nu am nici o grămadă de muşchi în plus care să-mi înfrumuseţeze corpul. Dacă numai o săptămână n-aş mai ridica greutăţi, m-aş usca precum o stafidă aflată în greva foamei şi aş risca să fiu culcat la pământ de prima rafală mai puternică de vânt. Aşa că muncesc din greu să-mi menţin greutatea, mai ales muşchii. Iar Leslie, ca una care mă studiază tot timpul, a învăţat cât de important este să facă remarci apreciative la adresa muşchilor mei, chiar când aceşti sunt minusculi.

Sosesc acasă de la sala de forţă şi Iubita mea mă aşteaptă. Cu un zâmbet larg pe faţă şi cu nerăbdarea citindu-i-se în priviri, îmi zice, „Lasă-mă să-i văd!" La aceasta, eu îmi suflec mânecile şi-mi încord bicepşii uriaşi (OK, cel puţin reacţia ei e ca şi cum bicepşii mei ar fi uriaşi). „Uau!", exclamă, în timp ce-i pipăie. Fetelor, pentru voi s-ar putea să nu însemne nimic, dar când vă arătaţi impresionate de vreun lucru la care un bărbat lucrează din greu, chiar de ceva atât de mic cum sunt bicepşii mei, aceasta îl va face să pe bărbatul acela se simtă ca un campion.

Acelaşi lucru se întâmplă şi invers, când eu mă strecor în lumea lui Leslie şi învăţ să apreciez micile lucruri care pentru ea sunt foarte importante. Lui Leslie îi place foarte mult să iasă la cumpărături! Mie nu! Eu sunt foarte bun la economisirea banilor, nu la cheltuirea lor. Leslie e foarte bună la ceea ce ea numeşte „economisirea banilor prin cheltuirea lor". E o diferenţă foarte subtilă, dar care a ruinat nu puţine căsnicii. Oricât de ciudat ar părea, am învăţat să fac din ieşitul la cumpărături cu Leslie un amuzament. Mi-am propus să petrec timp în lumea ei şi să încerc să mă simt bine în astfel de momente. E adevărat, din când în când, în aceste aventuri ale cumpărăturilor, „partea mea proastă" mai iese la suprafaţă, însă în cele din urmă amândoi am învăţat să petrecem un timp deosebit împreună căutând puloverul care să se asorteze cu o anume pereche de pantaloni sau cureaua care să se asorteze cu o anume cămaşă.

Inevitabil, după ce ne căsătorim, descoperim că suntem foarte diferiţi de persoana căreia i-am spus „Da!". Când suntem îndrăgostiţi, nu vedem o mulţime de lucruri care poate altfel nu ne-ar place la persoana iubită, ceea ce însă nu mai putem spune că se întâmplă şi în căsnicie. Ceea ce suntem în spatele aspectului nostru îngrijit iese la lumină pe de-antregul după ce începem să locuim sub acelaşi acoperiş. Înainte de a mă căsători cu Leslie, ea obişnuia să-mi spună că respiraţia mea mirosea tot timpul a Colgate mentolat. Când însă într-o dimineaţă, după ce ne-am căsătorit, s-a trezit alături de mine şi la nas i-a ajuns o adiere din „respiraţia morţii", şi-a dat seama cât de mult se înşelase!

Taci şi îmbrăţişează

Trecuseră vreo trei săptămâni de când eram căsătorit, când Leslie a început să se poarte oarecum ciudat. Stătea la capătul patului şi începea să plângă. Problema era că, după câte vedeam eu, plângea fără motiv. În ce mă priveşte, plâng atunci când am vreun motiv să plâng. Leslie însă, aveam să descopăr, plângea doar ca să plângă.

Mă aşezam lângă ea şi o întrebam, „Les, de ce plângi?" Ca bărbat voiam să ştiu care e problema. De ce? Ca să o pot rezolva! „Hai, Les! Spune-mi ce s-a întâmplat, ca să te pot ajuta!"

Ce era şi mai ciudat era că Leslie începea să plângă şi mai tare după ce-i spuneam că vreau să o ajut. În mod normal, în faţa unei situaţii de felul acesta, ai crede că ea dorea să o ajut să rezolve problema care o făcea să plângă. Dacă eu aş plânge, acesta ar fi lucrul pe care mi l-aş dori ca ea să-l facă. Tocmai asta însă era problema mea! Cât timp încercam, din perspectiva mea, să împlinesc nevoile lui Leslie aşa cum doream eu ca nevoile mele să fie împlinite, tot ce reuşeam să fac era să înrăutăţesc lucrurile. Singurul mod în care o puteam ajuta—şi în care o pot ajuta şi acum—pe Leslie, era să intru în lumea ei şi să văd împlinirea nevoilor ei prin ochii ei. Ceea ce am descoperit, făcând lucrul acesta, a fost şocant!

Ea doreşte să tac! Ciudat, dar nici măcar nu doreşte ca problema ei să se rezolve. Ea nu vrea decât să stau alături de ea, să-i accept sentimentele, să o cuprid pe după umeri şi să o strâng la piept.

Fetelor, poate credeţi că este normal ca băieţi să ştie să se comporte în felul acesta. Vă spun însă că lucrul acesta e cel mai îndepărtat de minţile noastre! Întrucât de obicei, noi, băieţii, dorim ca problemele noastre să fie rezolvate, credem în mod firesc că şi în ce le priveşte pe fete, cel mai bun mod în care ne putem arăta sensibilitatea faţă de ele este să le ajutăm să-şi rezolve problemele. Şi, în ciuda faptului că adesea nu suntem decât nişte bâlbâiţi când vine vorba de sensibilitate, să nu credeţi că nu încercăm!

Dacă vrei să cucereşti o inimă, trebuie să fii tandru. Tandreţea este calitatea de şti să intri in lumea celuilalt, pentru ca astfel să vii în întâmpinarea nevoilor pe care le are în modul în care „lumea lui“ defineşte care este „cea mai bună cale“ de a face acest lucru.

Băieţi, să fii un umăr pe care se poate plânge, să spui femeii din viaţa ta cuvinte prin care să-i arăţi afecţiune, să speli vasele după ce aţi luat masa şi să te asiguri că soţia ta are rezervorul de benzină plin înainte de a porni la cumpărături—toate acestea sunt nişte lucruri mici pe care le poţi face cu tandreţe pentru o femeie. În lumea ei însă lucrurile acestea mici sunt enorme!

Fetelor, dacă vreţi câteva sugestii care să vă ajute să câştigaţi inima unui băiat, întrebaţi-o numai pe Leslie! E cea mai bună când vine vorba de aşa ceva! Ştiţi cum îmi spune? Toţi băieţii ar fi invidioşi! Îşi împreunează palmele, îşi dă capul pe spate, zâmbeşte cu admiraţie şi, cu vocea ei dulce, adorabilă, îmi spune *eroul* ei! Fetelor, dacă vreţi să furaţi inima unui băiat, atunci spuneţi-i cuvinte frumoase. Pentru că bărbatul care este respectat şi onorat de către o femeie pune instantaneu pe el cincisprezece kilograme de muşchi, poate depăşi un Intercity şi poate sări peste un zgârie-nori cu un singur avânt. Cuvinte prin care să li se arate că sunt respectaţi îi transformă pe bărbaţii obişnuiţi în supereroi. Aşa că, indiferent că e vorba de aprecieri laudative la adresa muşchilor lui, de a arăta interes faţă de colecţia lui de CD-uri cu muzica lui preferată sau de a-l numi erou, un strop de tandreţe în modul în care tratezi un bărbat poate însemna diferenţa dintre a fi căsătorită cu un gentleman sau cu un papă-lapte. Unul se poartă ca un erou şi este tandru; celălalt e un om banal, modelat din acelaşi material ca şi restul.

Dacă vrei ca într-o zi să cucereşti inima persoanei iubite, trebuie să începi să practici tandreţea *de pe-acum*. Şi, la fel ca atunci când înveţi să ierţi şi să primeşti iertare, să preţuieşti şi să ajuţi, terenul de antrenament nu este altul decât familia ta.

Îţi garantez că dacă vei învăţa să fii drăguţ şi tandru cu *ei*-i din viaţa ta, inima persoanei cu care te vei căsători într-o zi va fi ca o bucată de plastilină în mâinile tale.

Mame şi surori

Băieţi, dacă încă mai trăiţi cu mamele şi cu surorile voastre sub acelaşi acoperiş, vreau să vă spun că ele sunt pentru noi nişte rotiţe ajutătoare minunate care ne susţin în timp ce învăţăm să navigăm prin această lume a femeilor, cu totul nouă pentru noi. Le recomand pentru aceasta pe mame şi pe surori nu doar pentru că exersatul cu ele este cel mai dificil, ci şi din cauză că mamele şi surorile noastre sunt printre puţinele femei care nu interpretează greşit gesturile noastre tandre, luându-le drept avansuri. Dacă nu ai o mamă sau o soră, fii foarte atent pe cine alegi ca persoană (sau persoane) pe care să practici. Şi asta pentru că tandreţea dă rezultate!

OK, băieţi, dacă tandreţea e pentru voi un concept străin, atunci, la început, practicarea ei vi se va părea puţin ciudată. Cu cât o veţi practica însă mai mult, cu atât o veţi face mai natural. De asta pot să vă asigur. Mai întâi, aş vrea să începeţi prin a căuta oportunităţi de a face complimente femeilor dragi din viaţa voastră. Indiferent că e vorba de coafura lor, de îmbrăcămintea cu care merg la biserică, de vocea lor încântătoare, sau chiar de incredibilul lor simţ al umorului, învăţaţi să observaţi micile lucruri care sunt importante în lumea lor.

În al doilea rând, vreau să o spuneţi tare şi clar, aşa încât *ele* să vă audă. Spune-ţi-le că arată minunat, că au voci plăcute sau pur şi simplu că vă bucuraţi că există. Fără îndoială, prima dată vor fi şocate când vă vor vedea că aţi devenit gentlemani, însă consecvenţa voastră le va convinge că „profitorii“ sunt de domeniul trecutului.

În al treilea rând, învăţaţi să studiaţi femeile. S-ar putea să credeţi că ştiţi să o faceţi, dar cei mai mulţi băieţi nu înţeleg că o femeie înseamnă mai mult decât doar frumuseţea ei fizică. Trebuie să înţelegeţi cum funcţionează o femeie înăuntrul ei. Dacă doriţi să trăiţi o frumoasă poveste de dragoste, va trebui să învăţaţi cum funcţionează mecanismul lăuntric al sexului frumos.

Îmi amintesc că aveam nouăsprezece ani şi că eram lipsit aproape total de tandreţe. Mama mea avea o zi rea. Era nervoasă; nu-i plăceau culorile obiectelor din bucătărie; despre tricoul pe care-l purtam era de părere că trebuia aruncat; şi mai era de părere că tatăl meu trebuia să-i spună şefului său să se arunce într-un lac îngheţat. În cele din urmă, cam pe la trei după-amiaza, a ţipat, „Aş ieşi undeva din casa asta!"

Eu eram în bucătărie, cam la vreun metru de mama, îmbrăcat în tricoul meu ponosit. Am meditat la ce ţipase mama, după care am spus, „Dar ai fost la magazin astăzi!"

Băieţilor, care încă nu v-aţi căsătorit, daţi-mi voie să vă avertizez. Niciodată, şi repet şi subliniez: NICIODATĂ, să nu răspundeţi unei femei în felul în care am făcut-o eu. Pentru că, vedeţi voi, când vorbeşte o femeie, există o diferenţă între ce anume rosteşte şi ce vrea să spună prin ceea ce rosteşte. Când o femeie spune, „Aş ieşi undeva din casa asta!", nu se gândeşte numai că ar ieşi în poarta casei să privească la trecătorii de pe stradă. Încă nu am ajuns să înţeleg pe deplin despre ce anume e vorba, dar cred că astfel de cuvinte spuse de o femeie au mai mult de-a face cu o cină cu lumânări, cu cumpărarea unei rochii noi de la vreun magazin de specialitate, ori cu o scurtă oprire la magazinul de bijuterii, doar aşa, pentru a arunca o privire şi a admira. Numai cel care studiază femeile poate să-şi dea seama cam ce-şi doreşte o femeie care spune aşa ceva.

În sfârşit, învăţaţi să tăceţi pur şi simplu şi să ştiţi să fiţi un umăr pe care se poate plânge. Şi nu rezolvaţi, doar îmbrăţişaţi. Când nu vă înţelegeţi mamele sau surorile, nu le cereţi să fie raţionale; învăţaţi mai degrabă să le strângeţi la piept, într-o îmbrăţişare.

Taţi şi fraţi

Fetelor, trebuie să recunosc, în cazul vostru e mult mai greu cu rotiţele ajutătoare de care aveţi nevoie pentru a învăţa să fiţi tandre. De obicei e destul de uşor să fiţi tandre cu taţii voştri; mult mai greu e însă cu fraţii voştri.

În general, fraţii, cum sunt eu, sunt 95% profitori, 4% bădărani şi 1% tandri. Cele mai multe surori ar spune probabil că procentul de 1% e prea generos. În esenţă, noi băieţii avem o disperată nevoie de a fi şcoliţi când vine vorba despre a învăţa cum să ne comportăm cu o domnişoară, ca să nu mai spunem nimic despre a învăţa cum să-i cucerim inima.

Surorilor, şi acum e rândul vostru. Vă rugăm să aveţi milă de noi, „profitorii", şi să învăţaţi să fiţi tandre cu noi. Măcar de dragul fetelor cu care ne vom căsători într-o zi, ajutaţi-ne, vă rugăm, să ne pregătim să devenim gentlemani adevăraţi. Priviţi-o ca un cadou de nuntă pentru viitoarele voastre cumnate. Vă daţi seama sau nu, un bărbat este modelat de cuvintele unei femei. Dacă aceste cuvinte sunt depreciative, chiar şi cel mai tare bărbat din lume poate ajunge un incapabil. Dacă ele însă sunt cuvinte care zidesc, chiar şi cel mai incapabil bărbat poate ajunge un lider puternic.

În primul rând, strecuraţi-vă în lumea băieţilor (vă sfătuiesc însă ca înainte să vă puneţi o mască de gaze!) şi observaţi ce este important în lumea noastră. Fiecare băiat e diferit, aşa că lucruri importante pentru noi nu veţi putea spune că sunt doar mâncarea şi fotbalul. Astfel de lucruri ar putea fi şi muzica, sau maioul mulat care scoate în evidenţă muşchii, sau computerul, sau cine mai ştie ce.

Apoi, găsiţi oportunităţi să discutaţi aceste subiecte „fascinante" cu băieţii. Dacă vă aventuraţi în lumea *lor*, veţi descoperi că un băiat are şi alte lucruri care îl definesc, nu doar râgâiala şi transpiraţia. Şi, aşa cum voi doriţi să auziţi cuvinte care vă fac să vă simţiţi *iubite*, tot aşa şi noi, băieţii, avem nevoie să ni se spună cuvinte care să ne facă să ne simţim *respectaţi*.

Data viitoare când vă veţi vedea fraţii făcând un lucru în care excelează, lăudaţi-i pentru iscusinţa lor şi arătaţi-le că sunteţi mândre

să fiți surorile lor. Cu cât îi veți respecta mai mult, prin cuvânt și atitudine, cu atât vor fi și ei mai respectuoși față de voi.

În sfârșit, nu încercați să ne schimbați spre a fi mai asemănători cu voi. Învățați să ne apreciați, ca bărbați, pentru tot ceea ce Dumnezeu ne-a conceput să fim. Probabil nu suntem la fel de gingași și frumoși cum sunteți voi. Cu ajutorul femeilor din viața noastră însă, putem avea și noi un fel de gingășie și de frumusețe care să fie o combinație perfectă de fermitate și tandrețe, 100% masculină.

S-ar putea să sune ca o trădare a speciei bărbătești, însă există momente când chiar și pe noi, băieții, nu ne mai înțelege nimeni. În astfel de clipe, avem și noi nevoie de un umăr pe care să plângem.

O poveste de dragoste mai dulce

Să ne întoarcem la „cântecul de dragoste mai dulce". Cu toții tânjim să cunoaștem „fața frumoasă a dragostei" și să trăim povestea de dragoste la care visăm. Suntem însă gata să plătim prețul pentru aceasta? Așa cum spuneam într-unul din capitolele anterioare, „cântecul mai dulce" este cântat în viața celui ce se golește de sine pentru Dumnezeu, care renunță la sine pentru a se încrede în El și care caută să fie asemenea Lui în orice faptă, atitudine sau cuvânt. „Cântecul mai dulce" este mai degrabă un *dar* decât un *țel*. Nu e ceva ce *câștigăm* în urma unor strădanii; e ceva ce *primim* pe măsură ce-L lăsăm pe Marele Autor al poveștii de dragoste să facă cu măiestrie din noi niște iubiți tandri și sensibili, așa ca Mirele nostru, Isus.

Așa cum spuneam înainte, familia este o latură a vieții noastre pe care cei mai mulți dintre noi mai degrabă am da-o la o parte. „Cântecul mai dulce" însă depinde de disponibilitatea noastră de a învăța să iertăm și să primim iertarea, să-i prețuim pe cei care ne sunt cei mai apropiați, să le slujim acelora cărora adesea se pare că e cel mai dificil să li se slujească și să purtăm de grijă cu tandrețe celor apropiați și dragi.

Dacă te lași enervat de ciudățeniile și obiceiurile deranjante ale persoanelor dragi din viața ta, vei pierde prilejul de a te pregăti

pentru o poveste divină de dragoste. Dacă acum nu înveţi să fii ca Hristos în modul cum te comporţi cu toţi *ei*-i din viaţa ta, în viitor îţi va fi mult mai dificil să-i tratezi pe *ei*-i din propria ta familie cu demnitatea şi dragostea de care vor avea disperată nevoie.

Un pas mai departe

Nu este o istorisire lungă şi este una care trebuie citită. Capitolele 44 şi 45 din Geneza descriu una din cele mai tandre scene de iertare şi împăcare familială care au avut loc vreodată. Pe cine din familia ta trebuie să ierţi? Şi de la care membri ai familiei trebuie să-ţi ceri iertare? Nu amâna! Cel mai potrivit moment pentru a pune lucrurile în rânduială este *acum*!

Leslie

JUCÂND LA VICTORIE

pregătindu-te pentru succes prin a-ți alege o echipă de învingători

O lecție despre cum poți evita ciocnirea frontală

Proaspăt conducător auto, la șaisprezece ani, eram un adevărat pericol pentru siguranța circulației din minunatul stat Colorado. Luasem, e adevărat, lecții de conducere, însă cele mai multe dintre orele de curs le petrecusem scriind bilețele prietenelor sau moțăind, în loc să învăț cum se conduce o mașină pe drumurile publice.

Când, în sfârșit, am luat carnetul de conducere (nu mă întreba cum am trecut examenul), am fost foarte bucuroasă că eram liberă! Nu mai aveam nevoie ca tata sau mama să mă însoțească ori de câte ori luam mașina pentru o mică plimbare. Eram absolut convinsă că o puteam face singură.

Mai erau câteva detalii, pe care, dată fiind moțăiala de la lecțiile de conducere, nu le învățasem. Eram însă încrezătoare că, o dată ce voi ieși și voi începe să conduc, toate neclaritățile respective vor dispărea.

Într-o după-amiază însorită de ianuarie, trebuia să traversez orașul cu mașina pentru a ajunge la o întâlnire. Părinții mei mă priveau neliniștiți, în timp ce eu am înhățat cheile mașinii și m-am îndreptat spre ușă. „Nu vrei să meargă unul dintre noi cu tine, Leslie?“, m-au întrebat.

Nerăbdătoare, am clătinat din cap. „Nu am nevoie de ajutor", i-am informat cu o privire deloc prietenoasă, de parcă tocmai s-ar fi oferit să-mi taie clătitele în bucățele mici. S-au privit unul pe altul cu îngrijorare, însă nu s-au opus și m-au lăsat să plec singură. Am alergat la mașină, am sărit la volan, am pornit radioul și am apăsat pe accelerație.

Am pornit și după un timp am ajuns într-o intersecție. Am încetinit și m-am încadrat pe banda stângă, dar în momentul următor... mi s-a blocat mintea. Trebuia să ocolesc scuarul? Sau o iau prin fața lui? Din direcția opusă nu venea nici o mașină care m-ar fi ajutat să văd încotro trebuia s-o apuc. Am intrat în panică. Când semaforul s-a schimbat în verde, am concluzionat în mod genial că trebuia să o iau prin fața scuarului, nu să-l ocolesc. Am accelerat și am pornit. În momentul acela, din față, o mașină s-a îndreptat spre mine, și am realizat că tocmai făcusem o greșeală de conducere nu tocmai mică. Mintea mi-a intrat în ultima viteză. Nu cred că au predat asta la lecțiile de conducere, mi-am zis, chibzuind ce să fac mai departe. Mașinile care veneau din față formaseră deja un șir destul de lung și șoferii mă claxonau nervoși. Am dat nesigură înapoi de pe banda greșită și am ocolit scuarul, cu obrajii arzându-mi de umilință. A fost unul din cele mai jenante momente prin care am trecut, ca să nu spun decât atât.

Una dintre caracteristicile pe care le avem în mod natural ca oameni este hotărârea încăpățânată de a face lucrurile așa cum ne place nouă, și de a le face singuri. În cultura noastră se consideră semn de slăbiciune să ceri ajutorul cuiva. Și totuși, ca și creștini, Dumnezeu ne-a conceput astfel încât să avem nevoie unii de alții—ne-a conceput să depindem de trupul lui Hristos pentru sprijin, rugăciune, înțelepciune și chiar pentru ajutor practic. Îndreptându-te cu încăpățânare numai în direcția în care vrei tu, singur și fără vreun ajutor din partea altora, ajungi adesea să intri pe contrasens, și uneori chiar să te ciocnești frontal! Lucrul acesta este în mod special adevărat în viața de dragoste.

Alegerea unei echipe

Una dintre întrebările cele mai des puse de către o persoană

celibatară care își dorește să trăiască o poveste de dragoste scrisă de Dumnezeu este, „Cum știu când o relație este de la Dumnezeu?"

Ca să putem răspunde la această întrebare dificilă și să ne bucurăm de o astfel de relație, trebuie să ne formăm o echipă. O astfel de echipă trebuie să fie formată din oameni după voia lui Dumnezeu, care să ne ajute să nu ne abatem de la scopul pe care ni l-am propus, să se roage cu noi și să ne ajute să vedem dintr-o perspectivă exterioară, nouă, urcușurile și coborâșurile drumului nostru prin viață.

Caută în viața *ta* oamenii pe care Dumnezeu ți i-a dat cu acest scop. După ce-i vei găsi și le vei cere sprijinul pentru acest domeniu al vieții tale, vei descoperi o frumusețe și o siguranță cum nu vei fi crezut niciodată că pot exista.

Nu va mai trebui să încerci să „rezolvi lucrurile" de unul singur; vei fi sprijinit de oameni care te vor iubi și care vor sta alături de tine. Acești colegi de echipă te vor ajuta să discerni care este voia lui Dumnezeu pentru viața ta de dragoste.

De ce sunt părinții buni colegi de echipă

Pentru cei mai mulți dintre noi, este clar că persoanele care pot ajunge cel mai repede colegii noștri de echipă și pe care ni le-a dat Dumnezeu sunt părinții noștri. Știu, știu... mulți dintre voi vă entuziasmați la ideea de a avea colegi de echipă, însă imediat ce auziți cuvântul părinți, vă vine să închideți cartea asta. Adesea părinții par să fie antiteza a tot ce e romantic! Eu însă nu vorbesc aici despre căsătorii aranjate dinainte. Și nici despre a raporta zilnic părinților voștri care sunt ultimele evoluții în viața voastră de dragoste. Vă sugerez doar să vă invitați părinții să facă parte din echipa voastră, pentru a vă fi aproape în căutarea voii lui Dumnezeu pentru viața voastră de dragoste. S-ar putea să fiți surprinși de ce se va întâmpla când o veți face, și asta pentru mai multe motive...

Părinții au o înțelepciune proprie, dăruită de Dumnezeu, care vă poate fi de folos în viață. Când suntem tineri, înțelepciunea aceasta ne scoate din minți, de multe ori, dar, pe măsură ce ne maturizăm, învățăm să o prețuim. Ea se poate dovedi inestimabilă când suntem confuzi cu privire la o relație. Indiferent dacă le apreciem sau nu

„sfatul", opiniile părinţilor noştri ar trebui evaluate în mod serios.

Cinstindu-ne părinţii şi respectând poziţia pe care le-a dat-o Dumnezeu în viaţa noastră, Îl cinstim pe Dumnezeu. El va binecuvânta decizia noastră de a ne onora părinţii, chiar dacă lucrul acesta nu este uşor (vezi Efeseni 6:1-3).

După ce I-am încredinţat lui Dumnezeu stiloul pentru a-mi scrie povestea de dragoste, unul dintre primele lucruri pe care am simţit că mă îndemna să le fac a fost să-mi invit părinţii să facă parte din echipa mea prin a se ruga pentru mine şi a se asigura că deciziile pe care le luam erau înţelepte. Era ca şi cum El mi-ar fi reamintit cu blândeţe, *Leslie, i-am pus pe părinţii tăi în viaţa ta cu un scop. Ei au o înţelepciune şi o ungere deosebite pe care le-au primit de la Mine, special pentru viaţa ta. Nu ignora colegii de echipă apropiaţi pe care ţi i-am dat.*

Cu toate acestea, nu-mi plăcea ideea ca părinţii mei să se implice în viaţa mea de dragoste. Doar crescusem într-o cultură care mă învăţase să devin „independentă" de părinţii mei. Eram „majoră". De ce să fi avut dintr-o dată nevoie de ajutorul părinţilor mei? Cu toate că decideam singură ce şi cum să fac în viaţă, şi părinţii mă tratau ca pe un adult, cumva îmi imaginam totuşi că ei mă vedeau ca pe un copil de doisprezece ani care avea nevoie de supraveghere de aproape când venea vorba despre acest domeniu al vieţii.

În imaginaţia mea, mă vedeam spunându-le cu ezitare, „OK, mamă şi tată, vreau sincer să mă ajutaţi să discern voia lui Dumnezeu cu privire la viaţa mea de dragoste".

Mi-i imaginam apoi pe părinţii mei frecându-şi mâinile de bucurie, o bucurie care nu anunţa nimic bun, şi răspunzându-mi, „În sfârşit! De când aşteptăm clipa asta! Ţi-am găsit un soţ! Îl cheamă Alfred Vorbegoale, şi nunta va fi luna viitoare".

Nimic nu era mai departe de realitate decât acest scenariu. Părinţii mei erau tot atât de preocupaţi de fericirea mea în acest domeniu pe cât eram eu. Şi când am venit la ei şi i-am invitat să fie parte „a echipei mele" în a mă ajuta să caut voia lui Dumnezeu cu privire la viaţa mea de dragoste, răspunsul lor a fost unul cu totul diferit de ce-mi imaginasem eu.

„Leslie, noi te iubim. Tu şi fraţii tăi sunteţi mai importanţi pentru

noi decât orice altceva pe lumea aceasta. Noi ne rugăm pentru viitorul tău soț încă din ziua în care am devenit creștini. Nu putem spune că le știm pe toate, dar vrem să știi că suntem aici pentru tine, oricând ai nevoie de noi. Ne vom ruga cu tine ori de câte ori vei simți nevoia și vom încerca să-ți dăm sprijinul necesar în toți acești ani importanți ai vieții tale."

Eliberarea și siguranța pe care mi le-au adus cuvintele lor au fost uimitoare! Primul pas a fost să-I încredințez lui Dumnezeu stiloul să-mi scrie povestea de dragoste—să învăț să mă încred deplin în El. Lui trebuia să-I mulțumesc că între mine și părinții mei exista de-acum o frumoasă relație de echipă. Nu mai trebuia să merg singură pe cărarea aceasta! Existau doi oameni care mă iubeau mult, care doreau ce era mai bun pentru mine și care se angajaseră să-L caute pe Dumnezeu împreună cu mine și să mă sprijine la fiecare pas pe cale!

Este incredibil cum a scris Dumnezeu fiecare rând al poveștii noastre de dragoste, exact la momentul potrivit. Prea puțin mi-am dat seama atunci cât de importantă avea să fie conversație aceea cu părinții mei pentru restul poveștii.

Cinstindu-ne părinții putem ajunge să trăim o poveste de dragoste mai dulce! Crede-mă, niciodată n-aș fi crezut că implicarea părinților în acest domeniu al vieții mele ar putea aduce vreun plus de *romantism*. Câteva însă dintre cele mai de neuitat momente ale poveștii mele de dragoste cu Eric li se datorează părinților noștri...

Eric și cu mine eram prieteni apropiați de mai multe luni, înainte să înceapă între noi o relație de dragoste. De fapt, nici unul dintre noi nu se aștepta ca între noi să se lege o relație de acest fel, deoarece el era mai în vârstă decât mine cu cinci ani, eu văzând în el mai degrabă un frate mai mare. A venit însă o vreme în care amândoi am început să ne punem întrebări cu privire la prietenia noastră. Chiar dacă eram „doar prieteni", oare nu petreceam prea mult timp împreună? În mod individual, amândoi luasem hotărârea înaintea lui Dumnezeu ca prietenia noastră cu persoanele de sex opus să fie curată, onorându-l în felul acesta pe viitorul nostru partener de viață. Așa că ne întrebam ce-ar zice viitorii noștri parteneri dacă ar ști cât de mult timp petreceam împreună.

Într-o zi de vară, în timp ce ne întorceam acasă dintr-o misiune la New Orleans, Eric a adus vorba despre acest subiect.

„Vreau să-mi onorez şi să-mi respect viitoarea soţie şi acelaşi lucru vreau să-l fac şi faţă de viitorul tău soţ", a început el. „Prietenia mea cu tine este foarte importantă pentru mine, însă uneori mă întreb dacă nu suntem *prea* apropiaţi. Poate că petrecem prea mult timp împreună. Cred că ar trebui să ne rugăm pentru lucrul acesta. Fiecare să se roage singur."

În timp ce dădeam din cap aprobator, Eric a mai spus ceva la care nu mă aşteptam: „Şi poate că ar trebui să mă întâlnesc cu tatăl tău."

Fără să mă gândesc, am răspuns, „Mda..., cred că ar trebui".

A urmat un moment de tăcere în care tensiunea plutea în aer, fiecare gândindu-se la cuvintele pe care acum parcă regreta că le-a spus. Ne întrebam amândoi de ce fusesem de acord că Eric trebuia să vorbească cu tatăl meu. Nu era vorba să mă ceară în căsătorie sau ceva de felul acesta! N-am mai adus însă subiectul în discuţie.

Curând aveam să descoperim însă că Dumnezeu ştiuse exact ce făcea când ne-a călăuzit conversaţia pentru a ajunge la subiectul acela. Câteva zile mai târzu, Eric s-a întâlnit cu tatăl meu să ia prânzul la un restaurant din apropiere. Eric sorbea agitat din paharul cu apă, în timp ce tatăl meu studia meniul.

De ce fac asta? Ce să-i spun? se întreba Eric pentru a suta oară. Era însă acolo şi nu voia să piardă ocazia. După ce au comandat, Eric a inspirat adânc şi şi-a început micul „discurs" pe care-l avea pregătit.

„Ăă... doresc să vorbesc cu dumneavoastră despre prietenia mea cu Leslie", a început el, în timp ce tatăl meu îl privea calm peste masă. Eric înghiţi în sec cu greu, după care continuă.

„Vreau să spun că voi avea grijă. Leslie şi cu mine petrecem mult timp împreună, şi în această relaţie eu doresc să-i onorez pe viitorul ei soţ şi pe viitoarea mea soţie. Mă întreb dacă nu ne-aţi putea sugera la cât timp petrecut împreună ar trebui să ne limităm."

Timp de câteva clipe tatăl meu nu a spus nimic. Apoi a început să-i spună lui Eric câteva cuvinte înţelepte pe care acesta nu avea să le uite niciodată.

„Eric, unul dintre motivele pentru care știu că prietenia ta cu Leslie este de la Dumnezeu", a spus tatăl meu, „este acela că de când ai apărut în viața fiicei mele am văzut-o apropiindu-se constant de Dumnezeu, ca rezultat al prieteniei voastre".

Unul dintre lucrurile frumoase cu privire la a avea colegi de echipă este acela că ei vin cu o perspectivă exterioară asupra unei prietenii sau a unei relații. Ei pot vedea lucruri pe care noi câteodată nu le vedem. *Pornind de la roadele pe care le văd în viețile noastre ca urmare a unei relației*, acești colegi ai noștri de echipă ne pot ajuta să vedem dacă relația respectivă este sau nu de la Dumnezeu. Dacă relația ne îndepărtează de Dumnezeu și de alte priorități, avem serioasă nevoie de a reevalua lucrurile. Dacă însă prietenia sau relația ne apropie de Dumnezeu și produce roade duhovnicești în viața noastră, lucrul acesta poate fi socotit un semn că s-ar putea să fie ceva ce Însuși Dumnezeu a făcut să se întâmple.

Colegii noștri de echipă ne pot vedea viața din exterior și, de aceea, ne pot ajuta să discernem ce se întâmplă de fapt. Părinții mei au observat roadele pozitive pe care le producea în viața mea prietenia mea cu Eric. Vedeau în mod clar că Eric mă inspira și mă încuraja să am o și mai mare dragoste și pasiune pentru Domnul.

În urma cuvintelor pe care i le-a spus tatăl meu, Eric a înțeles și mai mult valoarea faptului de a avea mentori puternici, după inima lui Dumnezeu, ca părinții noștri, la care să venim cu întrebări ca și acelea care îi ardeau atunci în inimă. Tatăl meu însă nu terminase de împărtășit lui Eric sfaturile înțelepte, cu o valoare eternă. Următoarea frază l-a surprins pe Eric, dar l-a și învățat un adevăr incredibil.

„Eric", a continuat tata, „*știu* că relația pe care o ai cu fiica mea este pură". Apoi s-a oprit, în vreme ce Eric se întreba cum de putea fi atât de sigur cu privire la acest lucru, din moment ce nu era cu noi douăzeci și patru de ore pe zi. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, tatăl meu a continuat, „Dacă relația ta cu Leslie n-ar fi pură, Dumnezeu mi-ar spune-o".

La auzul acelei afirmații rostite cu o mare siguranță, lui Eric aproape că i s-a oprit inima. I-ar spune-o *Dumnezeu*? În momentul acela Eric s-a simțit foarte ușurat la gândul că relația noastră era într-adevăr pură. Nu putea decât să-și imagineze cât de groaznic ar fi fost

ca Dumnezeu să-l trezească pe tatăl meu în toiul nopţii să-i spună că *nu* era pură! Şi l-a mai imaginat apoi pe tatăl meu mânios urmărindu-l de-a lungul străzii cu o puşcă de vânătoare!

După ce şi-a revenit din şocul produs de cuvintele tatălui meu, Eric a înţeles dintr-o dată un adevăr profund. El întotdeauna se gândise la mine ca la un individ independent care lua singur toate deciziile. Atunci însă a înţeles că Dumnezeu pusese un zid protector în jurul vieţii mele—autoritatea părinţilor mei. Dumnezeu mă dăruise părinţilor mei ca pe o comoară de care ei să aibă grijă, căreia să-i dea toate cele necesare şi pe care să o protejeze. În urma acelei realizări pe care a avut-o pe moment, a înţeles cât de greşit ar fi să urmărească să aibă o relaţie romantică cu mine, fără să onoreze mai întâi poziţia pe care Dumnezeu le-o dăduse părinţilor mei.

Începând din momentul acela, Eric a decis că şi părinţii *lui*, la fel ca părinţii viitoarei soţii, trebuiau să fie implicaţi în relaţie, de la început. În sinea lui şi-a luat angajament să onoreze şi *să respecte* autoritatea părinţilor atât peste viaţa lui cât şi peste cea a fetei cu care se va căsători.

Întrerupându-i aceste gânduri, tatăl meu a reînceput să-i vorbească, surprinzându-l chiar şi mai mult decât înainte.

„Şi, Eric, vreau să ştii că Janet şi cu mine îţi dăruim binecuvântarea noastră de a continua relaţia aceasta cu fiica noastră în orice mod te va călăuzi Dumnezeu."

Eric l-a privit cu ochii mari, un moment. Oare îl înţelesese greşit tatăl meu? A încercat apoi să clarifice lucrurile. „Dar eu nu asta am vrut să..."

Tatăl meu a ridicat mâna pentru a-l întrerupe. „Ştiu, ştiu", i-a răspuns blând, „eu însă simt că îţi pot da această libertate".

Dragoste şi respect

N-au trecut decât câteva săptămâni de la discuţia aceea şi, în urma unei serii de evenimente uimitoare, Eric a ajuns să fie sigur că eram cea cu care avea să se căsătorească într-o zi.

Eric era serios în angajamentul lui de a onora şi respecta poziţia părinţilor mei în viaţa mea. După multă rugăciune, a decis să discute despre acest lucru cu tatăl meu, înainte de a-l discuta cu mine. Ştia care-mi erau sentimentele faţă de el şi că tatăl meu ştia mai bine ca oricine care era poziţia mea.

A ajuns să stea din nou la masă cu tatăl meu la acelaşi restaurant, de data aceasta dimineaţa devreme, înainte de a merge la muncă. Acum însă ştia ce voia să spună. În timp ce tatăl meu îşi sorbea cafeaua şi încerca să se trezească, Eric a trecut direct la motivul întâlnirii.

„Vreau să vă spun că în ultimele săptămâni m-am rugat mult cu privire la prietenia mea cu Leslie şi Dumnezeu mi-a arătat că într-o zi ea va fi soţia mea."

Cred că nu e nevoie să-ţi mai spun, tatăl meu s-a trezit într-o clipă. După un moment însă şi-a revenit şi i-a dat lui Eric un răspuns uluitor.

„Eric", i-a spus, privindu-l drept în ochi, „Janet şi cu mine ne rugăm pentru viitorul soţ al Lesliei încă din ziua în care am devenit creştini, acum paisprezece ani. Ne rugăm să-l putem recunoaşte când va apărea în viaţa ei. Şi, Eric, noi ştim de o bucată de vreme că tu eşti acela."

Ce confirmare incredibilă! Eric a fost plin de recunoştinţă pentru faptul că Dumnezeu îl lăsase „să facă greşeala" de a se întâlni cu tatăl meu să discute despre prietenia lui cu mine. Era un tânăr care adesea simţea că greşea în viaţă, mai ales când venea vorba de relaţii. Aşa că era de înţeles de ce se simţea acum atât de minunat ştiind că avea un coleg de echipă în cea mai neaşteptată persoană—viitorul lui socru!

Cât despre mine, când am aflat tot ce se întâmplase, aprecierea mea pentru Eric Ludy a crescut şi mai mult. În perioada în care a avut loc această conversaţie, inima îmi spunea că într-o zi mă voi căsători cu el. Cu atât mai mult vedeam acum ce om integru era. Mă respecta într-atât încât îi onora pe părinţii mei în abordarea relaţiei noastre—aceasta era într-adevăr o poveste de dragoste adevărată!

Câteva zile mai târziu, tatăl meu i-a făcut lui Eric cel mai frumos cadou. „Eric", i-a zis el zâmbind, „îţi dau binecuvântarea să câştigi inima fiicei mele".

Nu s-a rămas însă doar la atât, după ce tatăl meu i-a dat lui Eric

această binecuvântare de „a-mi câştiga inima". După ce a început relaţia noastră, Eric şi tatăl meu au continuat să se întâlnească regulat... şi tatăl meu îl învăţa cum să-mi cucerească inima. Tatăl meu era persoana care mă cunoştea mai bine decât oricine din lumea aceasta. Iar acum el transmitea ceea ce cunoştea cu privire la mine bărbatului alături de care urma să-mi petrec restul vieţii!

Când am aflat că se întâmpla lucrul acesta, m-am simţit dintr-o dată o prinţesă! Mă simţeam *atât* de preţuită! Cei mai importanţi doi bărbaţi din viaţa mea petreceau ore întregi, nefăcând altceva decât să discute cine eram eu, cum eram eu, cum puteau să mă înţeleagă mai bine şi, mai mult decât orice, cum puteau *să mă iubească*! Să nu încerci să-mi spui că aşa ceva nu este incredibil de romantic! Care fată nu s-ar simţi adorată şi preţuită, ştiind că ceva atât de special se întâmplă în viaţa ei?

Când am văzut cu câtă dăruire învăţa Eric cum să se poarte cu mai multă sensibilitate cu mine şi cât de hotărât era să-mi onoreze şi să-mi respecte părinţii... respectul meu pentru *el* a crescut şi mai mult. Am ştiut atunci fără nici o îndoială că el era bărbatul alături de care doream să-mi petrec viaţa.

Părinţii mei s-au dovedit a fi colegi de echipă minunaţi. Lunile şi anii care au urmat au creat între noi o legătură cum nu crezusem până atunci că ar fi posibil. Îşi arătau dragostea pentru mine în moduri uimitoare: discuţii care se întindeau până târziu în noapte încheiate cu rugăciune, mici bileţele de încurajare şi dorinţa de a face tot ce puteau pentru ca relaţia mea cu Eric să fie specială. Chiar l-au ajutat pe Eric să pună la punct detaliile serii în care urma să-mi ceară mâna!

Eric şi cu mine am ales să-i invităm pe părinţii noştri să ne fie colegi de echipă pe tot parcursul perioadei în care Dumnezeu ne scria povestea de dragoste. Decizia aceasta a fost una dintre cele mai bune pe care le-am luat vreodată. Ea nu numai că a adus un plus de pasiune şi de romantism relaţiei noastre într-un mod cum n-am fi putut visa vreodată, dat ne-a şi ajutat să ne vedem relaţia dintr-o perspectivă exterioară, ca astfel să putem face din ea o relaţie de succes. În timp ce Eric şi cu mine jucam rolurile principale, Marele Autor al poveştilor de dragoste a adus în scenă personajele potrivite

ca să ne sprijine—fără ele, în mod sigur, nu ne-am fi putut juca rolurile!

Când părinții lipsesc din scenariu

Când Eric și cu mine spunem altora despre implicarea părinților noștri în povestea noastră de dragoste, ni se spune adesea, „Mda, dar cine are părinți ca ai voștri? Cred că partea *aceasta* a poveștii voastre de dragoste e puțin prea frumoasă pentru oamenii obișnuiți care au familii cu probleme".

Este dureros că majoritatea oamenilor nu sunt binecuvântați cu părinții iubitori și temători de Dumnezeu. Într-o lume în care rata divorțurilor, a abuzurilor și a abandonurilor crește vertiginos, trebuie să admit că familiile sănătoase devin excepția, mai degrabă decât regula. S-ar putea ca familia ta să nu fie ceea ce ar trebui să fie, sau să nu umble cu Dumnezeu, sau poate să nici nu ai familie. E totuși important, în oricare situație te-ai afla, să ai colegi de echipă după inima lui Dumnezeu. Speranță există chiar dacă părinții nu pot sau nu vor să se alăture echipei tale.

Frumusețea căilor lui Dumnezeu nu poate fi limitată de circumstanțe. El promite să fie un „Tată al orfanilor" (Psalmul 68:5). Inima lui iubitoare e plină de compasiune pentru copiii care au părinți care nu știu cum să-i iubească. Frumusețea trupului lui Hristos o dă faptul că, indiferent dacă avem sau nu o familie biologică, avem o familie spirituală în jurul nostru. Dumnezeu poate aduce în viața ta oameni deosebiți care să ocupe poziția care ar reveni părinților tăi.

Privește numai atent la cei care îți dau cel mai puternic sprijin—pastorul tău, bunica ta sau un alt mentor după inima lui Dumnezeu. Oamenii aceștia te iubesc. Așa cum ai merge la părinții tăi să-i rogi să te ajute să-L cauți pe Dumnezeu în viața ta de dragoste, du-te și la ei cu aceeași rugăminte. Mai mult ca sigur că se vor simți onorați și vor lua foarte în serios poziția lor de colegi de echipă.

Chiar dacă ești separat geografic de părinții tăi, este important să ai aproape colegi de echipă care să te însoțească zi de zi în călătoria

relațională pe care o faci. Dumnezeu este credincios în a-ți da și acest fel de sprijin.

Amanda, o studentă de douăzeci și șase de ani din Canada, se afla în Anglia, la mulți kilometri depărtare de părinții ei, când un tânăr de care se simțea atrasă a apărut în viața ei.

„Părinții mei mă sprijineau în rugăciune, însă simțeam nevoia să am pe cineva care să mă ajute în lucrurile de fiecare zi. Cineva față de care să mă simt responsabilă și care să ‚monitorizeze' permanent relația mea cu acel tânăr", îmi spunea ea. „În cele din urmă, I-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea pe cineva care să-mi fie ca un tată și pe cineva care să-mi fie ca o mamă, care să mă ajute prin tot acel proces al căutării voii lui Dumnezeu cu privire la relația aceea."

Dumnezeu a îndrumat-o către pastorul ei și către soția acestuia, doi oameni mai în vârstă, binevoitori, care au ajuns să o iubească pe Amanda ca pe fiica lor. Au fost bucuroși să se alăture Amandei în rugăciune cu privire la tânărul din viața ei. Când aveau să-i dea vreun sfat înțelept, o făceau. Au fost alături de ea la fiecare pas pe calea acelei relații care se îndrepta spre căsătorie.

„A fost minunat", își amintește Amanda. „Prin cuplul acela, Dumnezeu mi-a dat exact ce aveam nevoie. Și partea cea mai frumoasă a fost când pastorul meu a și oficiat căsătoria noastră! Dumnezeu este atât de credincios!"

Indiferent ce fel de părinți ai, Dumnezeu te iubește ca un Tată credincios. El dorește tot ceea ce e mai bun pentru tine și nu te va părăsi niciodată.

Jucând la victorie

Chiar dacă trăim într-o lume a lui „fă-o-pe-cont-propriu", în ce privește relațiile dintre băieți și fete este periculos să adoptăm această atitudine. Decizia cu privire la cine va fi persoana cu care ne vom petrece restul vieții are repercusiuni asupra tot restului vieții noastre. Nu este o decizie pe care să o privim ușor. Și nu este o decizie pe care să o luăm singuri.

Chiar dacă Îl căutăm pe Dumnezeu şi voia Lui cu privire la această decizie, este înţelept să avem şi alte perspective asupra ei. Nu pentru că Dumnezeu nu ar fi în stare să ne conducă şi să ne călăuzească, ci pentru că noi, de unii singuri, nu reuşim întotdeauna să luăm cele mai înţelepte decizii. După cum ne aminteşte cu atâta înţelepciune autorul Proverbelor:

> Planurile nu izbutesc, când lipseşte o adunare care să chibzuiască, dar izbutesc când sunt mulţi sfetnici (Proverbe 15:22).

Un avertisment însă: Alege-ţi colegii de echipă cu înţelepciune. Aşa cum sfaturile bune pot asigura succesul unei relaţii, nişte sfătuitori răi ne pot duce la dezastru.

Jeff, un tânăr de nouăsprezece ani, pasionat de calculatoare, a remarcat în biserică o tânără care avea o inimă dăruită lui Dumnezeu. Între ei s-a legat o prietenie şi, pe măsură ce aceasta devenea tot mai puternică, tânărul era tot mai convins că prietena lui era persoana cu care se va căsători într-o zi.

Un timp s-a rugat pentru relaţia cu ea, însă era prea încăpăţânat pentru a cere şi sfatul altora, în special cel al părinţilor lui. Cu toate că aceştia erau oameni înţelepţi şi îl iubeau, el era hotărât să demonstreze că Îl putea „auzi pe Dumnezeu" şi de unul singur. A cerut părerea câtorva prieteni de-ai lui, nişte „creştini" cam superficiali. „Dă-i înainte, omule", i-au spus ei cu încredere, fără să se gândească prea mult. Aşa că Jeff s-a implicat cu totul în relaţie, care însă nu peste mult timp s-a terminat dezastruos pentru el. Nu ceruse nimănui să se roage pentru el şi nici să-l ajute să vadă şi din alt unghi lucrurile. S-a grăbit şi a speriat-o pe biata fată, îndepărtându-şi-o. Şi astăzi Jeff regretă profund că a procedat în felul în care a făcut-o.

„Ar fi putut ca lucrurile să iasă minunat, dacă aş fi ascultat de oamenii din viaţa mea care aveau înţelepciune", spune el cu tristeţe. „Am făcut însă aşa cum am crezut eu că era bine, şi am distrus totul. Cei câţiva oameni cărora le-am cerut sfatul nu erau nici pe departe calificaţi să mi-l dea."

Oamenii din viaţa ta care te iubesc mult, cărora le pasă de tine, care sunt mai în vârstă, mai înţelepţi şi ale căror sfaturi au în spate o viaţă întreagă de roade după voia lui Dumnezeu sunt cei mai buni colegi de echipă pe care i-ai putea alege. Cine sunt persoanele pe care Dumnezeu le-ar putea aduce în viaţa ta pentru a te sprijini în paşii pe care îi faci pe calea poveştii tale de dragoste? Nu trebuie să aştepţi până când apare o relaţie în viaţa ta ca să-i inviţi să facă parte din echipa ta. Încă de când aveam vreo doisprezece ani, un cuplu de creştini drag, prieteni ai familiei noastre de ani de zile, a început să se roage cu credincioşie pentru viitorul meu soţ. Pe lângă părinţii mei la care mergeam ori de câte ori aveam nevoie de sprijin, îi aveam şi pe acei doi oameni la care apelam din când în când să se roage pentru anumite situaţii concrete prin care treceam. Mulţumită purtării de grijă a lui Dumnezeu, colegii mei de echipă—părinţii mei iubitori şi alţi mentori după inima lui Dumnezeu—se aflau „la posturile lor" cu mult înainte ca povestea mea de dragoste să înceapă.

Deciziile care privesc viaţa noastră de dragoste sunt dintre cele mai importante din viaţă... aşa că veniţi să jucăm la victorie!

Un pas mai departe

Ia-ţi câteva minute şi citeşte câteva pasaje savuroase din scrierea unuia dintre cei mai deştepţi oameni care au trăit vreodată. Aceste adevăruri nepieritoare se găsesc toate în cartea Proverbelor—mai ales 12:15, 15:22, 19:20, 20:18, 24:6 şi 27:9. Lasă ca înţelepciunea aceasta să pătrundă adânc în mintea ta şi învaţă să trăieşti având-o temelie. Poate chiar ar fi momentul să baţi la uşa părinţilor tăi şi să le înmânezi invitaţia de a se alătura în mod oficial echipei tale!

cinci

DESCOPERIND O POVESTE DE DRAGOSTE SCRISĂ DE DUMNEZEU

Leslie

PREA TÂRZIU?

un licăr de speranță într-o lume a virginității pierdute

O chema Rebecca. Încă nu împlinise treisprezece ani, era frumoasă, blândă, cu un păr șaten închis. Arăta mai în vârstă decât anii care-i avea, însă în sufletul ei era încă un copil aflat abia la primii pași pe drumul dificil spre feminitate.

La biserică și la școală, băieții începeau să o remarce. Băieți care încă erau la vârsta copilăriei, dar care-și doreau cu disperare să fie priviți ca bărbați. În urma atenției primite din partea acestor băieți—atenție care înlocuia dragostea pe care ar fi trebuit să o simtă din partea părinților ei—, Rebecca a început să se simtă iubită și acceptată.

Într-o zi, la una din întâlnirile grupului de tineri, l-a cunoscut pe Jason. Jason avea șaisprezece ani, era un băiat chipeș și încrezător în sine. Ori de câte ori îi zâmbea din partea opusă a încăperii, ea simțea ceva tresărind înăuntrul ei. Nu după mult timp, cei doi au început să petreacă mai multe ore împreună în fiecare săptămână, el purtându-se cu ea ca un frate mai mare, protector și grijuliu. Inima ei de copil a primit sentimentul de siguranță și căldura pe care el i le aducea, în timp ce femeia din ea a început să se simtă atrasă tot mai mult de el. Pe măsură ce treceau săptămânile, dragostea ei pentru el era tot mai

puternică, cum tot mai puternică era şi încrederea ei în tânărul acela fermecător.

Într-o seară, când părinţii lui erau plecaţi din oraş, Jason a invitat-o pe Rebecca acasă la el. Când a intrat în casa lui Jason, Rebecca era un copil naiv de doisprezece ani, însă când a părăsit-o, după câteva ore, era o jucărie sexuală folosită şi pângărită. În noaptea aceea, Rebecca fusese forţată să treacă brusc de la starea de copil la cea de femeie—în cel mai nenatural şi mai dureros mod imaginabil. Şi-a pierdut virginitatea înainte de a se fi dezvoltat complet fizic şi emoţional.

Rebecca a fost devastată. Jason terminase cu ea şi umbla după o altă pradă. Inima lui Dumnezeu era frântă. Pentru Rebecca şi Jason.

Todd era un băiat prietenos, student la un colegiu creştin din California, într-o clasă pregătitoare pentru facultatea de medicină. Avea o dragoste mare pentru Domnul şi era întotdeauna gata să-i ajute pe alţii. În ciuda programului încărcat de la şcoală, Todd se implica în mai multe lucrări din campus. De asemenea, conducea, o dată pe săptămână, închinarea în biserica din care făcea parte. Visul lui era să devină medic misionar.

Pe Karly a cunoscut-o la o întâlnire de rugăciune pe care o conducea. Era atrăgătoare, inteligentă şi sociabilă. Todd a fost fascinat de ea. S-au întâlnit la o cafea şi au ajuns să stea de vorbă trei ore. Începând din ziua aceea, rareori puteau fi văzuţi separat. Atraşi unul spre celălalt de dragostea lor pentru Domnul şi de dorinţa de a merge împreună pe câmpul misionar, au devenit o pereche inseparabilă. După două luni ştiau deja că se vor căsători şi chiar au început să discute serios despre logodnă. Toţi prietenii lor credincioşi îi priveau ca pe un exemplu minunat de cuplu cu o relaţie după voia lui Dumnezeu.

Într-o seară însă pasiunea a luat locul judecăţii sănătoase şi s-au trezit în pat, uluiţi de ceea ce-şi îngăduiseră să facă.

Dintr-o dată, relaţia lor frumoasă s-a răcit. Bucuria lor de a vorbi despre Domnul a dispărut. Pasiunea lor comună pentru misiune s-a stins şi ea. Todd era cuprins de o ruşine ce-l măcina lăuntric. Pentru prima dată în viaţa lui se simţea un ratat. Nu mai era un student şi un lider creştin încrezător. Se simţea nevrednic de dragostea lui Dumnezeu şi descalificat ca lider. A renunţat la toate activităţile lui din

biserică. S-a retras din prieteniile cu alţi tineri. Calificativele la şcoală au început să scadă. A căzut într-o depresie adâncă, simţind că-şi ruinase nu doar propria viaţă şi propriul viitor, ci şi viaţa şi viitorul Karlyei.

Cât despre Karly, a ajuns să fie rănită şi confuză în urma comportamentului lui Todd. Crezuse că el o iubea. Făcuse greşeala de a-i dărui cel mai de preţ dar al ei—virginitatea—dar acum el era distant şi rece cu ea. Se simţea copleşită de vinovăţie. Când se gândea la toate visele ei din copilărie în care se vedea păşind spre altar în rochia albă de mireasă, simbolizând puritatea ei, era cuprinsă de o mâhnire fără margini. Acum nu mai putea spera să trăiască vreodată o poveste de dragoste frumoasă alături de Todd. Ratase şansa. Se simţea mizerabil şi nu avea cu cine să vorbească despre durerea ei.

Inima lui Dumnezeu era frântă. Pentru Todd şi Karly.

Păcatul este ceva grav

Păcat sexual... necurăţie... compromis moral. Sub orice formă şi în orice circumstanţe, efectele păcatului sunt devastatoare. Păcatul sfâşie vieţi şi inimi, distruge inocenţa, frumuseţea şi bucuria. Adesea consecinţele păcatului ne urmăresc tot restul zilelor noastre, iar câteodată chiar şi generaţia următoare trebuie să plătească preţul pentru haosul ce l-am făcut din vieţile noastre.

Cea mai distrugătoare consecinţă a păcatului este că ne îndepărtează de Creatorul nostru. Purtăm în inimile noastre vinovăţia pentru ceea ce am făcut, încercând să ascundem păcatul de El, şi sfârşim rătăcind neajutoraţi şi singuri, departe, foarte departe de Acela care ne iubeşte.

Crescând în mediu creştin, observam adesea că problema păcatului sexual era tratată cu superficialitate. În câteva grupuri de tineri din care am făcut parte era ceva *de aşteptat* ca majoritatea dintre noi să ne pierdem virginitatea înainte de căsătorie. Atitudinea era de felul, „Cu toţii o veţi da în bară în acest domeniu, pentru că în ziua de azi păcatul sexual este aproape inevitabil. Dar nu vă îngrijoraţi,

Dumnezeu oferă o a doua virginitate. Harul Lui vă va acoperi".

Există ceva adevăr în afirmaţia aceasta. Da, toţi facem greşeli, însă aceasta nu înseamnă că inevitabil vom cădea cu toţii în păcatul sexual, sau că puritatea este imposibilă şi că nu suntem decât o „victimă a mediului" dacă nu putem rămâne puri. Este adevărat, Dumnezeu oferă har şi iertare, şi El poate să ne dea o „a doua virginitate", spiritual vorbind. Nu trebuie însă să abuzăm de harul Său minunat. Şi nu trebuie să tratăm niciodată păcatul nostru cu superficialitate. În ochii unui Dumnezeu sfânt, păcatul nostru este o urâciune.

Pe vremea când Eric era un tânăr zelos şi înflăcărat, străbătând lumea ca misionar, i s-a cerut odată să vorbească la o mare întâlnire de tineret, în Virginia. Rugându-se înaintea întâlnirii, a simţit că Dumnezeu voia ca el să vorbească despre puritate—spirituală, emoţională şi fizică. Astfel, în mesajul pe care l-a adus, i-a îndemnat pe tineri să trăiască la înălţimea standardelor lui Dumnezeu cu privire la puritate şi să nu se conformeze mentalităţii din jurul lor. A vorbit despre puritate fizică, mentală şi emoţională. Mesajul lui a fost convingător şi plin de putere. Liderilor bisericii însă nu le-a plăcut. Un pastor de tineret s-a ridicat imediat ce Eric a terminat de vorbit şi a luat microfonul.

„Eu nu vă voi predica despre sfinţenie", a spus el parcă apărându-se, ca şi cum a predica despre „sfinţenie" era ceva nepotrivit şi care ar fi stârnit aversiune, ceva ca o prelegere despre eliminarea paraziţilor din intestinul gros.

La urmă, mai mulţi lideri l-au înfruntat pe Eric.

„Eric, cum de-ai îndrăznit să-i faci pe toţi copiii aceştia să se simtă condamnaţi? Aproape toţi au dat-o în bară în domeniul acesta al purităţii! Puritatea este un subiect prea sensibil ca să vorbeşti despre el în felul acesta. Acum se vor simţi *vinovaţi*! Mai bine te-ai duce înapoi să le ceri iertare!"

Când avem această atitudine cu privire la păcatul sexual—şi anume că e doar o mică greşeală pe care cei mai mulţi dintre noi o comitem şi că nu trebuie să stăruim prea mult asupra ei—negăm puterea copleşitoare şi uluitoare a ceea ce a făcut Hristos pentru noi pe cruce. În realitate, păcatul sexual este îngrozitor. El frânge inima lui Dumnezeu

şi distruge ordinea naturală, desăvârşită a dragostei pe care Dumnezeu a creat-o să existe între bărbat şi femeie. Ne pângăreşte. *Ar trebui* să regretăm când păcătuim în felul acesta... şi ar trebui să ne dăm seama de *gravitatea* a ceea ce am făcut. Şi n-ar trebui să fie doar atât.

Odată, după un seminar ce a avut loc în Australia, am îngenunchiat să mă rog împreună cu o tânără în vârstă de aproximativ douăzeci şi cinci de ani care plângea în hohote. Trupul ei firav se cutremura de suspine care nu puteau să te lase indiferent. M-am rugat ca pacea lui Dumnezeu să o mângâie. După un timp s-a liniştit şi a început să-mi vorbească cu o voce ezitantă despre povara ei.

„Am pierdut cel mai preţios lucru pe care-l aveam—puritatea mea. N-a mai rămas nimic din comoara mea. Cum am putut face aşa ceva? Băiatul căruia m-am dăruit nici măcar nu mă iubea. Acum nu mai am nimic să-i ofer soţului meu. Pentru mine e prea târziu. Nu cred că Dumnezeu mai vrea să-şi piardă vremea cu mine. Mi-am distrus viaţa."

Înainte însă de încheierea întâlnirii, tânăra aceea a cunoscut atingerea binecuvântată a harului lui Dumnezeu şi a fost schimbată. Faţa ei a devenit strălucitoare şi plină de pace. Ştia că fusese iertată.

Altă dată, după ce am vorbit la o conferinţă în Texas, am întâlnit o tânără care era aproape paralizată de sentimente de vinovăţie şi de groază pentru ceea ce făcuse. Nu doar că se compromisese sexual, dar făcuse şi avort. Ochii îi erau adânciţi în orbite de durere. Şi totuşi, în urma unei întâlniri faţă în faţă cu Dumnezeu în ziua aceea, a devenit un om nou. Când a plecat, avea un licăr de lumină în ochi. Putea acum să-şi continue viaţa şi să descopere tot ce avea Dumnezeu pentru ea. Ştia că fusese iertată.

Zâmbetul Lui blând

Frumuseţea unei poveşti de dragoste scrise de Dumnezeu nu este ceva rezervat doar celor perfecţi şi virtuoşi; este şi pentru păcătoşi ca mine şi ca tine. Pentru că dragostea lui Dumnezeu ne cuprinde pe toţi. Suntem atât de nevrednici de harul şi iertarea Lui—şi totuşi El ni le oferă gratuit. Dacă ai falimentat în acest domeniu al vieţii tale şi îţi spui că

pentru tine e prea târziu, citeşte următoarea întâmplare din Scriptură şi vei vedea cum te priveşte Isus şi ce face El pentru tine, un păcătos.

Isus S-a dus la Muntele Măslinilor. Dar dis-de-dimineaţă a venit din nou în Templu; şi tot norodul a venit la El. Pe când şedea jos şi-i învăţa, cărturarii şi fariseii I-au adus o femeie prinsă în adulter. Au pus-o în mijlocul lor.

„Învăţătorule“, I-au zis ei, „femeia aceasta a fost prinsă chiar când preacurvea. Moise, în Lege, ne porunceşte să ucidem cu pietre pe astfel de femei. Tu, deci, ce zici?“

Isus S-a plecat jos, şi scria ceva pe pământ. Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El S-a ridicat, şi le-a zis, „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea“.

Apoi S-a plecat iarăşi şi scria ceva pe pământ. Când au auzit cuvintele acelea, au ieşit unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni, lăsându-L pe Isus singur cu femeia.[1]

Cum a privit-o Isus pe femeia care I-a frânt inima prin păcatul ei? În cartea *The Parable of Joy*, Michael Card descrie atât de frumos modul în care i-a răspuns Isus femeii în momentul acela. Scena următoare reprezintă o imagine perfectă a inimii blânde pe care Păstorul o are pentru oile Lui pierdute.

Femeia stătea singură, tremurând, în faţa omului care acum se ridicase în picioare.

„Unde au plecat cu toţii?“, a întrebat-o El, zâmbind. „Nu te-a condamnat nimeni?“

„Nu“, şopti ea, privind în jos. „Nimeni, Doamne.“

El îi ridică bărbia. „Nici Eu nu te condamn“, îi zise El cu un zâmbet blând.

Apoi deveni serios şi-i vorbi ca un părinte care-şi disciplinează copilul. „Acum du-te şi să nu mai păcătuieşti.“

Ea începu să plângă, nu de ruşine, ca mai înainte, ci de uşurare. El o salvase de la moarte. Şi-i dăduse înapoi ceea ce-i furaseră ceilalţi. Îi părea rău, teribil de rău. Găsise în cele din urmă pe Cineva care luase asupra Lui durerea ei.[2]

În *The Parable of Joy*, Michael Card notează faptul că un comentator pe nume Frederick Buechner spunea cu privire la răspunsul dat de Isus femeii prinse în adulter: „El nu a condamnat-o pentru că avea să fie El condamnat pentru ea."[3]

Aşa cum cunoştea păcatele fiecăruia dintre cei care o aduseseră la El pe femeie, Isus cunoaşte fiecare păcat pe care l-am comis din ziua în care ne-am născut. E cea mai mare naivitate să credem că ne putem ţine ascunse păcatele de El. Când venim însă la El, cu inima frântă, copleşiţi de ruşine şi de regrete, cu teama că vom deveni ţinta mâniei Lui, şi privim în ochii Lui... El ne zâmbeşte blând. Ne ridică apoi bărbia cu mâna Lui în care se pot vedea rănile cuielor şi ne spune cu blândeţe, „Eu nu te condamn. Acum du-te şi să nu mai păcătuieşti".

Când stăm faţă în faţă cu această dragoste desăvârşită, ni se taie răsuflarea. Merităm să murim pentru ceea ce am făcut. Ar trebui să fim împroşcaţi cu pietre. Isus însă nu numai că ne salvează prin sângele Lui, ci ne şi spală, astfel încât să fim *cu totul* curaţi. Când se uită la noi, nu vede falimentele şi greşelile noastre, ci o nouă făptură—un copil al lui Dumnezeu.

El ne îndeamnă „să plecăm şi să nu mai păcătuim". Ne vorbeşte de pocăinţă. Aceasta înseamnă să ne smerim, să ne mărturisim păcatul şi să hotărâm în inima noastră ca, începând din acel moment, să ne întoarcem şi să părăsim păcatul. Sensul termenului de pocăinţă este de *a ne întoarce de la păcat şi a o lua în cealaltă direcţie*. Şi având mâna Lui blândă drept călăuză în viaţă, putem să ne pocăim... şi să fim înnoiţi. Când ne pocăim şi acceptăm iertarea Lui, El poate lua păcatul cu care duşmanul nostru a vrut să ne distrugă şi să-L folosească pentru gloria Sa. El poate lua o inimă şi o viaţă frânte şi să scrie povestea frumoasă a dragostei Lui desăvârşite.

Puterea de a ierta

Păcatul sexual produce suferinţă. Pentru ca planurile frumoase pe care Dumnezeu le are cu viaţa noastră să poată deveni realitate,

trebuie să ne debarasăm de efectele paralizante ale neiertării. Todd nu se poate ierta pentru faptul de a fi căzut în păcat. Karly nu se poate ierta sau nu-l poate ierta pe Todd pentru ceea ce s-a întâmplat. În anii care vor urma, Rebeccăi îi va fi greu să-l ierte pe Jason pentru a fi profitat de ea şi a o fi pângărit la vârsta de doisprezece ani.

Doar când ajungem faţă în faţă cu privirea blândă, iertătoare a Răscumpărătorului nostru primim puterea de a ne ierta pe noi înşine—şi pe aceia care au profitat de noi. Beneficiind de iertarea pe care ne-o oferă Hristos, cum am putea noi oferi mai puţin acelora care ne-au rănit? Şi ei sunt păcătoşi, ca şi noi.

Dacă eşti devastat de păcat, cuprins de vinovăţie pentru greşelile pe care le-ai făcut sau încrâncenat în neiertare faţă de cineva care s-a folosit de tine, e timpul să alergi în braţele lui Isus şi să priveşti în ochii Lui iubitori. Lasă-L să te spele ca să fii curat, alb ca zăpada, şi să-ţi ofere un nou început. Planurile Lui pentru tine sunt uimitoare. Probabil momentul în care vei începe să trăieşti o poveste de dragoste scrisă de Dumnezeu este foarte aproape! Lasă-L să îndepărteze din viaţa ta cântecul singurătăţii şi al regretelor pe care poate îl cânţi de multă vreme, şi să pună în inima ta un cântec nou—acel „cântec mai dulce".

Alb ca zăpada

Alb ca zăpada este titlul unui cântec de pe albumul nostru intitulat *Faithfully* (*Cu credincioşie*). Este un cântec dedicat tuturor celor care au simţit durerea pierderii preţioasei comori a purităţii. Fie ca prin aceste cuvinte Dumnezeu să-ţi scalde inima în dragostea Lui desăvârşită şi să-ţi dea o nouă viziune şi o nouă speranţă pentru viitor.

Singur şi confuz, inima îţi este rănită de păcat;
Bucuria ta s-a dus
Pentru că dragostea s-a dovedit a fi o iluzie.
Iar tu tânjeşti după un nou început.
Ştiu că ai fost rănit

şi că nu ştii în cine să te încrezi;
Nu pretind că-ţi înţeleg durerea.
Văd însă pocăinţă în ochii tăi
şi ştiu că nu e prea târziu;
Îl aud chemându-te pe nume...

Alb ca zăpada, El te-a făcut alb ca zăpada;
În clipa în care ai mărturisit, inima Lui te-a iertat.
S-ar putea să crezi că ai stricat toate planurile
pe care El le-a avut pentru tine,
Însă tocmai din această pricină ne mântuieşte Isus.
Alb ca zăpada, El te-a făcut alb ca zăpada;
Curat şi inocent ca un porumbel,
Cu toate că n-ai făcut nimic să meriţi iertarea Lui,
Ai fost curăţit prin sângele lui Isus—
Alb ca zăpada.

Vinovăţia şi ruşinea te-au înlănţuit,
Nu te-au lăsat să pleci;
N-a fost cum ai visat, nici cum ai plănuit,
Şi nu vezi să mai fie vreo speranţă.

Primeşte vindecarea Lui pentru rănile tale;
Primeşte bogăţiile Lui în locul zdrenţelor tale.
Nici nu-ţi imaginezi ce planuri are pentru tine,
Aşa că i-ai mâna şi nu privi înapoi.

Un pas mai departe

Retrage-te într-un loc liniştit şi îngenunchează înaintea tronului lui Dumnezeu. Citeşte Psalmul 51 şi lasă ca rugăciunea prin care David imploră iertarea Domnului său să devină strigătul inimii tale către Dumnezeu. Citeşte apoi Luca 15:11-24 şi lasă-te purtat într-o călătorie

împreună cu fiul risipitor. Lasă ca brațele iubitoare și primitoare ale Tatălui tău să te cuprindă și să te ducă acasă din nou.

Lasă trecutul ireparabil în mâinile Sale și pășește înspre viitorul irezistibil împreună cu El.[4]

OSWALD CHAMBERS

Eric

ÎMPOTRIVA CURENTULUI

să avem coloană vertebrală într-o generație căreia așa ceva îi lipsește

O pătură subțire

Aerul nopții era rece. Rece ca ghiața! În celula înghețată a închisorii stăteau doi tineri chinezi, epuizați din cauza lipsei hranei și a luminii. Aveau amândoi doar o pătură subțire care le ținea de cald.

Sub ei pardoseala era tot rece și dură, iar lanțurile de la glezne păreau să-și bată joc de durerea lor. Și totuși, în sanctuarul acela arctic al damnării, era o căldură divină.

Unuia din cei doi tineri i-a trecut prin minte un gând.

Dacă lângă mine ar fi Isus, I-aș da pătura mea?

Chinezul acela, care nu avea decât o pătură subțire care-i ținea de cald, s-a gândit ce privilegiu ar fi pentru el să poată da puținul pe care-l avea lui Dumnezeu care dăduse *totul* pentru el. Și-a luat pătura de pe el și a pus-o în jurul umerilor prietenului său care tremura.

Pătura noastră, viața noastră

Aș vrea să-ți imaginezi că în celula aceea rece ca ghiața te afli tu. Imaginează-ți că ești slab și bolnav și că tremuri de frig. Și că tot ce ai

este o pătură subțire cu care te învelești. Cât de tare te-ai agăța de puținul comfort pe care l-ai avea? Ce te-ar face să te desparți de prețioasa ta pătură?

Vezi tu, pătura aceasta subțire reprezintă viața noastră. Dacă dăm pătura, vom muri. Dacă renunțăm la singura noastră certitudine, murim.

Ce-ar fi însă dacă în celulă alături de tine S-ar afla Isus? Dacă ai avea privilegiul să dai puținul ce-l ai Aceluia care Și-a dat viața pentru tine? Dacă ți s-ar oferi posibilitatea să-ți arăți dragostea și recunoștința față de Regele regilor și Creatorul universului? Ai renunța la pătura ta?

Cultura în care trăim ne învață să nu dăm nimănui păturile noastre, să ne asigurăm viitorul, chiar în detrimentul celor din jur. Nu înțelegem însă că siguranța viitorului nostru nu stă în pătura noastră, ci în aceea ca *Isus să stea alături de noi*. Atunci când alegem să dăruim în loc să păstrăm, gustăm puțin din rai, chiar aici pe pământ. Când alegem să renunțăm la puținul pe care-l avem și să-l încredințăm lui Dumnezeu, primim bogăția împărăției Lui.

Generația noastră flămândă după dragoste se află într-o căutare disperată a „părții frumoase a dragostei". Aceasta însă nu se găsește nici în sex, nici în abstinența de la sex. „Cântecul mai dulce" *este* Isus, în toată plinătatea Sa, în toată dragostea Sa, în toată frumusețea Sa, în tot harul Său și în toată maiestatea Sa.

Atunci când Îl cunoști pe Isus Hristos, mâna blândă a cerului începe să-ți modeleze cu măiestrie viața, pentru ca astfel să arăți lumii întregi gloria cerului. El te învață să fii răbdător, curat și tandru. Având-L pe Isus în centrul vieții tale, nu numai că dobândești o speranță fericită pentru aici și acum, ci și o pasiune de nestins pentru veșnicia ce-ți stă în față.

„Cântecul mai dulce" este cântat pe o corabie care înaintează împotriva valurilor. Drumul acestei corăbii este astfel trasat încât să meargă direct împotriva vânturilor potrivnice. Isus cântă cea mai frumoasă melodie pe care a auzit-o vreodată urechea omului, însă ai nevoie de coloană vertebrală ca să te îmbarci pe corabia pe care aceasta este cântată.

Multe biserici de astăzi folosesc sloganul „Creștinismul e grozav"

ca şi carte de vizită, gândindu-se probabil că mai mulţi oameni ar deveni creştini dacă ar şti că bisericile nu sunt pline de idioţi care se folosesc de Dumnezeu ca de-o cârjă, pentru că nu sunt în stare să rezolve singuri problemele vieţii. Ei bine, în *cer* creştinismul *va fi* grozav; aici însă pe pământ, creştinismul e oricum *numai* grozav nu. De-a lungul istoriei, creştinii adevăraţi au fost batjocoriţi şi ridiculizaţi, prigoniţi şi chiar omorâţi. De fapt, dacă cineva alege să trăiască în lumea aceasta cum a trăit Isus, va cunoaşte fără îndoială aceeaşi soartă: crucea.

Creştinismul *nu* este calea uşoară de a trece prin viaţa aceasta. Pentru a auzi acordurile blânde ale acelui „cântec mai dulce", *este nevoie de sacrificiu*! Adesea aceasta înseamnă să ne pierdem reputaţia, să fim greşit înţeleşi de oameni... sau chiar să renunţăm la pătura noastră subţire.

Am o viziune pentru generaţia noastră de creştini. Îmi doresc să ajung ziua când creştinii nu se vor mai mulţumi doar să participe la serviciile de duminică dimineaţa şi la cele de studiu biblic sau de rugăciune de joi seara, ci vor învăţa să-L iubească pe Hristos în fiecare clipă a fiecărei zile. Aş vrea să văd că nu ne mai mulţumim doar să memorăm din Scriptură şi să cunoaştem limbajul biblic, ci că vrem ca viaţa noastră să fie transformată de Adevărul acestei Scripturi, aşa încât nu doar să o *cunoaştem*, ci să *o* şi *trăim* ca mărturie pentru întreaga lume. Aş dori să văd că luptăm pentru a redobândi „faţa frumoasă a dragostei" în relaţiile noastre romantice, astfel încât să putem aduce glorie Marelui Iubit al sufletelor noastre.

Mulţi se plâng că generaţia noastră duce lipsă de lideri. Şi mulţi spun că, dacă generaţia noastră nu-şi schimbă direcţia, se va îndrepta direct înspre stâncile pe care stau sirenele. Şi, din nefericire, trebuie să recunosc că au dreptate. Suntem o generaţie aflată pe moarte, fără coloană vertebrală. Ne lipseşte curajul să ne ridicăm împotriva lucrurilor incorecte din punct de vedere moral. Ne lipseşte credinţa că Dumnezeu este puternic, aşa cum spune că este. Ne lipseşte pasiunea de *a-L căuta* pe Dumnezeu, zelul de *a-L cunoaşte* şi smerenia de *a-L lăsa* să facă orice doreşte cu vieţile noastre.

Suntem o generaţie potopită de perversiuni sexuale, copleşită de

infidelitate în relații și slăbită de o rată explozivă a divorțurilor, a căror curbă ascendentă pare să fie abia la început. Când mă gândesc la generația mea și la nevoia disperată pe care o avem de lideri de tineret, îmi amintesc de o întâmplare cu un erou petrecută într-un ținut din Iudeea, cu multe mii de ani în urmă.

Văzând dincolo de Matahală

Se părea că toate speranțele erau pierdute. Casele de pariuri din Las Vegas îl dădeau toate câștigător pe campion. Cine l-ar fi putut învinge? Era uriaș! Era mai puternic decât un bivol și mai mare decât un pui de dinozaur. Sub bicepșii lui s-ar fi putut adăposti o mică familie. Dar nu numai atât, avea și atitudinea necesară pentru a câștiga o bătălie ca aceea. Jurnaliștii sportivi de azi spun despre un astfel de concurent că este „încrezut"; pe vremea aceea, la vederea unui astfel de luptător, nu se spunea decât, „O, mamă! Eu nu m-aș pune cu tipul ăsta!"

Ringul nu era în Palatul Cezarului, ci într-un loc mai puțin pompos, numit Valea lui Elah. Și nu era o luptă în care cel căzut era numărat până la zece, ci una *pe viață și pe moarte*. Nu era o luptă pentru faimă, ci una pentru viitorul unei națiuni. Era o confruntare vrednică de cărțile de istorie, încă înainte să bată gongul.

Fiecare popor își alesese luptătorul. Era Matahala, cântărind peste două sute cincizeci de kilograme și în stare să dea pe gât un pui de tigru dintr-o singură înfulecătură, împotriva Puștiului, un tânăr păzitor de oi, cam de mărimea unuia dintre picioarele campionului. Când l-a văzut pe Puști ieșind la luptă, Matahala a izbucnit în râs.

Dacă era în joc viitorul națiunii, de ce aleseseră să lupte pentru ei un tânăr cioban? De ce nu-l aleseseră pe cel mai bun războinic, care să se potrivească la putere cu campionul? Șansele erau deja de un milion la una. De ce și le făceau și mai mici?

Ei bine, națiunea *aceea* nu și-a ales luptătorul pe baza unui sondaj al opiniei publice sau a pronosticurilor caselor de pariuri din Las Vegas. L-au ales pe luptătorul acela pentru că a fost singurul care era gata să lupte. Toți ceilalți războinici tremurau în tranșee.

Nu-l judecaţi însă pe acest „puşti" după aspectul exterior sau după înfăţişarea fizică. „Puştiul" acela era un tânăr deosebit! El ştia ceva ce niciunul dintre războinicii din ţara lui nu ştia. Ştia că dacă lupţi pentru Dumnezeu, şi El luptă pentru tine.

Matahala îi batjocorea pe Dumnezeu şi pe poporul Său. Şi numai Puştiul acela, care nu impresiona prin nimic, părea să fi observat că aşa nu mai mergea. Aşa că a spus, „Mă pun eu cu el!"

Sunt sigur că în ziua când Puştiul a ieşit să dea piept cu Matahala, ceea ce a văzut nu fost mărimea înfricoşătoare a aceluia, puterea lui nemaiîntâlnită şi nici încrederea în sine ce sfida moartea. Cred că L-a văzut pe Dumnezeul lui infinit mai mare şi mai puternic stând în spatele slăbănogului de uriaş, cu degetul Său gargantuanesc deasupra minuscului cap al Matahalei, spunându-i lui, tânărul cioban, „Spune-mi numai când!" *TROSC!!*

Numele „puştiului" era David. Şi era lider într-o generaţie care avea ochi doar pentru „matahala" pe nume Goliat (vezi 1 Samuel 17). Era un neînfricat într-o generaţie care tremura de frică. Şi era un om cu coloană vertebrală, când tuturor tovarăşilor lui le lipsea aşa ceva.

Avem nevoie disperată de oameni ca David în generaţia noastră. Avem nevoie de lideri care să se încreadă total în Dumnezeu. Avem nevoie de bărbaţi şi femei care să iasă la luptă împotriva „matahalelor" din cultura de azi şi care să nu dea înapoi. Avem nevoie de eroi al căror model să nu fie mulţimea înfricoşată din jur, ci Hristos.

Generaţia noastră are nevoie de oameni obişnuiţi care să aleagă să-L iubească pe Dumnezeu într-un mod neobişnuit. Avem nevoie de o nouă generaţie de lideri în lumea aceasta, care să pună mai mult preţ pe a muri de dragul Adevărului decât pe a trăi pentru a fi realeşi. Avem nevoie de o generaţie de îndrăgostiţi care să întrebe, „Ce-ar face Isus?" şi apoi să facă exact ce-ar face El!

I-aţi încredinţat lui Isus viaţa voastră; acum trăiţi această viaţă în El. Inspiraţi-L pe El. Expiraţi-l pe El. Face-ţi din El sursa vieţii voastre în fiecare zi, cu credinţa unui copilaş! Aţi fost plantaţi în cel mai bogat sol şi udaţi cu Adevărul

Împărăției Lui. Nu ascundeți sub sol viața lui Isus plină de bucurie, ci creșteți și înfloriți pentru ca lumea întreagă să vă vadă.

COLOSENI 2:7 (TRADUCERE PARAFRAZATĂ)

Ce faci cu pătura ta?

Vino cu mine încă o dată în celula aceea rece ca ghiața. Așază-te pe pardoseala de beton și imaginează-ți că ești înghețat de frig. Singura ta apărare împotriva frigului necruțător este pătura aceea subțire.

Și-acum imaginează-ți că persoana care tremură lângă tine nu este un tânăr chinez, ci *viitorul tău partener de viață.* Pune-ți întrebarea, *Dacă Cel care stă lângă mine ar fi Isus, I-aș da pătura?*

În timp ce te gândești ce răspuns să dai, probabil îți ridici pătura și vezi cât e de zdrențuită și ruptă. Sau poate nici nu mai ai o pătură, ci tot ceea ce ți-a mai rămas e o bucată de pânză cu care încerci să te protejezi de frigul teribil.

Mulți dintre noi nu mai avem decât o zdreanță de pătură pe care să i-o oferim partenerului nostru, care tremură lângă noi. Dar dacă în partenerul nostru L-am vedea pe Isus, am fi noi gata să dăm puținul ce îl avem Dumnezeului care ne-a dat totul?

Ca în toate generațiile de dinaintea noastră, dragostea care iese din tipare a fost ridiculizată și batjocorită. Cei care iubesc cu o astfel de dragoste sunt priviți ca niște oameni care risipesc. În a iubi astfel însă, în a dărui totul, în a-ți goli buzunarele vieții constă esența adevăratului creștinism. O astfel de dragoste L-a făcut pe Isus să renunțe la tronul Său din ceruri și să ne dea darul vieții cu prețul vieții Sale. O astfel de dragoste l-a făcut pe creștinul chinez din celula de închisoare să renunțe la singura lui sursă de căldură pentru binele fratelui său. Și tot o astfel de dragoste te-ar face pe tine să-ți iei pătura de pe umeri și să-L învelești cu ea pe Marele tău Împărat.

Dacă vei lăsa ca mâna blândă a Domnului tău să toarne acest fel de dragoste în inima ta, atunci vei trăi povestea de dragoste pe care ți-ai dorit dintotdeauna să o poți trăi. Cu o dragoste de acest fel, care să se manifeste în atitudinea și în faptele tale, e aproape sigur că nu

vei fi aplaudat de lumea aceasta, însă vei fi aplaudat de oştile cerului, când întregul univers va vedea în viaţa ta „faţa frumoasă a dragostei".

Când încredinţezi „stiloul" vieţii tale Marelui Autor al poveştii de dragoste şi înveţi cum să iubeşti risipind, nu vei fredona doar laude la adresa lui Dumnezeu o viaţă întreagă, ci vei cânta întreaga veşnicie „cântecul mai dulce"!

Ochi umezi

Nişte ochi umezi te privesc. Ochii umezi ai lui Isus, în care poţi citi dorinţa pe care o are de a nu mai încerca să-ţi pui singur viaţa în rânduială ci să te ţii tare de El. Ochii Lui te privesc, blând, cum te împiedici de păcat şi cazi. Nu te loveşte când eşti căzut, ci te sprijină cu mila şi harul Lui şi te ajută să te ridici. Are o îndelungă răbdare cu tine când te clatini şi întotdeauna este credincios să te ierte.

Ochii Lui zâmbesc când te văd că doreşti să trăieşti după voia Lui. Aşa cum un copil de trei ani ia un creion şi mâzgăleşte ceva ce pentru tatăl lui este o capodoperă, tot aşa şi tu, prin viaţa pe care o trăieşti, redai pentru Tatăl tău din ceruri tot ceea ce poţi şi cum poţi mai bine, onorându-L în felul acesta.

În privirea Lui însă se poate citi şi mândrie, atunci când vede că te încrezi în El. El, mai mult decât oricine, ştie cât de dificil este să stai împotriva curentului. El nu vrea decât ca omul obişnuit să-I pună la încercare credincioşia. După cum spune Oswald Chambers, „Dacă alegem deliberat să ascultăm de Dumnezeu, El va cere celei mai îndepărtate stele şi ultimului fir de nisip să ne ajute".[1]

Nişte ochi umezi te privesc. De prea mulţi ani, din ochii cerului, pentru care tu eşti o persoană atât de preţioasă, curg lacrimi de durere din pricina felului în care trăim. Haideţi să alegem azi să binecuvântăm inima lui Dumnezeu cu darul de a-L iubi din toată inima, din tot sufletul, cu toată mintea şi cu toată puterea noastră. Haideţi să facem ca ochii aceia umezi să fie mândri!

O ultimă provocare

Mântuitorul şi Domnul nostru iubit ne-a dat o oportunitate extraordinară: să ne ridicăm deasupra versiunii diluate a dragostei pe care ne-o oferă lumea, şi să apucăm dragostea cea mai adevărată şi durabilă care se poate imagina. Este şansa care ni se oferă de a întoarce spatele draţgostei siropoase purtând marca Hollywood şi de a descoperi povestea de dragoste în tot ce are aceasta mai frumos—povestea de dragoste a cerului! Putem îmbrăţişa un stil de viaţă în care să ne simţim sufletul gol, să fim egoişti, o viaţă în care să ajungem în cele din urmă la disperare, sau putem învăţa să trăim şi să iubim fără egoism... ca Însuşi Marele nostru Iubit.

Dumnezeu abia aşteaptă să-ţi scrie povestea de dragoste—o poveste de dragoste care depăşeşte cu mult cel mai incredibil basm ce a fost scris vreodată. Îi vei încredinţa, azi, stiloul?

Nu poţi, în acelaşi timp, să rămâi aşa cum eşti şi să mergi cu Dumnezeu.[2]

HENRY BLACKABY

Pentru a ne mântui, Dumnezeu a riscat totul dându-L pe Hristos; acum El doreşte ca noi să riscăm tot ce avem încrezându-ne în El.[3]

OSWALD CHAMBERS

Poţi fi sigur că dacă umbli cu El, priveşti la El şi aştepţi ajutor de la El, El nu-ţi va înşela aşteptările niciodată.[4]

GEORGE MUELLER

Lucrul care pune la încercare atotputernicia lui Dumnezeu este chiar lucrul pe care noi, ca şi ucenici ai lui Isus, trebuie să credem că El îl va face.[5]

OSWALD CHAMBERS

În Dumnezeu, omul care Îl are pe El ca şi comoară, are toate lucrurile.[6]

A.W. TOZER

Un pas mai departe

Aşază-te şi fă-ţi timp să citeşti relatarea uimitoare din Daniel 6:4-23. Apoi ieşi la o plimbare şi invită-L pe Isus să te însoţească. În timp ce te plimbi, gândeşte-te la lumea în care trăieşti. Dumnezeu te-a adus pe pământul acesta pentru o vreme ca aceasta. Lasă ca ziua de azi să fie un punct de cotitură în viaţa ta—ia decizia de a te împotrivi curentului, apărând Adevărul Său. Nu vei putea să faci aceasta prin puterea ta. Adu-ţi aminte însă ce mare Dumnezeu ai în spatele tău. În felul acesta vei căpăta curaj şi vei putea să închizi gura leilor. El nu te va părăsi niciodată (vezi Evrei 13:5).

Leslie

DUPĂ CE AI SPUS „DA"

frumusețea poveștii unei căsnicii scrise de Dumnezeu

Povestea mea de dragoste cu Eric a fost mai frumoasă decât orice basm cu un el și cu o ea pe care mi l-am imaginat vreodată. Nunta noastră a fost un colț de rai coborât pe pământ. Luna noastră de miere a fost perfectă—două săptămâni de fericire eterică. Pășeam împreună într-un apus de soare înspre o viață fericită.

Au venit însă puricii.

Apoi gălăgioasa familie de ratoni din hornul casei noastre.

Apoi temperaturile cu multe grade sub zero, care ne stricau mașina de la o zi la alta.

Apoi țevile sparte care ne-au inundat bucătăria la ora trei noaptea.

Și cele șase săptămâni în care m-a chinuit o bronșită severă.

La nici două luni de la nuntă, viața noastră împreună semăna cu orice numai cu un basm frumos devenit realitate *nu*.

La fel ca în cazul celor mai multe cupluri tinere, banii erau puțini. Locuiam în Michigan, într-o casă închiriată, la mulți kilometri distanță de cel mai apropiat oraș. Vara, casa, înconjurată de o pajiște cu flori superbe și de copaci falnici ce își întindeau crengile peste un lac minunat, era folosită ca motel. În miezul iernii însă, când am locuit *noi* în ea, altfel au stat lucrurile. Lacul era înghețat, cerul plumburiu, copacii

goi. Casa avea un aspect sinistru, era izolată, un loc parcă numai bun pentru turnat un film de groază.

Ori de câte ori Eric pleca la muncă, rămâneam disperat de singură. Singură toată ziua în casa aceea uriaşă ce-mi dădea fiori, fără o maşină şi fără o ocupaţie... Ne mutasem doar de puţin timp în Michigan, aşa că nu cunoşteam decât foarte puţini oameni în zonă. Nu aveam vecini în apropiere. Îmi era dor de familie. Îmi era dor de prieteni. Şi-mi era dor de viaţa din Colorado.

Aceasta nu a fost însă decât începutul nenorocirilor mele.

„Cred că în salteaua noastră sunt ploşniţe", i-am spus lui Eric într-o dimineaţă, scărpinându-mi o porţiune cu umflături roşii ce-mi apăruseră pe picior.

Casa avea şapte dormitoare, aşa că noaptea următoare am dormit în alt dormitor, în alt pat. A doua zi dimineaţa însă aveam şi mai multe pete roşii. Şi lui Eric i-au apărut pe picioare câteva astfel de pete care-i provocau mâncărime. După o săptămână în care am încercat fiecare pat din casă, eram tot mai acoperiţi de muşcături ciudate. Am spălat cuverturile, am aspirat saltelele şi am cercetat fiecare pat în căutarea gândacilor, însă nu am reuşit să dezlegăm misterul.

Într-o zi însă am observat pe podeaua din camera de zi ceva ciudat ce se mişca. Aplecându-mă, am văzut sute de puncte negre minuscule, sărind printre firele covorului. Nu gândacii ne muşcaseră, ci *puricii.*

Casa era plină de ei.

Îngrozită, l-am sunat pe Eric la servici şi i-am spus să cumpere în drum spre casă un spray împotriva puricilor. În noaptea aceea am amorsat o „superbombă" împotriva puricilor, despre care vânzătorul de la magazin ne-a asigurat că va ucide toţi puricii pe o rază de trei kilometri.

N-a mers însă.

A doua zi puricii păreau să se fi înmulţit. Cât a fost ziua de lungă, m-au atacat cu parcă şi mai multă înverşunare. Indiferent unde stăteam în casă, în câteva minute hainele îmi erau acoperite cu cel puţin cincizeci din insectele acelea dezgustătoare. Braţele şi picioarele îmi arătau de parcă aş fi adormit într-un lan de urzici.

Am dat din nou cu spray. Şi din nou puricii au părut să se

înmulţească. Otrava de purici de cea mai bună calitate, care deja satura aerul în toată casa, părea să le priască de minune.

Şi ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns, în noaptea care a urmat m-am trezit cu o durere de cap îngrozitoare şi tuşind de tremurau geamurile. Făcusem o reacţie alergică la sprayul împotriva puricilor.

Temperatura cu minus în faţă, combinată cu chimicalele tari ce umpleau casa, au început să-şi facă efectul asupra trupului meu. Ceea ce începuse ca un acces de tuse, s-a transformat rapid într-o bronşită serioasă. Medicul mi-a prescris antibiotice şi mi-a recomandat odihnă la pat. În decurs de o săptămână am dat gata un întreg stoc de pachete de batistuţe de hârtie.

Eram singură, mai bolnavă decât fusesem vreodată în viaţă şi acoperită peste tot de muşcături de purici. Eram sigură că mai rău decât nu putea fi.

Mă înşelam.

Într-o dimineaţă, pe când stăteam întinsă pe sofa, tremurând din cauza febrei, am auzit nişte zgomote ciudate venind dinspre şemineu. Cineva sau ceva zgâria şi foşnăia în hornul de cărămidă, la doar un metru de mine. După zgomot, părea să fie un animal mare. Inima a început să-mi bată cu putere, în timp ce imagini cu lupi fioroşi şi cu urşi sălbatici au început să-mi umble prin minte. Nu că un urs ar fi încăput pe horn, însă cred că febra mă făcea puţin iraţională.

Şemineul nu era acoperit decât cu un capac subţire de tablă, care avea rolul să împiedice intrarea curentului de aer rece. Privirea mi-a îngheţat pe bucăţica aceea de tablă—singura barieră între mine şi intrusul nevăzut. La un moment dat, în timp ce priveam cu groază capacul, acesta s-a mişcat. Vizitatorul nepoftit îl împingea, încercând să intre în casă! Deodată, într-o gaură din capac a apărut vârful ascuţit al unei ghiare negre.

Abia abţinându-mă să nu ţip, am împins repede un fotoliu în faţa capacului. Am apucat apoi un vătrai şi m-am aşezat în poziţie de luptă, gata să înfrunt orice animal sălbatic care ar fi năvălit înăuntru şi m-ar fi atacat. Am aşteptat aşa vreme de o oră. Se pare că în cele din urmă creatura renunţase la încercarea ei, pentru că în coş nu se mai auzea nici un zgomot. Inima mea însă a continuat să bată nebuneşte tot restul zilei.

Animalul din şemineu s-a dovedit a fi un raton. De fapt, era o întreagă *familie* de ratoni care hotărâseră să petreacă iarna în hornul casei noastre. Crescută fiind la oraş, îmi era o frică teribilă de sălbăticiuni. Am început să am coşmaruri cu ratoni împingând capacul la o parte, năvălind în casă şi urmărindu-mă de jur-împrejurul camerei cu dinţii lor ascuţiţi ca un brici. Am încercat multe metode să alungăm ratonii, de la montarea de capcane la a-i afuma, însă, la fel ca şi cu puricii, nimic nu părea să-i facă să dea înapoi.

Într-o noapte, în mijlocul unui alt vis înfricoşător cu ratoni, în care îmi pierdusem trei degete şi contractasem rabie, am fost trezită de zgomotul unei cascade ce curgea prin bucătărie. Eric şi cu mine am coborât repede la parter unde apa rece ca ghiaţa stropea peste tot. Ţevile din spălătorie crăpaseră din cauza frigului de-afară ce bătuse recordul.

Trei ore mai târziu, după aventurarea curajoasă a lui Eric în pivniţa neagră ca tăciunele şi plină de păianjeni, ţeava crăpată a încetat să mai împroaşte apă, murdăria era îndepărtată, iar maşina noastră de spălat era declarată oficial defectă. Ca şi cum ne-ar mai fi trebuit o încercare.

În decurs de numai o lună, fusesem atacaţi de purici, vizitaţi de ratoni, încercaţi de boală, stresaţi de lipsuri financiare şi necăjiţi de o maşină care întotdeauna părea să se strice în cel mai rău moment posibil. Şi acum asta? Cu toate că amândoi încercam să avem o atitudine pozitivă, sufleteşte eram şifonaţi destul de serios.

Câteva zile mai târziu, când Eric s-a întors acasă, m-a găsit zăcând pe sofa, prea bolnavă ca să mă mai pot mişca. Un teanc de batistuţe de hârtie şi de rufe murdare zăceau împrăştiate pe podea. În şemineu ratonii zgârâiau şi foşnăiau. În pustietatea de-afară, rafalele de vânt şi troienele de zăpadă făceau prăpăd. Îmi petrecusem ziua într-o mizerie totală, trecând de la accese de tuse la partide de scărpinări şi invers.

„Nu-mi vine să cred că doar cu o lună în urmă eram în Phoenix, întinşi lângă piscină şi sorbind limonadă de căpşuni", m-am lamentat epuizată, tânjind după zilele fericite ale lunii noastre de miere.

Eric s-a prăbuşit pe un scaun lângă mine. „N-am crezut că aşa vor fi primele săptămâni ale căsniciei noastre", mi-a spus el cu regret. „Îmi pare rău, Leslie."

„Nu e vina ta", i-am răspuns, încercând să par ceva mai veselă.

Am stat câteva clipe în tăcere, abătuți. Dintr-o dată, Eric m-a privit gânditor.

„Cred că avem ceva de făcut", a zis el. „Ne-am agățat de speranțele și de așteptările noastre pentru felul cum vrem să meargă viața noastră împreună. Am fost atât de preocupați de a încerca să vedem din ce motiv nu ies lucrurile așa cum ni le-am planificat, încât ne-am oprit din a-I mai încredința stiloul lui Dumnezeu. Trebuie să-L lăsăm pe El să scrie și acest capitol al vieții noastre."

Am îngenunchiat împreună pe carpeta plină de purici. Încă o dată, ne-am încredințat planurile, visele și dorințele adevăratului Autor al poveștii de dragoste. Domnul nostru scrisese perfect povestea noastră de dragoste, iar acum Îl rugam să continue să scrie în detaliu povestea vieții noastre împreună, aventura căsniciei noastre.

I-am încredințat astfel Lui stiloul și instantaneu inima mi-a fost inundată de un sentiment copleșitor de pace. Domnul nostru nu fusese niciodată față de noi altfel decât credincios și știam că nu va înceta nici în acele împrejurări să fie așa.

„Fă cu viața noastră tot ce dorești, Doamne", m-am rugat cu sinceritate. „Chiar dacă lucrul acesta ar însemna să trăiesc pentru totdeauna cu purici și ratoni, sunt gata să accept."

Și tiparul s-a repetat. Autorul poveștii de dragoste a luat stiloul și a început să scrie povestea uimitoare a vieții noastre împreună. Și în nouă ani de căsnicie El nu ne-a dezamăgit nici măcar o dată.

Cei care spun, „Dragostea moare după luna de miere!", cu siguranță că n-au ajuns să cunoască frumusețea poveștii unei vieți de căsnicie scrise de Dumnezeu.

Ne-a fost întotdeauna ușor? Categoric nu. De fapt, puricii și ratonii s-au dovedit a fi o încercare insignifiantă în comparație cu câteva furtuni prin care Eric și cu mine am trecut de-a lungul anilor. În călătoria noastră împreună, am trecut prin dezamăgiri, descurajări, stres și greutăți incredibile.

Avându-L însă pe Hristos în centrul relației noastre, perioadele dificile n-au făcut decât să ne crească dedicarea și să ne adâncească și mai mult dragostea unuia pentru celălalt.

Mai sunt însă în viaţa noastră momente când luăm înapoi stiloul— când ne agăţăm cu prea multă insistenţă de planurile sau de aşteptările noastre. În astfel de momente ni se aduce aminte să ne plecăm pe genunchi şi să-I încredinţăm din nou stiloul Dumnezeului nostru credincios.

Când El scrie în detaliu povestea noastră, viaţa devine o aventură fără de sfârşit. Când stiloul este în mâna Autorului poveştii de dragoste, atât în vremuri bune cât şi în vremuri rele, căsnicia este un colţ de rai.

CU CREDINCIOŞIE

Versuri de Eric şi Leslie Ludy

Cântecul poate fi descărcat gratuit în format mp3 de pe site-ul www.ericandleslie.com

Astă-seară am văzut o stea căzătoare,
M-am întrebat oare unde eşti.
De ani de zile te visez
Şi mă întreb dacă şi tu te gândeşti la mine.

În lumea asta a idilelor ieftine
Şi-a dragostei ce după primul dans se ofileşte,
Toţi îmi spun că sunt un prost dacă aştept ceva mai mult.
Cum să iubeşti pe cine n-ai văzut?

Eu însă aştept dragostea adevărată în fiecare zi,
Şi ştiu că o astfel de dragoste dăruieşte.
Aşa că mă rog ca Dumnezeu să mi te aducă
Şi tu să mă găseşti aşteptându-te cu credincioşie.

REFREN
Cu credincioşie, sunt al tău
De azi şi până la sfârşit.

Cu credincioşie, voi scrie,
Voi scrie un cântec de dragoste cu viaţa mea.
Căci pentru o astfel de dragoste merită să aştepţi
Oricât de mult.
Sunt al tău
Cu credincioşie.

Astă-seară, doi îndrăgostiţi sărutându-se
Mi-au amintit că eu sunt tot singur.
Ziceau că sunt prost că te aştept şi că mă rog pentru tine.
Cum pot renunţa la plăcere pentru un vis care va rămâne doar vis?

Eu însă continuu să cred că Dumnezeu are un plan.
Şi, deşi nu te pot vedea acum, ştiu că El te vede
Şi într-o zi voi fi cu totul al tău.
Până te voi găsi, aştept cu credincioşie.